SANDRA BROWN

22 Indigo Place

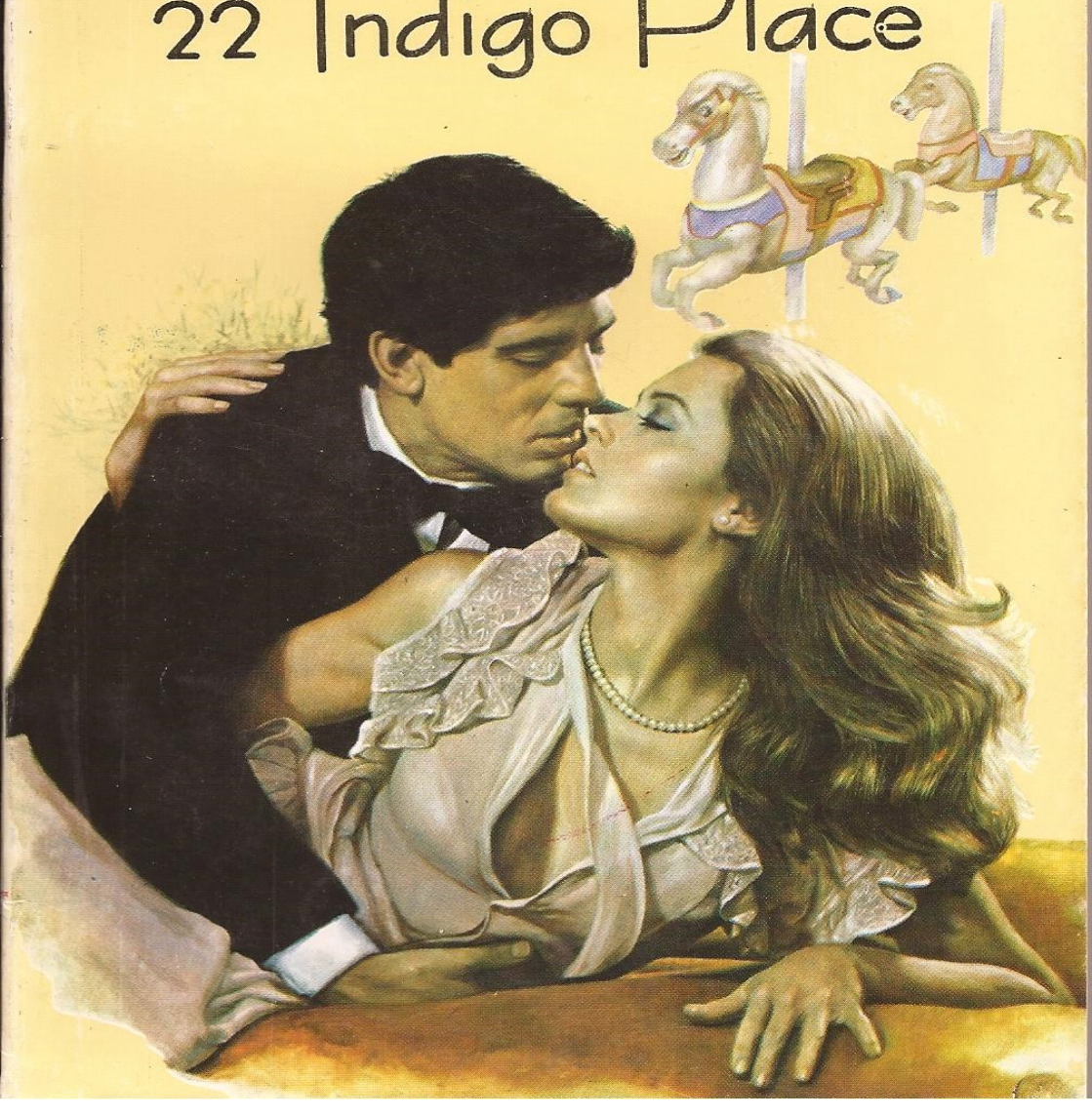

SANDRA BROWN

22 INDIGO PALACE

Cuprins

1.....4
2.....22
3.....39
4.....58
5.....76
6.....94
7.....112
8.....129
9.....149

1

Motocicleta ţâşni din spatele stejarului unde stătuse ascunsă de iederă. Laura Nolan, înconjurată de întunericul dens din dreptul intrării umbrite, se răsuci imediat când auzi zgomotul motorului. Lipindu-se speriată de uşă, îşi apăsă pe piept pumnul în care ţinea strâns cheia.

— Sunteţi doamna Hightower, agentul imobiliar? întrebă motociclistul.

— Nu, nu sunt agentul imobiliar. Sunt proprietăreasa casei, spuse ea, după care adăugă puţin mai imperios: Şi, ţin să vă spun, domnule, că nu vă voi mulţumi pentru că m-aţi speriat de moarte. De ce stăteaţi ascuns după copac?

El răsuci cheia în contact oprind motorul, după care îşi roti piciorul peste şaua îngrozitoarei maşinării, ocolind apoi roata din spate.

— Nu mă ascundeam. Aşteptam. Şi nici n-am vrut să vă sperii.

Asta spusese, dar felul în care se apropia de intrare încet şi cu intenţie, o făcu pe Laura să se întrebe dacă vorbise sincer.

Era singură. Locul era pustiu. Era înspăimântată.

Oricine vedea anunţul de pe şosea ar fi putut să vină până acolo sub pretextul că era un eventual client interesat. Câţi mergeau în căutare de case cu motocicleta? Îi spuse atunci cu un ton menit să intimideze:

— Dacă o aşteptaţi pe doamna Hightower, cred că…

— Dumnezeule mare, să fiu al naibii dacă nu eşti chiar domnişoara Laura Nolan în persoană.

Pentru câteva clipe ei îi fu imposibil să scoată vreun cuvânt.

— De… de unde mă cunoaşteţi?

Râsul lui, gros şi gutural, nu tocmai sinistru, dar totuşi de speriat, o făcu să simtă fiori prin şira spinării. El ajunsese la uşă şi acum se afla la acelaşi nivel cu ea. Numai că era mai înalt. Cu mult. Părea să o domine în întunericul plin de umbre.

— Ei, nu fi modestă, domnişoară Laura. Toată lumea o cunoaşte pe cea mai frumoasă fetiţă bogată din Gregory, Georgia.

Ea observă câteva lucruri. Tonul vocii, de exemplu. Era ofensiv, oricum numai respectuos nu. Inflexiunea din glas era insolentă şi uşor ironică. Apoi s-a simţit jignită de aluzia făcută la bogăţia familiei sale. Menţionarea acestor lucruri era o dovadă de cel mai prost gust şi demonstra că el nu avea niciun fel de maniere şi foarte puţină, dacă avea vreun pic, consideraţie faţă de convenţii. Şi, în sfârşit, dar cel mai tulburător, era modul în care se apropia de ea, făcând-o să meargă cu spatele, până când oasele i se lipiră de uşa din lemn de la intrare.

Bărbatul stătea atât de aproape încât Laura îi putea simţi căldura trupului şi mirosi colonia. Puţini oameni aveau tupeul să îi aţină calea, cu atât mai puţin să pătrundă pe teritoriul ei. Nu îi plăcea absolut deloc impertinenţa acestui necunoscut care încălca toate regulile bunei cuviinţe. Cine se credea, oare?

— Mă aflu în dezavantaj fiindcă eu nu vă cunosc, îi spuse ea cu răceală, lăsând să se înţeleagă că dorea ca lucrurile să rămână aşa. Dacă vă interesează să vedeţi, casa, vă rog să o aşteptaţi pe doamna Hightower aici, adăugă ea arătând spre canapeaua din răchită. Obişnuieşte să îşi respecte întâlnirile, aşa că sunt sigură că nu va mai întârzia mult. Acum vă rog să mă scuzaţi, zise ea şi îi întoarse spatele brusc pentru a descuia uşa.

Probabil că nu a fost gestul cel mai indicat, dar acum era mai mult tulburată decât speriată. Dacă el ar fi avut vreo intenţie criminală şi-ar fi pus-o în aplicare până atunci. Astfel că, deocamdată, principalul era să pună distanţă între ei.

Potrivi cheia în broască mulţumind cerului că intrase imediat, fără să fie nevoie să bâjbâie prea mult din cauza întunericului. Descuie şi deschise uşa. De cum intră, căută repede întrerupătorul şi aprinse luminile de afară. Erau trei la număr, frumos spaţiate şi agăţate de lanţuri lungi de alamă care atârnau de balconul de deasupra. Curtea fu

inundată de lumină. Când se întoarse să închidă uşa, Laura rămase surprinsă, în parte pentru că bărbatul o urmase până în prag, dar în mare parte pentru că acum îl recunoscu.

— James Paden, şopti ea răguşit.

El zâmbi. Dar când o făcu, zâmbetul îi ridică puţin colţurile gurii triste şi senzuale, făcându-l să pară cât se poate de îngâmfat. Îşi agăţă degetele mari în găicile blugilor, se rezemă cu un umăr de tocul uşii şi spuse:

— Deci mă mai ţii minte.

Dacă îl mai ţinea minte? Bineînţeles că da. Personaje ca James Paden nu se puteau uita. Asemenea persoane rămâneau în memoria cuiva întotdeauna dacă nu din alte motive, atunci datorită neasemănării lor cu altcineva.

Şi, spre deosebire de orice altă persoană din amintirea Laurei, James Paden era singurul din câţi cunoştea care plecase din oraş.

— Ce cauţi aici?

— Pofteşte-mă înăuntru şi o să-ţi spun. Sau tot n-am voie să intru în sacrele încăperi din 22 Indigo Place?

O deranja aluzia la faptul că era o snoabă şi că nu toată lumea era binevenită în casa ei. Totuşi acest lucru era foarte adevărat. Randolph şi Missy Nolan ar fi făcut o criză dacă unica lor fiică ar fi invitat indivizi ca James Paden la vreuna din numeroasele lor petreceri.

— Sigur că poţi intra, spuse ea înţepat.

El se desprinse de tocul uşii şi trecu pe lângă ea.

— Mulţam.

Sarcasmul lui o făcu să strângă din dinţi, dar închise uşa şi stătu deoparte în vreme ce el inspectă cu mare atenţie holul de la intrare. Între timp, şi Laura îl inspecta pe el.

James Paden. Sălbatic, răzvrătit, cu o proastă reputaţie. Fusese pacostea şcolii din Gregory până la absolvire, care a avut loc cu câţiva ani înaintea Laurei. Şi departamentul local de poliţie îl cunoştea foarte bine. Ah, nu fusese un tâlhar. Exact. Doar un incorigibil.

El, împreună cu o şleahtă de băieţi care îl urmau cu motocicletele ca nişte cavaleri credincioşi pe un rege

exilat, îşi întemeiaseră cartierul general în sala de biliard. Când nu erau acolo, se aflau în căutare de pradă. Provocau numai necazuri şi toată lumea îi ocolea pe cât posibil. Se ştia că beau foarte mult, înjurau cu glas tare, conduceau cu viteză şi trăiau o viată foarte dezordonată, aceasta era versiunea orăşelului în legătură cu *Îngerii Iadului*.

Liderul lor, James Paden, crescuse fără să ştie de niciun fel de disciplină, fără ambiţie şi fără pic de respect faţă de cineva sau ceva. Tinerii erau sfătuiţi să se ţină departe de el pentru a nu risca să dea de buclucuri, iar fetele erau sfătuite la fel, numai că riscurile asocierii cu el ar fi avut consecinţe mult mai grave. Buna reputaţie şi însoţirea cu James Paden erau două lucruri care nu se puteau împăca.

Ca o ironie, avea o personalitate care atrăgea extraordinar de mult. Atât bărbaţii cât şi femeile erau atraşi de el la fel cum i-ar fi atras orice viciu. Era interesant şi amuzant. Păcătos. Dar negativ atrăgător. Era de ajuns o anumită privire, o sugestivă arcuire a sprâncenelor, un semn din deget şi victimele, oameni lipsiţi de stăpânire şi cu foarte puţină voinţă, dădeau fuga spre el.

Avea cu siguranţă şi o înfăţişare plăcută care se potrivea cu personalitatea sa amăgitoare. Cu mult înainte ca aceştia să devină acceptaţi şi mai puţin la modă, el purtase blugi strâmţi şi uzaţi, tricouri, geacă de piele cu gulerul ridicat şi cizme.

Părul castaniu închis şi-l purtase totdeauna lung şi puţin îi păsa să şi-l aranjeze. Privea lumea cu nişte ochi verzi, visători, din belşug adumbriţi de gene întunecate. Gura îi era foarte senzuală, buza de jos fiind mai plină decât cea de sus. Gura îi putea fi chiar bosumflată atunci când un zâmbet ironic nu îi ridica un colţ... ca acum când se întoarse şi o văzu pe Laura privindu-l cu atâta atenţie.

Ea îi aruncă un zâmbet şters şi îl întrebă:

— Nu vrei să o aştepţi pe doamna Hightower în salon?

El răspunse la fel de formal:

— După dumneata, domnişoară Laura.

Cât de mult ar fi vrut Laura să îi şteargă acel rânjet

ironic de pe chip cu palma care aproape că o durea de dorinţa de a lua contact cu obrazul lui. În schimb se întoarse şi îl conduse în salon. Pe parcurs aprinse toate luminile.

El fluieră încet şi prelung când intră în încăpere. Stând în centru, îşi strecură mâinile cu palmele în afară în buzunarele de la spate ale blugilor si se răsuci încet pe călcâie cu trei sute şaizeci de grade.

Laura nu putu să nu observe schimbarea calităţii hainelor lui, dacă nu chiar şi a stilului. Cizmele, de exemplu, erau scumpe. Erau zgâriate şi prăfuite, dar ea ştia să îşi dea seama de calitate când o vedea.

Ceea ce nu voia să observe, dar nu putea fi ignorat, era cât de puţin se schimbase fizic de când nu îl mai văzuse, de mai mult de zece ani. Se împlinise, ajunsese la o maturitate deplină, dar nu se îngrăşase, ci era zvelt şi voinic. Mijlocul îi era subţire, burta plată, şoldurile înguste, umerii laţi şi pieptul larg. Se mişca tot sinuos şi încet, asemeni unei păsări de pradă. Părea să nu se grăbească niciodată.

— Minunată încăpere.

— Mulţumesc.

— Totdeauna mi-am dorit să văd interiorul acestei case, zise el şi fără nicio invitaţie se prăbuşi pe una din canapele. Dar n-am fost niciodată invitat.

— Bănuiesc că nu a existat niciodată ocazia, spuse Laura aşezându-se pe marginea unui scaun tapiţat, ca şi cum ar fi fost gata să plece în grabă.

— Hm, nu e interesant? Îmi amintesc de câteva ocazii când aş fi putut fi invitat.

Ea îi aruncă o privire ucigătoare. Avea de gând să îngreuneze lucrurile, nu? Voia chiar să o facă să îi spună verde în faţă că indivizi ca el nu ar fi fost bineveniţi la niciuna din petrecerile oferite de familia ei? Nu putea fi atât de nepoliticoasă, indiferent cât de mult era provocată. Bunele maniere îi fuseseră prea puternic insuflate.

— Erai mai mare. Aveam cu totul alte cercuri de prieteni.

Găsi tactul ei amuzant şi izbucni în râs.

— Cu siguranţă, domnişoară Laura, spuse el atunci şi, înclinându-şi capul, o privi printre gene. Bănuiesc că eşti tot domnişoara Laura Nolan.

— Da.

— Cum aşa?

— Nu înţeleg.

— Cum de eşti tot domnişoară?

— Prefer să trăiesc singură.

Emanând dezaprobare din toţi porii faţă de întrebarea lui nepoliticoasă, ea îi aruncă o privire albastră şi rece şi îşi dădu părul pe spate.

El se rezemă de pernele de pe canapea, îşi întinse braţele de-a lungul spătarului şi îşi ridică un picior peste celălalt.

— Ei, domnişoară Laura, părerea mea a fost totdeauna că diferenţa dintre „o femeie singură" şi o „fată bătrână" este numărul amanţilor pe care i-a avut. Câţi ai avut?

Laura se făcu roşie de furie. Deveni şi mai rigidă şi îl privi cu ceea ce spera să fie cel mai deschis dispreţ, deoarece asta simţea.

— Destui.

— Cineva cunoscut?

— Viaţa mea nu te priveşte.

— Ia să vedem, spuse el şi îşi ridică privirea în tavan dând impresia că se gândeşte la ceva. Dacă ţin minte bine, băieţii din orăşelul ăsta se împart în două categorii. Cei care se întorc de la colegii pentru a conduce firmele taţilor şi cei care pleacă şi nu se mai întorc niciodată, pentru a se apuca de treburi mai serioase şi mai bune. Iar printre cei care s-au întors, nu cred să fie vreun burlac. După cum am auzit, sunt cu toţii căsătoriţi şi au o droaie de copii, adăugă el privind-o aţâţător. Asia mă face să mă cam întreb de unde îţi alegi amanţii.

Laura ţâşni în picioare cu intenţia clară de a-l pune la punct şi de a-i cere să părăsească imediat casă. Dar îi văzu privirea plină de satisfacţie şi renunţă. Nu voia să îi dea de înţeles că reuşise să o învingă.

Buzele ei erau atât de strânse, încât abia se mişcară când întrebă:

— Doreşti să bei ceva între timp?

Făcu câţiva paşi spre vechiul dulap cu băuturi, unde erau aliniate pahare de cristal şi sticlărie extrem de scumpă.

— Nu, mulţumesc.

Refuzul lui nu îi dădu de ales decât să se aşeze din nou, simţindu-se din ce în ce mai ridicolă. Stătea rigidă încercând să evite să îl privească în vreme ce el o studia. Tăcerea era apăsătoare.

— Ţi-ai fixat o întâlnire cu doamna Hightower?

El scoase un sunet neclar pe care ea îl luă drept afirmaţie.

— Vrei cu adevărat să cumperi casa asta?

— E de vânzare, nu?

— Da, e de vânzare. Numai că… adică…

Se fâstâci când privirea lui deveni dură şi rece ca gheaţa. Îşi umezi buzele nervoasă.

— Nu-mi pot închipui ce a putut să o reţină pe doamna Hightower. De obicei e foarte punctuală.

— Nu te-ai schimbat deloc, Laura.

Faptul că îi spusese pe nume îi dădu fiori. Vocea lui nu mai era ironică, ci blândă şi răguşită, aşa cum îşi amintea că suna când se întâlneau pe stradă şi el îi vorbea. Ea îi răspunsese totdeauna politicos, plecându-şi capul cu modestie şi grăbindu-se în drumul ei, ca nu cumva cineva care i-ar fi auzit să ia atitudinea ei prietenoasă drept invitaţie.

Dintr-un anume motiv, schimbul de saluturi cu James Paden o lăsase totdeauna fără suflare şi derutată. Se simţea compromisă numai dacă el îi rostea numele, de parcă ar fi atins-o. Poate pentru că ochii lui transmiteau mai mult decât un simplu salut. Dar, oricare ar fi fost motivul, ea fusese mereu afectată.

La fel se simţea şi acum. Stânjenită. Amuţită. Şi vinovată fără motiv.

— Am mai îmbătrânit.

— Arăţi bine.

— Mulţumesc, spuse ea împletindu-şi degetele în poală.

Avea palmele atât de umede, încât îi lăsară o pată pe fustă.

— Da, arăţi într-adevăr încă foarte bine.

Ochii lui o măsurau cu priceperea unui bărbat obişnuit să dezbrace femeile în gând. Ridicându-şi din nou ochii spre faţa ei, o privi de sub o pereche de sprâncene groase.

— Încerc să-mi menţin silueta.

Se simţea prost să fie cântărită cu atâta interes sexual evident, dar nu se putea hotărî să îi facă obsevaţie pentru acest lucru. Era mai bine să pretindă că nu văzuse nimic.

— Părul îţi este încă strălucitor şi moale. Mai ţii minte când ţi-am spus că are culoarea unui cerb?

Minţind, ea scutură din cap.

— Ţi-a căzut cartea de chimie în hol şi eu m-am aplecat să o ridic. Părul îţi căzuse pe obraz. Atunci ţi-am spus că are culoarea unui cerb.

Fusese cartea de algebră şi se aflau în cofetăria şcolii, nu în hol, dar ea nu spuse nimic.

— Are aceeaşi culoare caldă. Şi şuviţele alea blonde din jurul chipului. Sau ţi le-ai făcut acum?

— Nu, sunt naturale.

El zâmbi auzind răspunsul ei tăios. Laura găsi graţia de a-i zâmbi la rândul ei, sfioasă. O privi multă vreme.

— Cum am mai spus deja, eşti cea mai drăguţă fată din oraş.

— Cea mai drăguţă fată bogată.

El ridică din umeri.

— La naiba, toată lumea avea drept punct de referinţă familia Paden.

Laura îşi privi mâinile, simţindu-se stânjenită pentru ei. James crescuse în sărăcie, în adevăratul sens al cuvântului. Locuise într-o baracă din tot soiul de materiale pe care tatăl lui, un alcoolic, le adunase de prin gunoaie. Din exterior, căsuţa arăta ca o cuvertură peticită, un caraghioslâc. Laura se întrebase mereu cum de reuşea James să fie curat trăind într-o asemenea colibă.

— Mi-a părut rău pentru tatăl tău, spuse ea încet.

Bătrânul Hector Paden murise cu câtiva ani în urmă. Moartea lui trecuse pur şi simplu neobservată şi cu siguranţă nejelită.

James râse batjocoritor.

— În cazul asta ai fost singura.

— Ce mai face mama ta?

El se ridică deodată încordat.

— Bine, îmi închipui.

Laura era uimită de aparenta lui indiferenţă. În vreme ce James creştea, Leona Paden fusese nevoită să îşi ia nenumărate slujbe pentru a-şi putea întreţine băiatul şi soţul. Dar, datorită faptului că absenta foarte mult din cauza bolii, şi-a câştigat renumele de persoană pe care nu se putea pune bază. La puţin timp după moartea soţului ei, însă, plecase din baraca de lângă calea ferată mutându-se într-o căsuţă curată într-o zonă respectabilă. Laura o vedea acum rareori. Trăia izolată. Circula zvonul că James era cel care o întreţinea, de aceea Laura a fost şocată acum când l-a văzut ridicând indiferent din umeri în privinţa mamei sale.

El porni să se plimbe prin încăpere luând câte un obiect şi examinându-l cu atenţie înainte de a-l pune la loc și a lua altul.

— De ce vinzi casa?

Laurei nu-i plăcea să se simtă ca şi cum ar fi fost în faţa unui procuror care o interoga, aşa că se ridică la rândul ei şi se duse la fereastră în speranţa că va vedea maşina doamnei Hightower apărând pe alee.

— Tata a murit în februarie anul trecut, aşa că trăiesc aici singură. E ridicol ca o persoană să trăiască singură într-o casă atât de mare.

El o privi cu atenţie. Ea era atentă să nu i se citească nimic pe chip.

— Înainte de moartea lui, numai tu și ei aţi locuit aici?

— Da. Mama a murit acum câţiva ani, spuse ea ferindu-şi privirea. Sigur, mai erau şi Bo şi Gladys, adăugă ea referindu-se la perechea care lucraseră ca servitori pentru

familia ei de când ţinea minte.

— Şi nu mai locuiesc?

— Nu, i-am lăsat să plece.

— De ce?

— Nu mai aveam nevoie de ei.

— N-ai nevoie de o menajeră care să te ajute să ai grijă de o asemenea casă? Şi Bo nu făcea toate treburile grele?

— Îmi place să fac totul singură.

— Hmm.

Acea observaţie fără cuvinte îi dădu de înţeles foarte clar că nu o credea. Îndoiala lui era cât se poate de enervantă.

— Uite ce e, domnule Paden…

— Ei, haide, Laura. Ştiu că nu ne-am văzut de multă vreme, dar îmi mai poţi spune James, tare şi răspicat.

— Bine, James. Se pare că nu te-ai înţeles prea bine cu doamna Hightower. Ce-ar fi să-ţi fixezi o altă întâlnire cu ea pentru mâine?

— Vreau să văd casa în seara asta.

— Îmi pare rău. Ea nu-i aici şi nici nu se pare că ar avea de gând să apară.

— Am aşteptat foarte mult acolo în întuneric până când ai apărut. De fapt, n-am nevoie de niciun agent imobiliar, din moment ce tu eşti aici. Îmi poţi arăta tu casa.

— Nu cred că se cuvine.

O sprânceană i se ridică până când formă un arc întrebător deasupra ochiului lui.

— Dar ce, domnişoară Laura, te gândeai la ceva necuvenit?

— Bineînţeles că nu, se răsti ea. Vreau să spun numai că această casă se află pe lista doamnei Hightower. M-a întrebat astăzi dacă îi poate arăta casa unui client în cursul serii, eu am fost de acord şi am promis să nu-mi fac simţită prezenţa. Singurul motiv pentru care am venit a fost că mi-am închipuit că aţi plecat deja. Sunt convinsă că nu i-ar plăcea să mă amestec.

— Nu-mi pasă dacă-i place sau nu. Eu sunt clientul. Acesta are totdeauna dreptate şi mie mi-ar face mare

plăcere amestecul tău. Cine mi-ar putea arăta casa mai bine decât cineva care a locuit în ea chiar din ziua când s-a născut?

Vorbele lui o sfredeliră ca nişte cioburi de sticlă. Chiar aşa, cine? Cine cunoştea şi iubea fiecare colţişor şi crăpătură din podeaua de lemn a casei care fusese construită de străbunicul ei? Cine lustruia argintăria de familie, cu mult înainte să fie nevoie, numai de dragul de a o atinge? Cine ceruia mobila străveche până când strălucea în lumina soarelui ce pătrundea prin ferestre? Cine cunoştea câte o poveste în legătură cu aproape fiecare obiect din casă? A cui inimă era zdrobită acum fiindcă era nevoită să vândă?

Laura Nolan.

Deoarece, din câte îşi amintea, casa şi povestea ei o fermecaseră întotdeauna. Bunica ei îi spusese povestiri pe care Laura, copil fiind, ceruse să i se repete mereu, povestiri de care nu se săturase niciodată. Acum se silea să nu plângă de câte ori îşi amintea că, în curând, forţată de împrejurări, va trebui să se despartă de casă.

— E adevărat că ştiu mai multe în legătură cu casa decât doamna Hightower, dar continui să cred că n-ar fi bine să mă amestec.

— Sau nu-ţi convine clientul?

Ea îl privi repede.

— Nu ştiu ce vrei să spui, spuse ea şovăitor, iar el se apropie foarte mult, încât ea trebui să îşi dea capul puţin pe spate pentru a-i privi în ochi.

— Crezi că nu sunt destul de bun pentru a-ţi cumpăra casa?

Laura rămase uluită de faptul că lovise direct la ţintă.

— Nu cred deloc aşa ceva.

— Ba da. Însă, indiferent ce părere ai despre mine, să ştii că banii mei sunt verzi şi îmi pot permite să cumpăr casa.

Simţindu-se prinsă în capcană, ea se îndepărtă de el.

— Am aflat de succesul tău cu acele… acele…

— Magazine de piese auto.

— M-am bucurat foarte mult pentru tine.

El râse uşor, batjocoritor.

— Da, sunt convins că toată lumea din oraş a toastat pentru succesul meu. Când am plecat de aici acum zece ani erau cu toţii convinşi că voi ajunge la închisoare.

— Păi, ce te-ai fi aşteptat să creadă toată lumea? Felul în care tu… Las-o baltă.

— Nu, hai spune acum, zise el apărându-i din nou în faţă. Spune-mi. Felul în care eu ce?

— Felul în care chefuiai în maşinile alea pe care le tot reparai.

— Doar lucram într-un garaj. Îmi câştigam existenţa reparând maşini.

— Dar aveai o plăcere deosebită să-i sperii pe ceilalţi şoferi trecând în viteză pe lângă ei în automobilele tale sport sau cu motocicletele tale. Aşa ţi-ai câştigat antipatia. Exact ca în seara asta! spuse ea arătând spre alee prin ferestrele mari şi înalte. De ce stăteai ascuns în verdeaţă aşteptând să mă sperii de moarte?

El rânji.

— Nu te aşteptam pe tine, ci pe doamna Hightower.

— Ei bine, să ştii că şi pe ea ai fi speriat-o ieşind din beznă cu porcăria aceea oribilă şi zgomotoasă. Ar fi leşinat. Ar trebui să-ţi fie ruşine.

El se aplecă râzând uşor.

— Tot te mai înfurii ca naiba, nu-i aşa, Laura?

Ea îşi recăpătă atunci calmul.

— Sunt extrem de calmă.

El râse din nou.

— Îmi amintesc cum te-ai înfuriat pe Joe Don Perkins pentru că ţi-a vărsat paharul de Coca-Cola în drogherie. Mersesem câţiva să cumpărăm… ăăă… nu mai contează ce voiam să cumpărăm, dar nu pot să uit cum a ieşit Joe Don cu coada între picioare după ce-ai tăbărât pe el cu toată forţa. L-ai făcut bădăran mare şi din topor.

Se aplecă deasupra ei acum, lipind-o de pervazul ferestrei. Întinse mâna şi trase în joacă de o şuviţă de păr blond care îi cădea pe lângă obraz, zăbovind puţin cu

palma.

— Îmi amintesc că-mi spuneam cât de tulburătoare erai când te enervai, spuse el încet. Încă mai eşti tulburătoare, adăugă el mângâindu-i obrazul.

— Nu, spuse ea tăios întorcând capul.

Zâmbetul senzual de pe buzele lui se transformă într-o linie de amărăciune. Îşi retrase mâna.

— Nu vrei să te ating? De ce? Mâinile mele nu sunt destul de curate? întrebă el întinzând amândouă mâinile şi desfăcându-şi degetele la câţiva centimetri de fata ei. Uite, Laura. Nu mai lucrez într-un garaj ca să repar maşinile bogătaşilor. Vezi? Nu mai am niciun pic de ulei sub unghii.

— N-am vrut să…

— Pe naiba. Dar lasă-mă să-ţi mai spun ceva. Acum sunt destul de curat ca să intru pe uşa casei din 22 Indigo Place şi sunt destul de curat ca să te ating.

Răsuflarea lui fierbinte îi atinse buzele. Îşi ridică spre el ochii albaştri temători. El mai făcu un pas spre ea.

Deodată se treziră scăldaţi în lumina farurilor unei maşini care intră pe aleea în formă de semicerc din faţa casei. Laura vru să se lase în jos şi să pună cât mai multă distanţă între James Paden şi ea.

Dar nu putu să facă nicio mişcare până când el nu se dădu la o parte şi acest lucru i se păru că durează foarte mult. Şi tot timpul cât i-a trebuit pentru a se îndrepta complet şi pentru a se îndepărta, el şi-a ţinut privirile aţintite asupra chipului ei.

Fâstâcită, ea îşi netezi părul şi îşi trecu mâinile umede peste fustă înainte de a se duce la uşă să îi deschidă doamnei Hightower.

— Bună, draga mea, spuse agentul imobiliar, o femeie plinuţă, veselă şi prietenoasă, făcându-şi o intrare zgomotoasă. Am încercat să sun… Ah, bună seara! Trebuie să fiţi domnul Paden, spuse ea îndreptându-se spre el ca un tanc Sherman, cu mâna întinsă, strângându-i-o o cu putere pe a lui. Îmi cer scuze din nou că am întârziat. N-a fost un noroc imens că aţi găsit-o pe Laura acasă? Ar fi trebuit să fiu aici să vă fac cunoştinţă, dar mi-aţi spus la

telefon că o cunoaşteţi deja, nu-i aşa?

— Da, spuse el cu o voce groasă şi tunătoare. Ne cunoaştem de mulţi ani.

Laura evita să îl privească.

— Şi aţi văzut casa?

— V-am aşteptat, spuse el.

— Ei bine, atunci n-o să vă fac să mai aşteptaţi. Este atât de frumoasă. Laura, tu ştii atât de multe lucruri despre ea. Vrei să ne însoţeşti, te rog?

— Cu mare plăcere, zise ea ignorând expresia lui James care parcă spunea „ţi-am zis eu”.

În următoarea jumătate de oră se plimbară prin minunatele încăperi ale casei din 22 Indigo Place. Deşi aparţinuse familiei Laurei timp ele câteva generaţii, fusese întreţinută cu extrem de multă grijă şi dragoste. Existau câteva părţi care necesitau îmbunătăţiri, dar, în general, casa era în perfectă stare. Avea în total paisprezece camere, holul de la intrare şi cel central de la etaj. Fiecare încăpere era superb mobilată în concordanţă cu renaşterea arhitecturii greceşti.

Laura încercă să pară detaşată în timp ce povestea, dar, ca întotdeauna când vorbea despre Indigo Place, se înfierbântă repede datorită subiectului. Cei doi o ascultau atent. James era fermecător şi politicos cu agentul imobiliar, care radia de încântare. Laura scrâşnea din dinţi ori de câte ori doamna Hightower zâmbea afectat când el spunea câte ceva spiritual.

Încheiară circuitul în holul de la intrare. Doamna Hightower îi zâmbi lui James.

— Nu-i aşa că-i minunată, domnule Paden? Am exagerat cumva la telefon?

— Nu, doamnă Hightower, n-aţi exagerat, dar cunoşteam foarte bine această adresă. Totdeauna am admirat casa de afară.

Laura acceptă înţepătura, dar ignoră privirea plină de înţeles care i se aruncă.

— Mă voi gândi foarte bine în noaptea asta.

— Foarte bine. Vă rog să mă sunaţi dacă aveţi ceva

întrebări, spuse femeia, după care se întoarse spre Laura. Îţi mulţumesc că ne-ai dat voie să vedem casa în seara asta. De cum voi afla ceva de la domnul Paden, voi lua legătură cu tine.

— Vă mulţumesc, doamnă Hightower.

— Noapte bună, Laura.

Ea se uită la mâna care i se întinse. Era, într-adevăr curată. Şi bronzată. Şi puternică. O mână de bărbat frumos conturată pe care ea o crezu în stare să aibă o forţă extraordinară şi să ofere plăceri nemaipomenite unei femei.

— Noapte bună, James, spuse ea strângând scurt atrăgătoarea mână. Bun venit înapoi în Gregory.

El îi zâmbi într-un fel care spunea că ştia că era la fel de binevenit în Gregory ca un sconcs la o expoziţie floral㠄.

Plecă împreună cu doamna Hightower şi Laura închise uşa în urma lor. Chiar şi prin uşa grea o putea auzi scoțând laude la adresa casei. Îl trata pe acei posibil cumpărător cu mănuşi. O proprietate care valora atât de mult ca aceea din 22 Indigo Place nu putea fi accesibilă decât câtorva persoane. Deocamdată, nimeni nu privise în mod serios casa. James Paden era cel dintâi adevărat candidat la proprietate, iar doamna Hightower nu avea de gând să rateze acea vânzare.

Laura nu se mişcă de lângă uşă decât când auzi motocicleta ieşind de pe alee în urma maşinii doamnei Hightower. Trecând prin încăperi şi stingând luminile se mustră că nu o întrebase cine era clientul ei când femeia o sunase mai devreme în după-amiaza aceea. Nu îi spusese decât că era un milionar din Atlanta în căutarea unei case în care să se poată retrage liniştit.

Laura se aşteptase la cineva mai vârstnic. Se aşteptase la un necunoscut. Niciodată nu s-ar fi aşteptat la James Paden.

În ultimii câţiva ani apăruseră numeroase relatări despre el în ziarul local. La numai câţiva ani după ce a plecat din Gregory şi-a câştigat un renume în lumea piloţilor de curse. Pentru microbiştii acelui sport era o

celebritate, stabilind recorduri impresionante de viteză şi curaj până să împlinească treizeci de ani. Se scrisese un articol foarte amplu în ziarul din Atlanta despre retragerea lui din competiţii. Câteva luni mai târziu, Laura citi că îşi deschisese un magazin de piese auto.

De atunci, locuitorii orăşelului Gregory urmăriseră cu un interes crescând cum băiatul lor ajunsese să transforme acel prin magazin într-un lanţ de magazine de succes. Ultimele lucruri despre James Paden – pe care până atunci, niciunul din locuitorii din Gregory nu voise să şi-l revendice – erau că vânduse lanţul de magazine unui conglomerat pentru o sumă de bani uluitoare.

Laurei puţin îi păsa câţi bani avea el sau de cât succes se bucura, fiindcă era tot bădăran şi prost crescut. Şi cât de tipic pentru nivelul lui să vină şi să îşi afişeze succesul în faţa unui oraş care îl batjocorise într-un mod cât se poate de deschis.

Cui îi păsa?

Ei cu siguranţă nu. De ce nu se mulţumise, oare, să rămână cu milioanele lui în Atlanta? Nu aveau nevoie de ele în Gregory.

Din păcate, nu tocmai acesta era adevărul. Ea avea nevoie de bani cu disperare.

Greutatea acelei probleme o copleşi ca o platoşă din zale. O însoţi şi când se duse sus în dormitorul ei căruia, se gândi ea recunoscătoare, James nu îi aruncase decât o privire în trecere atunci când vizitase casa.

Dezbrăcându-se, Laura îşi aminti cu amărăciune de ziua când executorul testamentar ai tatălui el a rugat-o să se ducă la el. În acel birou impresionant plin de cărţi, îi dăduse vestea devastatoare că nu i se lăsase absolut nimic în afară de o listă întreagă de creditori furioşi.

Uluită, ea ascultase cum omul îi spunea că tatăl ei fusese un nepriceput în manevrarea banilor şi risipise averea familiei pe investiţii proaste şi speculaţii greşite. Avocatul îi prezentă totul cu blândeţe, dar foarte deschis. Era complet falită şi nu avea absolut nicio posibilitate să achite facturile care se adunaseră.

— Dar am trăit.

— Foarte bine. Randolph nu ar fi recunoscut niciodată că avea probleme, cu atât mai puţin v-ar fi spus ţie sau mamei tale că vă îndreptaţi spre un dezastru financiar.

Laura se uită prin hârtii până când enormitatea greutăţilor ei reuşi să o copleşească.

— Nu-mi pot permite nici măcar să mănânc.

— Îmi pare rău, Laura, dar asta este moştenirea ta.

— Cel puţin mai am Indigo Place, spuse ea gânditoare, răsfoind printr-o grămadă de facturi, dar suspinul greu al avocatului o făcu să îşi ridice brusc capul şi să îl privească din ce în ce mai îngrozită. Mai am Indigo Place, nu-i aşa?

El îi acoperi mâna cu a lui.

— Este ipotecată, draga mea. Banca m-a anunţat că, dacă nu îşi recuperează pierderile în următoarele şase luni, se vor vedea siliţi să declare prescrisă ipoteca. Ţi-aş sugera în mod foarte serios să vinzi.

Aceasta fusese cea din urmă lovitură. Îşi pusese capul pe biroul avocatului şi începuse să suspine. Totuşi, încet-încet, înfruntase realitatea acelei dileme. Faptul că nu avea niciun ban era de neconceput, dar în acelaşi timp, foarte adevărat.

Cât putu de încet scoase casa din 22 Indigo Place la vânzare. Când s-a aflat, cum a ştiut că se va întâmpla cu siguranţă, a auzit tot felul de bârfe care spuneau că se săturase să mai întreţină casa, că nu suporta să mai fie legată de ea şi că voia să fie liberă pentru a călători fără să ştie că trebuie să aibă grijă de proprietate.

Va călători, bineînţeles, va pleca imediat din oraş pentru a-şi căuta ceva de lucru de cum va vinde casa.

Se băgă în pat şi stinse lumina privind, aşa cum făcuse întotdeauna, magnolia din dreptul ferestrei ei de ia etaj. Timpul îi fugea printre degete. Mai avea aproape o lună până la scadenţă. Să declare falimentul şi să lase tot oraşul să afle de eşecul tatălui ei era ceva de neînchipuit. Şi, pe deasupra, nu voia să fie tăvălită în noroi reputaţia solidă a familiei. Trebuia să vândă casa şi asta cât mai curând.

Dar a naibii să fie dacă avea să lase un nevrednic ca

James Paden să se mute în ea!

2

Laura se trezi târziu ameţită, fiindcă nu dormise deloc bine după ce îi trebuiseră câteva ore bune pentru a adormi. Avu impresia chiar că visase ceva neplăcut, dar nu voia să îşi amintească. Instinctiv ştia că nu vrea să ştie despre ce – sau mai degrabă despre cine – fusese visul.

Nu i se întâmpla pentru prima oară să se trezească plină de pesimism. În timpul bolii îndelungate a tatălui ei, la moartea acestuia şi la descoperirea problemelor sale financiare, Laura înfruntase totul cu curaj, dar nici nu mai ţinea minte cum era să aştepte cu nerăbdare să se trezească dimineaţa. În ultima vreme, viitorul îi promitea doar noi probleme.

Se duse încet în baia de lângă dormitor şi făcu un duş, mai întâi fierbinte şi apoi cât de rece suportă, într-un efort de a-şi mai reveni. Nefericirea o făcea letargică, dar duşul remedia acest lucru cât de cât.

Îşi puse o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou pe care scria „Atât de mulţi bărbaţi, aici de puţin timp” primit cadou de la o prietenă sare i-l cumpărase când fusese odată la New Orleans. Desculţă, cu părul strâns în prosop, coborî să îşi facă o cafea, de care avea mare nevoie.

Soneria de la intrare o trezi din transa în care o cufundase curgerea înceată a cafelei în filtru. Paşii abia i se auziră pe podeaua de lemn şi pe covoarele persane vechi când se duse înspre uşă. Uitându-se pe după perdelele de la ferestrele din sufragerie să vadă cine era acel vizitator matinal, strânse puternic din ochi, îşi încleştă pumnii şi înjură printre dinţi.

Riscă o privire în oglinda din holul de la intrare, dar gemu şi îşi dori să nu se fi uitat. Nemachiată, desculţă, cu părul ud strâns în prosop. Excelent. Grozav.

Şi, fir-ar să fie, el arăta superb.

Deschise uşa brusc, dar nu spuse nimic, aruncându-i doar o privire la fel ca starea ei de spirit.

El o privi şi avu îndrăzneala de neiertat să râdă.

— 'neaţa.

— Bună.

Trebui să stea să îl vadă cum citea sloganul de pe tricou. Apoi, trebui să îi îndure zâmbetul ironic şi sceptic. Cât de mult ar fi vrut să i-l îndepărteze de pe chip cu o palmă. Îşi păstră, însă, expresia blazată şi plictisită.

Privind peste umerii lui impresionanţi, văzu că înlocuise motocicleta cu o maşină sport argintie, a cărei marcă ea nici nu o recunoscu. Era atât de joasă şi mică, încât ea se întrebă cum de se putea strecura în ea cât era de lung.

— Nu mă inviţi înăuntru?

— Nu.

— Pot să intru?

— Pentru ce?

— Nu a sunat doamna Hightower?

— Nu.

Dar chiar în clipa când spuse acest cuvânt, se auzi telefonul. El îi făcu cu ochiul.

— Pun pariu că ea e.

Laura îi aruncă o privire răutăcioasă, dar trupul ei continua să fie o barieră în uşă.

— Ţi-aş sugera să răspunzi, îi zise el după ce câteva apeluri stridente nu reuşiră să o urnească.

Păstrându-şi stăpânirea de sine, în ciuda felului cum era îmbrăcată, Laura îi întoarse spatele şi se duse la telefonul ascuns într-o nişă sub scară.

— Alo… Ah, bună dimineaţa, doamnă Hightower.

Se uită la James care intra nepoftit. După ce închise uşa, el îi întoarse privirea zâmbind mulţumit.

— A venit deja, spuse Laura înţepat. Aş fi vrut să o faceţi… Ah, da? … Bănuiesc că eram la duş… Bine… într-adevăr… Da, sunt sigură. Niciun deranj. La revedere.

Puse receptorul în furcă şi se întoarse încet spre musafirul nepoftit.

— Mi-a spus că vrei să vezi casa din nou. De ce? Doar ai văzut-o aseară.

— Dacă mă hotărăsc să o cumpăr, va trebui să dau foarte mulţi bani. Nu crezi că ar trebui să arunc o privire şi

la lumina zilei?

— Presupun că da.

Dumnezeule, cât şi-ar fi dorit să nu arate atât de groaznic. Ar fi vrut ca tricoul să nu fi fost atât de vechi, de moale şi de lipit de corp. Ar fi vrut să fi purtat sutien în dimineaţa aceea. De fapt, în clipa aceea, când el o cerceta cu privirea, ar fi vrut să fi fost îmbrăcată într-un sac închis la culoare, care să o acopere de la bărbie până la degetele de la picioare. Îşi simţi picioarele mai goale ca oricând. Chiar şi labele picioarelor şi le simţi vulnerabile când el îşi coborî privirea asupra lor.

— Păi, spuse ea îndreptându-se spre sufragerie, fă-te comod. Eu tocmai făceam cafea…

— Mersi, aş bea una cu mare plăcere.

Ea rămase cu gura căscată privindu-l. Nu îl invitase să bea o cafea cu ea. James Paden nu avea absolut niciun fel de maniere. Oricare alt bărbat i-ar fi sesizat stânjeneala şi şi-ar fi văzut de treabă făcând tot posibilul să nu deranjeze. Dar nici nu ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva din partea lui.

— La bucătărie, spuse ea pe un ton lipsit de graţie.

— Foarte bine. Tot trebuia să o mai văd o dată.

O urmă prin sufragerie în bucătăria însorită, unde îi întâmpină aroma cafelei proaspete.

— Nu iei loc?

Pe buzele ei se întipărise un zâmbet încordat, dar invitaţia sună descurajator.

— Imediat, spuse el absent cercetând bucătăria cu ochii unui bucătar şef. Vor rămâne toate aparatele?

— Nu m-am gândit.

Se întinse să ia de sus din dulap ceşti şi farfurioare şi, în clipa aceea, fu conştientă de câteva lucruri: de felul cum gestul acela făcu să i se întindă şi mai mult tricoul peste sâni, de cât de scurţi şi strâmţi erau de fapt pantalonii şi de cât de bine mirosea James Paden. Pielea îi mirosea a săpun şi after shave, iar gura a mentă.

Ferească sfântul să aibă vreodată ocazia să îi simtă gustul, dar…

— Ei bine?

— Ei bine, ce?

Făcu tot posibilul să umple cele două ceşti, deşi mâinile îi tremurau. De multe ori regretase că bucătăria era atât de mare încât era nevoie de paşi inutili pentru a ajunge la diverse lucruri. Dar în ultimele câteva minute, părea să se fi micşorat îngrozitor.

— Aparatele. Mulţumesc, spuse el luând ceşcuţa din mâna ei.

— Ah, da, cred că vor rămâne. Sunt aici de când a fost refăcută şi modernizată bucătăria. Cu siguranţă că nu voi avea nevoie de ele şi probabil că n-aş lua prea mult pe ele dacă aş încerca să le vând. Frişcă sau zahăr?

— Nimic, mulţumesc, spuse el sorbind din cafea. Unde vei pleca?

Ea urmări aburul care se ridica din ceaşca de cafea. În cele din urmă îi întâlni privirea.

— Să plec? Când?

— După ce vinzi casa.

— În altă parte, răspunse ea evaziv.

Se studiară reciproc timp de câteva secunde. Laura îşi mută prima privirea.

— După cum vezi, toate aparatele sunt în stare bună şi funcţionează perfect.

El trecu peste toate cu o privire atentă. Laura prefera să se uite la casă şi la mobilă decât la ea, dar meticulozitatea lui era teribil de enervantă şi plictisitoare. Găsi o fisură în cimentul care ţinea plăcuţele de mozaic şi râcâi cu unghia degetului arătător.

— S-a slăbit puţin, zise ea nerăbdătoare.

— Ştiu. Pot s-o repar singur, spuse el privindu-i sânii fără să încerce să îşi ascundă fascinaţia. Privirea nu i se desprinse decât peste câteva clipe când îi alunecă încet peste chip.

— Am nişte mâini foarte pricepute.

Rămase câteva secunde captivată de privirea lui verde şi nemişcată, după care se întoarse furioasă. „Sunt convinsă”, se gândi ea cu duşmănie.

Cu toate că îi fripse limba, bău cafeaua dintr-o înghiţitură şi aşeză ceaşca şi farfurioara pe dulap cu zgomot. Nu îl voia acolo. O tulbura, o făcea să devină nervoasă şi să stea în defensivă. Dar nici nu îl putea da afară. Era clientul doamnei Hightower. Singura soluţie care îi rămânea Laurei era să încheie afacerea cât mai repede.

— Ce ai vrea să vezi?

Încrucişându-şi gleznele, el se sprijini de dulap sorbindu-şi încet cafeaua şi continuând să o ţintuiască cu privirea.

— N-am văzut cine ştie ce până acum. Ce-ar fi să-mi arăţi totul?

Dublul înţeles nu îi scăpă Laurei, dar îl ignoră. Oare nu se gândea niciodată la altceva? Reputaţia lui de afemeiat nu era deloc o exagerare. Dacă tot ceea ce se spusese despre el era adevărat, Laura se mira cum de mai apuca să stea cu pantalonii încheiaţi.

Şi, trecându-i acest gând prin cap, se uită să verifice. O mare greşeală. Fiindcă blugii lui cădeau bine. Chiar foarte bine. Şi, deşi erau perfect încheiaţi, nu îi puteau ascunde sexul. Dacă umflătura de sub fermoar nu era de ajuns pentru a o convinge că persoana aceea era un adevărat bărbat, un mascul desăvârşit, atunci coapsele lui tari care îi încadrau sexul, o făcură.

Nu avea niciun pic de burtă. Ah, nu. Cămaşa lui nu făcea nici măcar o cută peste abdomenul plat, dar era destul de largă pentru a-i cuprinde pieptul. Pretinse, chiar şi faţă de ea, că nu văzuse părul castaniu cu reflexe aurii la vârfuri, care se zărea în V-ul cămăşii.

Cu toate acestea, după ce îl studie, nu putu să scoată niciun cuvânt măcar. El fu primul care rupse tăcerea.

— Şi pivniţa?

— Ce-i cu ea?

— Mi-ai vorbit de ea aseară, dar nu mi-ai arătat-o. Uşa asta duce acolo?

Se duse la uşa din capătul celălalt al bucătăriei şi încercă să o deschidă.

— Cheia este agăţată în cui, îi spuse ea forţându-şi

picioarele să se mişte pe gresie.

Trebuia să stea aproape de el pentru a ajunge la cheia care era ascunsă în spatele frigiderului.

— Totdeauna o ţii încuiată?

— Da.

— De ce? Aici e încăperea cu toate scheletele familiei?

Ea îi aruncă o privire urâtă peste umăr în timp ce descuia.

— Nu, dar acesta e singurul loc din Indigo Place care nu mi-a plăcut niciodată.

— De ce?

— Nu ştiu, spuse ea dând din umeri. Mă sperie.

— Atunci poate ar fi bine să intru eu primul, zise el trecând pe lângă ea.

Se lipi cât putu de mult de tocul uşii, dar el tot o atinse. Peste tot şi în acelaşi timp. Întregul ei trup prinse viaţă ca şi cum ar fi intrat în priză. Nu s-ar fi mirat dacă ar fi văzut ieşind scântei.

Pe a doua treaptă el se răsuci.

— Nu vii?

Auzise aceste cuvinte într-un film odată, iar eroina dăduse un răspuns pe măsură şi sugestiv. Dar ea nu putu decât să se dojenească pentru ceea ce gândea şi să îngaime:

— Ăăăă, nu, du-te tu. Eu o să mai beau între timp o ceaşcă de cafea.

— Te rog. E într-adevăr de speriat. Şi, pe urmă, trebuie să-mi arăţi drumul. Dacă mă rătăcesc? Sau dacă am ceva de întrebat…

— Of, bine, zise ea enervată şi puse încet un picior desculţ pe treapta de lemn.

— Stai să te ajut.

Înainte să îşi dea seama ce se întâmplă, îşi simţi mâna prinsă într-a lui şi, încet-încet, o conduse pe scara întunecată.

— Ai grijă pe unde calci, o avertiză el.

— Jos în dreapta e un întrerupător, spuse ea şi glasul îi răsună straniu între acele ziduri.

El găsi întrerupătorul şi îl răsuci, dar nu se întâmplă absolut nimic.

— Îmi pare rău. Cred că s-a ars becul.

— Nu-i nimic. Dacă uşa e deschisă, văd destul de bine.

Ea sperase că, fără lumină, el avea să întrerupă turul pivniţei şi chiar dădu să se întoarcă spre scară, dar el îi ţinu mâna ferm într-a lui. Acum nu mai avea de ales decât să îl urmeze prin încăperea aceea de sub pământ.

Podeaua era umedă sub picioarele ei desculţe. Pivniţa mirosea a noroi proaspăt şi a mucegai. Ea îşi închipui că vede păianjeni, şoareci şi tot felul de alte lucruri neplăcute.

— Ce este în toate borcanele acelea de pe rafturi?

— Conserve şi gemuri. Fructe şi legume conservate. Gladys le-a pus înainte să plece.

— Sunt bune?

— Delicioase. Este o bucătăreasă minunată.

— Păcat că a trebuit să-i dai drumul.

Laura deveni deodată defensivă.

— Nu a trebuit, ci aşa am vrut.

El nu comentă, dar mai puse o întrebare, apoi încă una, până când curiozitatea în legătură cu pivniţa îi fu total satisfăcută. În tot acest timp o ţinuse de mână, dar ea nu îşi dădu seama cât de tare îl strânsese decât când se îndreptară înapoi spre trepte. Se treziră deodată scăldaţi în lumina din bucătărie. Atunci ea îşi slăbi considerabil strânsoarea.

— Nu prea îţi place pivniţa, nu? o întrebă el încet oprindu-se la prima treaptă.

— Nu, nu-mi place.

— Şi ţi-e frig.

Începu să îi frece viguros braţele. Pentru o clipă. Laura rămase uluită de atingerea lui. Stătea nemişcată lăsându-i mâinile să îi alunece iute de la coate la umeri şi înapoi, iar şi iar, până când începu să se încălzească. Sau căldura provenea, oare, din stânjeneală? Dar James nu se uita la chipul ei şi nici măcar la braţele îngheţate, ci la sânii ei. Aşa şi-a dat seama că îi era frig.

Ea îşi îndepărtă uşor mâinile şi urcă scara cu grijă.

— Cred că aş mai bea o cafea.

De cum intră din nou în bucătărie se grăbi să îşi ia ceaşca şi să o umple.

— Nu, mulţumesc, spuse el închizând metodic uşa pivniţei şi punând cheia la locul ei în cui. Dar cred că ştiu ceva ce te-ar face să te simţi mult mai bine decât cafeaua.

Ea se întoarse încet şi, la fel de încet, coborî ceaşca de la buze. Vocea lui era groasă şi profundă. Parcă ar fi fost o foarte mare intimitate între ei. Ochii lui erau sugestivi şi mersul sigur când veni spre ea. Laura ştia că ar fi trebuit să fugă, dar nu se putea mişca. Nici când el ridică mâinile întinzându-le spre ea.

Îi desfăcu încet prosopul din jurul capului dându-l la o parte. Părui ei ud îi căzu pe lângă faţă şi pe umeri. Lăsând prosopul să cadă, James îşi ridică iar mâinile şi îşi trecu degetele prin părul ei îndepărtându-i-l de pe chip. Îşi lăsă degetele să coboare prin şuviţele umede forţând acolo unde erau încurcate. După ce făcu acest lucru de câteva ori, îi încercui gâtul cu mâinile şi îi masă ceafa cu vârfurile degetelor.

— Nu ţi-a îndepărtat puţin din tensiunea de la ceafă?

Cu siguranţă că da. Dar o lăsase de asemenea şi fără vlagă în genunchi. Îi aprinsese şi un foc adânc în stomac. Îi răspândise şi o căldură puternică în jurul mijlocului topindu-i coapsele.

— Ba da, mulţumesc.

Cel mai important acum era să fugă de el înainte de a cădea victimă farmecului său de necontestat. Îi îndepărtă mâinile şi se forţă să treacă pe lângă el. Reuşise să pună pe masă ceşcuţa şi farfurioara înainte să îi scape din mână.

— Ce… ce-ar fi să trecem prin încăperile de jos mai întâi? Apoi, dacă vei mai vrea să vezi ceva, îţi voi arăta.

— Bine. Condu-mă.

Faptul că nu mai avea prosopul în jurul capului nu o ajută să îşi recapete încrederea. Părul ud şi proaspăt şamponat părea ceva mult prea intim. Se simţea expusă şi violată de fiecare dată când o privea, dar se bază pe calmul

ei înnăscut pentru a putea încheia turul parterului.

Bineînţeles că totul nu era decât o şaradă. Nu avea de gând să accepte un contract de la James Paden nici dacă acesta îi oferea de trei ori mai mult decât cerea ea. Era aproape o profanare ca el să calce prin acele încăperi. Se cutremură la gândul că el şi prietenii lui prost crescuţi ar fi putut năvăli prin casa ei aşa cum făceau sâmbăta seara prin sala de cinematograf stârnind haos până când directorul îi dădeau afară.

Numai peste cadavrul ei.

— Acesta e biroul tatei, spuse ea conducându-l într-o cameră spaţioasă şi căptuşită cu lemn din spatele casei.

Era mobilată numai în piele şi lemn de stejar şi mai mirosea încă a tutun de pipă. O blană de urs se afla întinsă pe podea în faţa căminului şi câteva trofee de vânătoare le rânjeau mute̦şte de deasupra poliţei. O veche masă de biliard cu săculeţe demodate din piele domina mijlocul încăperii.

— Obişnuia să joace biliard? întrebă James.

— Ore întregi, zise ea râzând amintirilor atât de dragi.

— Deci asta e diferenţa.

Surprinsă de tonul ironic, ea se întoarse.

— Diferenţa?

— Între un domn şi un terchea-berchea. Dacă îţi pierzi timpul prin sala de biliard eşti considerai un vagabond, dar dacă joci biliard ore întregi în propria-ţi casă, eşti un domn, spuse el aruncând încă o privire plină de amărăciune mesei, după care îi zise cu asprime: Hai sus.

Ei nu îi plăcu tonul sinistru al vocii lui. Era destul de grav să conducă un bărbat, mai ales unul cu reputaţia lui James Paden sus, spre dormitoarele unei case goale, în fond. Dar când cuvintele „Hai sus” purtară ameninţarea ascunsă că, odată ajunşi acolo, o va pedepsi pentru toate umilinţele suferite, senzaţia de rău din stomac i se intensifică.

Totuşi, până ajunseră sus, el păru mai relaxat. Laura îi arătă mai întâi dormitorul mare, gândindu-se că îi putea potoli curiozitatea. Dar când ieşiră, el rămase în hol

privind-o întrebător, până când ea îi arată şi celelalte două dormitoare care aveau o baie comună. După aceea ea o luă iute spre scări.

— Acum o să-ţi arăt…

— Aici ce este?

Fără să se întoarcă măcar, ea ştiu la ce anume se referea. Cu siguranţă că arăta spre dormitorul din colţ.

— Dormitorul meu, răspunse ea şovăitoare.

— Pot să-l văd?

— Este neapărat necesar?

— Cred că da.

De ce nu era, oare, doamna Hightower acolo pentru a-şi face meseria, câştigându-şi comisionul de şase la sută? Laura se mustră pentru faptul că fusese de acord să îi arate casa în absenţa agentului imobiliar. Exaltarea femeii era enervantă, dar prezenţa ei l-ar fi împiedicat pe James Paden să ceară să îi vadă dormitorul.

— Sunt sigură că dacă vei face o ofertă serioasă, doamna Hightower va programa…

— Dar mă aflu aici acum.

Vârându-şi mâinile în buzunare, el îşi înclină capul într-o parte şi păru ferm hotărât să stea acolo până la sosirea Zilei de Apoi ori până la satisfacerea dorinţei sale, indiferent care ar fi venit mai întâi. O asemenea insolenţă era îngrozitor de nesuferită, dar pentru a nu se angaja într-o discuţie care nu ar fi făcut altceva decât ar fi amânat momentul plecării lui, Laura cedă.

— Bine, spuse ea şi fără să facă vreun efort pentru a-şi ascunde ostilitatea, îl conduse de-a lungul holului până în camera ei. Privirile lui se opriră imediat asupra patului pe care ea nu avusese energia necesară să-l strângă după ce se trezise. Pe pernă se vedea urma clară a capului ei. Aşternuturile pastel erau şifonate. Patul arăta confortabil şi îmbietor. Părea neruşinat.

Ei se duse direct spre el şi se aşeză trecându-şi mâinile peste cearceaful pe care stătea.

— Totdeauna m-am întrebat cum o arăta patul Laurei Nolan.

Ea fu tentată să spună ceva de genul „Dacă aş avea un ban, ai muri întrebându-te”, dar nu o făcu. Spuse în schimb:

— Îmi pare rău că nu e strâns. N-am avut timp dimineaţă.

— Nu-i nimic. Prefer paturile nestrânse.

Ea înghiţi un nod, alungând fiorul pe care îl simţi când îi văzu mâinile mângâindu-i aşternuturile.

După ce îi aruncă o privire care pur şi simplu scotea aburi, el se ridică şi se duse la măsuţa ei de toaletă. Cuprinse cu privirea sticlele de parfum, şiragul de perle pe care uitase să îl pună la loc în cutiuţa de catifea, colecţia ei de ace pentru pălărie şi cutiuţa de cristal pentru inele pe care i-o dăruise bunica ei.

Şezlongul din colţ îi atrase privirea. Se uită la el îndelung şi apoi se întoarse spre ea cu un zâmbet slab. Avu presimţirea că se gândea la ceva extrem de murdar.

El se duse apoi la ferestrele largi şi privi afară câtva timp, stând cu spatele la ea. Din dormitorul ei se vedea curtea din spate a casei, dana de pescuit, ambarcaţiunea şi apele lui St. Gregory's Sound.

— Frumoasă privelişte.

— Totdeauna mi-a plăcut.

— Acesta a fost mereu dormitorul tău?

— Cu excepţia celor patru ani când am fost la colegiu.

El se răsuci pe călcâie.

— Aici dormeai când te-am cunoscut eu prima dată?

Ea încuviinţă.

— Arătai totdeauna atât de… perfect. Intangibilă. Ca o păpuşă. Şi asta arată ca odaia unei păpuşi, spuse el privind din nou spre pat. Dormi tot timpul singură?

Bărbia ei se ridică puţin.

— Nu te priveşte.

El zâmbi.

— Adică nicio pisicuţă, niciun căţeluş, niciun ursuleţ?

— Nu, spuse ea tăios încrucişându-şi braţele, regretând însă imediat gestul, căci nu făcu altceva decât să îi atragă din nou privirea asupra sânilor.

— Îmi place camera asta. E plină de căldură şi intimă.

Ea se stăpâni, deşi obrajii îi luaseră foc şi inima îi bătea năvalnic. Cuvintele lui fuseseră cât se poate de inocente, dar ştia că el intenţionase să sune sugestiv. Ar fi vrut să fugă din încăpere, să îşi acopere sânii, care o trădau răspunzând atmosferei evocatoare pe care el o crea.

— Aceea e baia?

— Da.

El se duse atunci la uşa întredeschisă şi păşi înăuntru. Laura nu îndrăzni să îl urmeze. Fusese de ajuns că stătuse în dormitor cu el. Nu avea să se mai supună şi altor momente de stânjeneală.

Peste câteva clipe îl văzu ieşind.

— Am găsit astea atârnând pe bara perdelei de la duş. Sunt uscate.

Ea se albi de groază văzând o pereche de ciorapi, un sutien şi o pereche de chiloţi în mâna lui întinsă.

— Mu-mulţumesc, spuse ea ridicolă întinzând mâna după lenjeria delicată.

Toate acele lucruri îi cunoscuseră atingerea. Mătasea era caldă încă de la mâna lui. Le lăsă pe un scaun ca şi cum ar fi constituit dovada incriminatorie a unei crime îngrozitoare.

— Ei bine, cred că ajunge deocamdată, spuse el.

Ea îl urmă afară din cameră, fiind încă şocată şi incapabilă să vorbească, abia putând să se mişte. El o aşteptă să îl ajungă din urmă la baza scărilor, după care o lăsă să îl conducă la uşă.

— Te vom anunţa, fie eu, fie doamna Hightower.

— Bine.

În afară de faptul că l-ar fi înfuriat, nu ar fi servit la nimic să îi spună în acea clipă că nu îi va accepta oferta indiferent cât de atrăgătoare ar fi fost. De fapt, se îndoia că el se gândea într-adevăr să cumpere proprietatea. De ce să fi vrut un om ca el, un spirit liber ca pasărea cerului, să se înhame la corvoada de a întreţine o casă istorică?

Probabil că numai o curiozitate perversă îl făcuse să vrea să vadă casa de la bun început. Niciodată nu mai

fusese invitat înăuntru. Acum că avea bani şi faimă putea să vină şi să plece când dorea fără să simtă câtuşi de puţin restricţiile clasei. Fără îndoială că avea o plăcere deosebită să îi calce în picioare pe toţi acum că situaţia se schimbase radical. Datorită faptului că nu fusese poftit niciodată în Indigo Place, venise acum să îşi fluture succesul pe sub nasul ei.

Gândindu-se în acest sens, Laura spuse:

— Sper că ai obţinut ceea ce ai căutat.

Imediat regretă acele cuvinte, mai ales când îl văzu oprindu-se deodată în uşă şi întorcându-se încet. Nu mai arăta deloc ca un milionar de treizeci de ani, ci avea din nou optsprezece şi era iarăşi sălbatic, nedisciplinat şi primejdios. O şuviţă de păr rebelă îi căzuse pe frunte. Acea unduire sardonică a buzelor care voia să reprezinte un zâmbet îi era la fel de familiară cum îi fusese cu ani în urmă în paginile anuarului din liceu.

El închise uşa pe care tocmai o deschisese şi spuse:

— Nu chiar.

Făcând o mişcare iute, o apucă de braţe şi o întoarse lipind-o de uşă. Desfăcându-şi mâinile de ambele părţi ale capului ei, se aplecă înainte, în acelaşi timp, depărtându-i pulpele cu genunchiul.

Gura i se îndreptă spre a ei, dar ea o evită întorcând capul când într-o parte când în alta.

— Nu. Nu!

Însă el era insistent şi, cu toate că nici măcar nu îşi folosea mâinile, în clipa când îi prinse gura într-un sărut fierbinte, ea fu învinsă. Aplica exact doza potrivită. Limba lui era un amestec perfect de comandă şi mângâiere. Numai căldura sărutului îi topi şi ultima fărâmă de împotrivire.

Era unul din acele săruturi lacome despre care ea crezuse că existau doar în filme. Era înfometat şi se delecta cu gura ei de parcă ar fi fost un desert bogat şi delicios. Se întorcea mereu după câte o bucăţică, gustând-o. Între timp, coapsa lui începu să se mişte încet între ale ei.

Când, în cele din urmă, îşi înălţă capul, buzele ei erau rozalii şi umede, ochii limpezi şi trupul cald şi maleabil. Sânii i se ridicau şi se lăsau. El îşi coborî privirea asupra lor şi atinse uşor mijlocul ridicat al unuia, întărindu-l cu trei mişcări circulare şi leneşe ale degetului mare.

— Ah, iubito, cât de bună eşti, murmură el şi, gemând, o sărută din nou.

Laura se simţi umilită de libertatea pe care şi-o lua cu ea, cu atât mai mult cu cât era conştientă. Reuşi să se elibereze şi îl îndepărtă. Fără suflare îl privi cu trupul rigid de furie.

— De ce-ai făcut asta?

Era extrem de supărată, dar el părea pur şi simplu că se amuză de furia ei.

— Am crezut că nu ţi-ar strica un sărut bun.

Înainte ca ea să îi poată răspunde pe măsură, el dispăru.

* * *

— Nu pricep, Laura.

Aceasta, cu receptorul la ureche, îşi freca fruntea sperând să alunge acea oribilă durere de cap. Îi era groază de telefonul doamnei Hightower. Se dovedea la fel de dificil cum îşi închipuise.

— Îmi pare rău că vă dezamăgesc, dar contractul nu poate fi acceptat.

Şi-o închipui pe femeia de la celălalt capăt al firului numărând încet până la zece.

— Dar oferă exact cât al cerut! exclamă ea. Până la ultima centimă.

— Ştiu, ştiu, zise Laura muşcându-şi buzele. Nu e vorba de bani.

— Te-ai răzgândit în privinţa vânzării?

— Bineînţeles că nu.

Întrebarea fusese pur şi simplu teoretică din moment ce femeia ştia foarte bine cât de necesară era vânzarea casei 22 Indigo Place.

— Atunci?

Laura se foi pe scaun.

— Nu este vorba de bani, ci de cumpărător, spuse ea

încet.

— Înţeleg.

— Nu prea cred, doamnă Hightower. Vă rog să nu credeţi că sunt o snoabă. Trebuie să înţelegeţi că această casă a aparţinut dintotdeauna familiei mele. Pentru mine nu este o simplă proprietate. Dacă ne gândim ce înseamnă pentru mine, valoarea ei nu se poate măsura în dolari şi cenţi. O asemenea casă presupune asumarea unei imense responsabilităţi. Vreau să fiu sigură că persoana care o cumpără ţine cont de acest lucru.

— Mă îndoiesc că domnul Paden va fi un proprietar neglijent. Se spune că se pricepe foarte bine la afaceri.

Şi la femei, se gândi Laura cu amărăciune. Era încă dezgustată de sine pentru ceea ce se întâmplase mai devreme în ziua aceea. Cum putuse să îl lase să o folosească aşa?

Era cu câţiva ani mai mică decât James, dar atât ea cât şi toate celelalte fete de la liceul din Gregory auziseră despre priceperea lui James Paden de a săruta. Cele care îi cedaseră se lăudau. Erau invidiate în taină, dar etichetate pentru totdeauna ca „rele” şi orice fată care ţinea la reputaţie păstra distanţa faţă de ele. Şi ce făcuse Laura Nolan acum? Nu numai că cedase, dar şi participase.

— Nu vorbesc de afaceri, se răsti ea pierzându-şi răbdarea cu agentul imobiliar, dar apoi adăugă pe un ton mai împăciuitor: Vorbesc de sentimente. Ataşament. De sentimentul de permanenţă. Îmi pare rău, doamnă Hightower, dar nu cred că James Paden este omul căruia aş dori să îi vând casa.

— Aveam impresia că eşti disperată, spuse femeia cu răceală.

— Aşa şi este, spuse Laura cu un glas la fel de rece. Dar, dacă dumneavoastră nu respectaţi această proprietate la fel ca mine, mai sunt şi alţi…

— Îmi cer scuze, se grăbi să spună doamna Hightower. Bineînţeles că înţeleg ataşamentul sentimental pe care îl ai faţă de casă. Păcat, însă, că trebuie să facem discriminări. Ce va trebui să îi spun domnului Paden?

— Spuneţi-i că i-am refuzat oferta.

— Nu e omul care să accepte un refuz.

Acest lucru se ştia foarte bine.

— Faceţi tot posibilul.

— Foarte bine, spuse doamna Hightower posomorâtă.

Laura regretă situaţia dificilă în care o punea pe femeie, dar era ferm hotărâtă. James Paden nu va avea niciodată casa, dacă îi va sta în putinţă.

Dar, aşa cum a spus şi doamna Hightower, el nu a primit refuzul Laurei cu braţele încrucişate. Agentul imobiliar a mai sunat de două ori în după-amiaza aceea aducând tot felul de amendamente contractului iniţial. Deşi James a crescut oferta de fiecare dată, Laura le-a refuzat pe amândouă cu încăpăţânare. În cele din urmă, plictisită de insistenţa lui şi de reproşurile subtile ale agentului imobiliar, plecă de acasă pentru a nu mai fi nevoită să răspundă la telefon.

Era vineri după-amiază şi străzile erau pline de oameni care îşi făceau cumpărăturile de dinainte de weekend, lucrători care se duceau la bănci pentru a-şi încasa cecurile şi tineri care începeau plimbarea pe strada principală, care era una din puţinele forme de recreere într-un oraş atât de mic ca Gregory.

Datorită unei brize uşoare, aerul era umed. Laura nici nu se putea gândi să mănânce ceva cald la cină, aşa că se opri la un stand cu produse proaspete pentru a cumpăra ingredientele necesare pentru o salată de fructe.

Tocmai alegea cele mai zemoase piersici din Georgia, când o maşină opri brusc în spatele ei. Portiera fu deschisă aproape lovind-o peste gambe. Se răsuci iute şi întâlni privirea visătoare a lui James Paden, care stătea aplecat lângă portieră.

— Urcă.

3

Ea nu îi dădu atenţie, întorcându-i spatele.

— Ţi-am spus să urci.

Ea continuă să le acorde atenţie numai piersicilor.

— Cred că ştii foarte bine că nu-mi pasă dacă mă dau în spectacol, Laura, dar nu cred că ţi-ar plăcea să te apuc de păr şi să te trag în maşină. Aşa că, dacă nu vrei să oferi locuitorilor oraşului Gregory un subiect nemaipomenit de discutat la cină în seara asta, fă bine și urcă-ți fundul în maşina asta afurisită.

Vocea îi era calmă şi joasă, dar conţinea o reală ameninţare de care Laura găsi că era bine să asculte. Încă nu observase nimeni că i se adresa ei, dar el putea schimba tactica într-o clipă. Pe lângă toate necazurile ei, ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era să i se lege numele de al lui. Chiar dacă era mai bogat, rămăsese tot un om cu o proastă reputaţie. Cei din Gregory nu aveau memoria scurtă.

În prezent, ar fi fost mai puţin riscant să meargă cu el atâta timp cât rămânea nerecunoscut, decât să îl facă să îşi pună în aplicare ameninţarea şi să facă o scenă.

— Mă întorc mai târziu, domnule Potee, îi strigă ea proprietarului, care, fiind ocupat cu un alt cumpărător, îi făcu doar un semn din cap.

Urcă pe scaunul de lângă şofer în maşina sport şi închise repede portiera. James porni ca o rachetă, făcând-o să intre cu totul în fotoliul moale de piele, în care stătea deja aproape întinsă.

Conducea repede, dar cu îndemânare. Chiar şi aşa, Laura îşi ţinu răsuflarea din cauza vitezei îngrozitoare cu care el străbătea străzile oraşului, până când ajunseră pe autostradă.

— Vrei să-mi spui încotro mergem? îi întrebă ea profilul.

Dacă era furios nu se vedea. Şi el stătea practic întins pe scaun. Când nu schimba vitezele, încheietura mâinii lui drepte se odihnea pe volanul din piele. Cotul stâng şi-l

ţinea îndoit pe geamul deschis. Părea să nu bage de seamă că vântul îi răvăşea părul, cu atât mai puţin că provoca un adevărat haos în cel al Laurei. O privi scurt înainte de a-i răspunde.

— În natură.

— În na…

Nici măcar nu putea rosti cuvântul. Gura i se uscă deodată. întoarse capul şi privi prin parbriz. Drumul pe care apucaseră ducea pe malul lui St. Gregory's Sound. Putea zări în depărtare apa printre copaci.

Drumul se îngustă şi în cele din urmă se închise pe plaja unui mic golf. James opri motorul puternic. Se aflau într-o regiune pustie, unde copacii din jur păreau să îi înconjoare ameninţători. Iedere bogate se întreţeseau în jurul ramurilor coborând până la pământ. Pinii se înălţau până la cer.

Plaja însăşi era un petec îngust de nisip presărat din loc în loc cu iarbă. Odată cu lăsarea serii, păsările începură să îşi adune glasurile. Insectele bâzâiau foarte aproape de apele liniştite care şipoteau pe mal.

În mod reflex, Laura tresări când James îşi întinse braţul pe spătarul scaunului ei.

— Relaxează-te.

— Pun pariu că asta le spui tuturor fetelor pe care le aduci aici, răspunse ea tăios ghemuindu-se lângă portieră.

El izbucni într-un râs gros şi seducător.

— Dacă stau să mă gândesc bine, aşa e.

— Şi o făceau? Adică, se relaxau?

Privirea lui păru leneşă şi somnoroasă când coborî asupra buzelor ei.

— Majoritatea.

— Şi celelalte?

— Celelalte erau prea excitate pentru a se relaxa.

— Excitate?

— Excitate sexual.

„Trebuia să mai şi întrebi, nu, deşteapto?”

— Şi, pur şi simplu, tulburate de gândul că se aflau aici cu mine.

Era extraordinar de îngâmfat şi ea pufni batjocoritor.

— Ei bine, eu nu sunt nici relaxată, nici excitată. Sunt al naibii de furioasă. Vrei să mă duci înapoi la piaţă să-mi iau maşina şi să mă duc acasă?

— Nu. Nu încă. Mai întâi va trebui să stăm de vorbă puţin.

— Am fi putut sta de vorbă foarte bine şi la telefon. Ah, dar asta ar fi fost ceva cuviincios şi convenţional, nu-i aşa? Iar tu n-ai făcut niciodată ceva cuviincios şi convenţional.

— Exact, spuse el şi, zâmbind, se apropie şi mai mult. Şi mai ştii ceva? Cred că acest lucru ţi-a plăcut la mine. Cred că ţi-a plăcut foarte mult. De aceea îţi bate inima la fel de repede ca a unui iepure speriat.

Ea nu voi să îi onoreze observaţia contrazicându-l, mai întâi fiindcă avea dreptate în ambele privinţe şi, în al doilea rând, pentru că singurul mod în care şi-ar fi putut da seama cât de repede îi bătea inima era să se uite la materialul care vibra deasupra ei. Pentru mai multă siguranţă ea îşi îndreptă privirea rece spre parbriz.

— De ce nu mi-ai acceptat oferta pentru casă?

— Nu era acceptabilă.

— Am oferit exact cât ai cerut.

— Mai vreau şi altceva în afară de bani de la persoana care va cumpăra Indigo Place.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu un angajament.

— Vrei să fii mai explicită?

— Nu vreau ca un simplu trecător să vină, să o cumpere şi apoi să o lase să devină o ruină.

— Nici prin cap nu-mi trece aşa ceva.

— Sunt convinsă că te-ai plictisi de ea curând. Este prea izolată. Gregory nu are acea viaţă de noapte strălucitoare cu care sunt sigură că eşti obişnuit. Te vei plictisi de oraş şi de obligaţia de a îngriji o casă ca Indigo Place.

— Vreau să mă retrag acolo.

— Să te retragi? întrebă ea cu mult scepticism. La treizeci şi doi de ani?

— Da, să mă retrag, spuse el cu un zâmbet care îi apăru

treptat pe buze. Până mă voi gândi la un mod interesant în care să fac viitorul milion.

Oricine care ar fi avut o oarecare doză de bun simţ nu ar fi vorbit atât de deschis despre succesul său financiar. Comentariul lui nu făcu altceva decât să confirme cât de needucat era. Dar dacă el putea fi direct, putea şi ea.

— Nu vreau să-ţi vând casa ţie. Punct.

— Există legi împotriva discriminării, spuse el calm.

— Găsesc eu cum să le evit.

— Îmi pot permite să cumpăr proprietatea.

— Ştiu, dar Indigo Place nu e un trofeu pe care să-l câştigi pentru o treabă bine făcută.

— Asta ce vrea să însemne? întrebă el şi trupul i se încordă defensiv, ceea ce îi dădu Laurei de înţeles că atinsese o coardă sensibilă.

— Vrea să însemne că nu doreşti proprietatea la fel de mult curn doreşti respectabilitatea sinonimă cu adresa. Ceea ce se pare că nu realizezi este că cinstea şi nobleţea nu sunt de vânzare. Respectul este ceea ce nici chiar cu milioanele dumitale nu se poate cumpăra, domnule Paden.

Strânse din dinţi furios, dar nu o contrazise. Până la urmă spuse:

— Foarte bine, vezi în interiorul meu. Dar şi tu eşti transparentă ca o sticlă. Cunosc adevăratul motiv pentru care nu vrei să-mi vinzi.

— Şi care ar fi acest adevărat motiv, mă rog? întrebă ea cu dulceaţă în glas.

Acest lucru îl provocă, aşa că îi apucă braţul atât de repede încât ea tresări speriată.

— Banii mei nu sunt destul de buni, ăsta e motivul.

— Nu e…

— Ascultă-mă. Banii mei nu sunt „nobili”. Nu s-au strâns la bancă de-a lungul a numeroase generaţii de nobili, ci au fost câştigaţi nu lucrând pământul, ci vânzând un produs. După părerea ta nu sunt mai presus de un vânzător ambulant. Nici măcar nu ştiu cum îl cheamă pe bunicul meu, darămite câţi bani avea. Nu ajungi cu arborele genealogic al familiei mele nici până la Războiul Civil.

Eram copilul beţivanului oraşului, aşa că cine mă cred eu să încerc să cumpăr 22 Indigo Place? Asta gândeşti, nu?

— Nu, minţi ea.

El o scutură uşor.

— Ei bine, să-ţi spun ceva, domnişoară Laura Nolan. Nu mai eşti deloc mare şi tare. Ştiu totul despre problemele tale financiare. Sângele tău nobil nu te ajută să-ţi achiţi datoriile, nu? Numele tău nu-ţi aduce pâine pe masă, nu? Când ai ajuns la pământ, băncii puţin i-a păsat cine a fost bunicul tău. Eşti falită. Unde te-a adus averea, deci?

Lacrimi de umilire îi licăriră în ochi. Nu putea suporta ca el să ştie că nu avea un ban şi că era înglodată în datorii.

— Cât de oribil din partea ta să spui acest lucru, zise ea şi îşi eliberă braţul. N-am nevoie nici de tine, nici de banii tăi.

— Pe naiba, spuse el mormăind. Eşti îndatorată până la nasul ăsta pe care îl ţineai totdeauna sus în faţa mea. Vrei, nu vrei, te voi ajuta. Nu văd niciun alt cumpărător la orizont care să ceară Indigo Place din mâinile tale de aristocrată. Nu poţi decât să vinzi unui gunoi ca mine şi asta te macină cel mai tare.

— Du-mă acasă, spuse ea printre dinţi.

— Ce te-a deranjat mai tare, hm? Faptul că eu am bani acum şi tu nu? Că James Paden este cel care are puterea? Că voi trăi într-o casă al cărei prag nu eram demn să-l trec cu câţiva ani în urmă?

Ea îl privi spumegând de furie.

— Poţi avea casa, naiba să te ia. Acum du-mă înapoi în maşină. Acum.

El încercă să îi cuprindă faţa în palme. Îi răsuci capul pentru a o face să îl privească în clipa când ea încercă să îl evite.

— N-a fost prima oară, ştii foarte bine, spuse el încet.

Ea spuse închizând ochii strâns:

— Te rog, du-mă înapoi în oraş.

O privi mult timp cu chipul întunecat şi încordat. În cele din urmă îi dădu drumul şi reveni la locul lui. Motorul prinse viaţă când introduse cheia în contact. Nu vorbiră

nimic.

Magazinul era închis când ajunseră. Imediat ce atinse frâna, Laura deschise portiera şi coborî.

— O voi suna pe doamna Hightower în seara asta, spuse ea şi închise iute uşa.

El nu plecă până când nu o văzu ieşind în siguranţă din parcare.

* * *

Umbrele pe care luna plină le arunca în camera ei erau triste. Stătea în pat gândindu-se cât de puţine erau nopţile când va mai dormi în încăperea aceea. Durerea era insuportabilă. Avea inima zdrobită şi nu era sigură că se va mai vindeca vreodată. Despărţirea ei de Indigo Place era egală cu scoaterea propriei inimi din piept. Cum putea trăi fără ea?

Dar exact acest lucru va trebui să îl facă, deoarece peste două zile va aparţine legal altcuiva. Pe actul de proprietate se va afla numele lui James Paden.

Doamna Hightower fusese încântată, cum era şi firesc, când Laura o sunase să îi spună că accepta ultima ofertă a domnului Paden. Nu i-a spus nimic de suferinţa pe care el i-a provocat-o înainte ca ea să capituleze. Singurul lucru care o interesa pe femeie era că vânzarea avea să aibă loc, iar ea va primi un comision bunicel.

— Am contractul pregătit. Dacă voi obţine semnăturile, a ta şi a domnului Paden, în seara asta, putem încheia totul poimâine. Bineînţeles că mâine va trebui să muncesc îngrozitor de mult la toate hârtiile, dar dânsul şi-a exprimat foarte clar dorinţa ca totul să se termine cât mai curând posibil.

— Poimâine! exclamă Laura alarmată. Dar n-am timp nici să împachetez.

— Vei avea timp. În contract se specifică faptul că ai treizeci de zile la dispoziţie pentru a evacua locuinţa.

Era o oarecare consolare, dar nu cine ştie ce. Peste treizeci de zile va părăsi 22 Indigo Place pentru totdeauna. Nu putea suporta acest gând. La fel cum nu putea suporta să se gândească la sărutul pe care James Paden i-l dăduse

în dimineaţa aceea.

Sau la cel la care el se referise mai târziu.

Timp de ani de zile după ce se întâmplase acest lucru, Laura încercase să îşi şteargă din memorie acea amintire în legătură cu el. Acum James îi amintise şi ea trebuia să se obişnuiască. Poate ca adult avea să vadă incidentul din cu totul altă perspectivă. Dar cunoscuta ambiguitate o învălui când îşi aminti de seara aceea, după meciul de fotbal.

Era în anul întâi de liceu. Fusese o seară rece de vineri. Noiembrie. Răsuflarea îi îngheţase în timp ce cobora treptele de beton ale clădirii orchestrei îndreptându-se spre autobuzul şcolii.

Fumul de la câteva motociclete umpluse aerul când şi-au făcut apariţia din senin făcând cerc în jurul ei. Era prinsă între ei şi zidul de cărămidă al clădirii.

— Ia te uită ce avem aici, spuse unul din ei. Cred că-i una din fetiţe. Cum îţi spune, scumpo?

— Majoretă, prostule, îi spuse unul din tovarăşii lui. E chiar una din ele. Pare agilă ca o balerină, nu?

Considerară că era extraordinar de amuzant şi râdeau cu toţii în hohote. Nu însă destul de tare pentru a atrage atenţia celorlalţi membri ai orchestrei care urcau în autobuzul şcolii aflat în locul de parcare. Se duceau la o petrecere după meci. Datorită victoriei toată lumea era extrem de veselă. Autobuzul răsuna de râsete şi voioşie. Cineva luase o tobă şi se auzea un ritm de marş. Laura era prinsă în umbra clădirii orchestrei şi se îndoia că putea fi văzută. Nimeni nu mai venea în urma ei pentru că plecase ultima.

— Lăsaţi-mă să trec, spuse ea pe un ton împăciuitor în timp ce inima îi bătea la fel de nebuneşte şi puternic ca toba.

Recunoscu în motociclişti pe membrii acelei bande care hoinăreau aiurea pe străzi căutând să facă numai rău. Luaţi individual poate nu erau chiar atât de periculoşi, dar împreună, îndemnându-se unul pe altul, puteau fi foarte periculoşi. Laura era destul de înţeleaptă pentru a-i fi

teamă.

Unul din ei, cel care vorbise primul, îşi aduse motocicleta mai aproape.

— Nu înainte să dai un spectacol şi pentru noi, fetiţo. Nu te-am văzut prea bine la meci. Nu-i aşa, băieţi?

Tovarăşii lui râseră la isteţimea lui şi îl aprobară din toată inima. Încurajat, el îi smulse jacheta imprimată, lăsând-o în costumul scurt şi sclipitor pe care îl purtau ea şi toate celelalte majorete. De pe terenul de fotbal se vedea foarte bine. De aproape părea prea lipit de corp şi ieftin. Laura văzu privirile pofticioase ale celor din jurul ei şi groaza o sugrumă.

Se răsuci cu intenţia de a fugi, dar se opri brusc lovindu-se de o altă motocicletă pe care nu o văzuse până atunci. Călare pe ea, cu o ţigară în gură, se afla James Paden, liderul recunoscut al bandei. Laura nu îl mai văzuse de când absolvise şcoala, spre uimirea tuturor, cu trei ani în urmă.

Ştia că lucrează la un garaj la marginea oraşului, dar ea nu avusese niciodată ocazia să se apropie de un asemenea loc. Toate reparaţiile la maşinile familiei le făcea Bo. Îl mai văzuse pe băiatul Paden prin oraş, dar foarte rar şi la intervale mari de timp. Nu îi vorbise decât dacă îi vorbea el mai întâi.

Odată, la magazinul Safeway, când un aparat îi înghiţise fisele şi totuşi nu îi oferise cutia de Coca-Cola, el apăruse în spatele ei, lovise cu pumnul tare în aparat, deschise cutia oferită şi i-o dădu. Ea îi mulţumise. El îi aruncase un zâmbet care părea să spună *ştiu-cum-arăţi-dezbrăcată* şi apoi plecase fără să spună nimic.

Acum se aflau faţă în faţă şi pe teritoriul lui. Sprâncenele îi erau împreunate desupra ochilor verzi, visători şi cu pleoape grele. Maxilarul îi era ascuns de gulerul ridicat al unei geci negre din piele şi coapsele îi erau desfăcute aşa cum stătea călare pe motocicleta oprită. Părea să toarcă la fel ca motorul sau ca o pisică ce şi-a prins prada.

Trase adânc din ţigară şi suflă apoi fumul în aer până

când îi învălui fantomatic capul. După aceea azvârli ţigara pe asfalt.

— Unde te grăbeşti aşa, domnişoară Laura?

— La… la petrecerea orchestrei, spuse ea umezindu-şi buzele nervoasă, conştientă de faptul că ceilalţi cinci motociclişti se apropiau în spatele ei, blocându-i astfel calea de scăpare.

Unul din ei făcu un comentariu obscen în legătură cu picioarele ei.

James spuse atunci arătând cu bărbia spre prietenii lui:

— Şi noi îţi putem oferi o petrecere.

Ei râjniră.

— Fii convinsă, spuse unul din ei.

Laura se cutremură de frig şi teamă.

— Trebuie să stau cu grupul.

— Faci întotdeauna numai ce trebuie? o întrebă Paden.

Nu avu timp să-i răspundă fiindcă atenţia le fu atrasă de autobuzul care porni motorul şi părăsi locul de parcare uruind. îngrozită, Laura se uită în urma luminilor lui care se micşorau din ce în ce mai mult până când nu se mai văzură deloc.

— Eh, nu-i o ruşine? făcu unul din băieţii din spatele ei. Au plecat şi te-au lăsat aici.

Intrând în panică, Laura se uită la James cu ochii plini de lacrimi.

— Te rog.

— Hai să vedem nişte paşi, fetiţo, spuse unul ciupind-o uşor de şezut.

Ea se răsuci.

— Încetează! Să nu îndrăzneşti să mă mai atingi.

El se încruntă.

— Eh, ştii că nu cred că-mi place atitudinea asta a ta, dulceaţo. De ce te-ai supărat aşa?

— E supărată că nu mai are bastonul. Cred că o să-i dau eu alt baston lung pe care să îl răsucească.

Izbucniră cu toţii într-un hohot de râs asurzitor. Cel care vorbise ultimul se dădu jos de pe motocicletă.

— Hai să vedem cât de bine ştii să-ţi faci noi prieteni,

zise el apucând-o de umeri.

— Nu! strigă Laura începând să se lupte cu atacatorul ei.

Izbuti să îi tragă un pumn în falcă. Înfierbântat, el înjură şi îşi dublă eforturile pentru a o supune. Prietenii lui îi veniră în ajutor când Laura se dovedi mai rezistentă decât îşi imaginară. Se apăra cu frenezie, deşi în acelaşi timp striga înduioşător după ajutor.

— Lăsaţi-o în pace.

Acele cuvinte rostite încet străpunseră întunericul ca o spadă. Toţi se dădură înapoi în afară de unul care era preocupat să îşi frece gura de a Laurei în timp ce mâna îi strângea cu cruzime şezutul.

— Am spus să o lăsaţi în pace.

Cuvintele erau mai aspre de astă-dată. Presupusul amorez înălţă capul şi privi peste umăr la lider.

— De ce?

— Pentru că aşa am spus eu.

— Eh, la naiba, o să se înveţe ea cu spectacolul. Şi ea vrea.

— N-am de gând să mai repet.

Celălalt se gândi să se ia la ceartă, dar până la urmă cedă. Ştia cât de murdar putea să lupte Paden şi nu avea chef să îi fie duşman.

Imediat ce braţele lui se dădură la o parte, James o apucă pe Laura de încheietura mâinii, i-o încercui şi o trase atât de tare, încât aproape că îi trosni gâtul.

— Urcă, îi spuse el cu asprime arătând spre şaua din spatele lui.

Ea îl ascultă imediat şi urcă în spate. Pielea rece fu ca un şoc pentru pulpele ei goale şi îşi ţinu răsuflarea. Aerul rece era foarte plăcut, curăţindu-i gura de gustul de bere al sărutului pe care fusese silită să îl suporte.

— Daţi-i jacheta, ordonă James, iar unul din prietenii lui îl ascultă.

James o lăsă să se îmbrace, după care spuse grupului:

— Pe mai târziu.

După care porni motocicleta ieşind din parcare şi

apucând pe şosea. Laura nu îşi dădu seama cum de nu se răsturnară când luară curba.

Nu era conştientă decât de teama că nu se va putea ţine bine. Probabil că şi James era stăpânit de aceeaşi teamă, căci întoarse capul şi îi strigă:

— Înconjoară-mă cu braţele.

Şovăitoare, dar fiind nevoită, ea îi înconjură mijlocul cu braţele. Dedesubtul gecii de piele trupul lui era cald. Şi masculin. Înspăimântător de masculin. Nu mai atinsese niciodată un băiat cu atâta familiaritate. Numai că acela nu era un băiat, ci un bărbat.

— Unde e petrecerea?

— Nu vreau să mă duc, îi strigă ea. Du-mă acasă, te rog.

Nu o întrebă adresa. Ştia că locuieşte în 22 Indigo Place.

Oricât de repede mergea tot nu putea să îi învingă teama. Enormitatea situaţiei din care tocmai scăpase o copleşi şi începu să plângă. Lacrimile îi şiroiau pe obraji, îngheţând pe piele în vântul rece care o lovea.

Pentru a se apăra, îşi ascunse faţa în ceafa lui James Paden. Mirosea a *Old Spice* şi piele. Părul lui îi flutura peste chip. Când ieşiră de pe şosea apucând pe drumul de ţară, care era mai denivelat, se agăţă şi mai tare de el, strângându-i şoldurile fără să îşi dea seama între coapse.

Ştiu când intră pe strada Indigo Place, dar nu îşi înălţă capul decât când opriră pe aleea din faţa casei cu numărul 22. Înăuntru era întuneric. Ai ei plecaseră cu nişte prieteni după meciul de fotbal, gândindu-se că ea se afla în siguranţă la petrecere.

Motocicleta se opri, dar ea nu coborî imediat, ci rămase locului, agăţată de cel mai dur băiat care bătuse vreodată străzile oraşului Gregory. Încet-încet, îşi slăbi strânsoarea.

— Te simţi bine? o întrebă James aplecându-şi capul pe spate.

Întâlnindu-i ochii, ea remarcă ce gene frumoase avea şi încuviinţă.

— Sigur?

Sprijinindu-şi mâinile pe umerii lui, ea coborî de pe motocicletă.

— Da. Îţi mulţumesc, spuse ea cu glas tremurător.

Lumina lunii îi scoase în evidenţă dârele umede de pe obraji, iar ochii arătau că plânsese. Sclipeau.

James îşi trecu piciorul lung peste motocicletă şi veni în faţa ei. Îi studie chipul. Colţul gurii i se ridică într-un zâmbet slab.

— Ţi s-a întins rujul.

Îşi ridică mâna şi îşi trecu degetul mare peste buzele ei, îndepărtând urmele rujului cu care se dădea numai cu ocazia meciurilor de fotbal. Făcu de câteva ori aşa, urmărind cu privirea fiecare mişcare lentă a degetului.

Vulnerabilitatea ei îl mişcă în mod straniu. Nu mai simţise niciodată nişte buze atât de moi. O privi în ochi. Erau mari, inocenţi, speriaţi şi strălucitori din cauza lacrimilor.

Acţionând instinctiv se aplecă şi o sărută. Era un sărut blând, tandru şi plin de compasiune, dar ferm. Îşi frecă gura întredeschisă de a ei.

Era cel mai intim şi evocator sărut pe care Laura îl primise vreodată. Simţi senzaţii tulburătoare care îşi atinseră ţinta în leagănul feminităţii ei. Sânii îi răspunseră. Ea reacţionă atunci îndepărtându-se brusc înainte să apuce să îl îmbrăţişeze. Valul de dorinţă pe care îl simţise o îngrozi şi, deodată, îl urî pe cel care o făcuse să se simtă atât de nesigură şi în primejdie.

— M-ai salvat din mâinile prietenilor tăi numai pentru a mă avea pentru tine însuţi?

James păru surprins în faţa tonului ei răzbunător şi se dădu cu un pas înapoi. După aceea, zâmbetul lui arogant atât de cunoscut îi ridică colţul gurii şi îi aruncă o privire jignitoare.

— Eşti prea rece pentru mine, domnişoară Laura.

Apoi încălecă pe motocicletă, apăsă pe pedala de pornire şi, când motorul prinse viaţă, ţâşni de pe alee, împroşcând cu pietriş cizmuliţele ei albe din piele, de majoretă.

De atunci Laura nu îl mai văzuse până cu o seară în urmă, când îşi făcuse apariţia din întunericul care înconjura casa. Ca întotdeauna, James Paden îi adusese

necazuri. Făcea din nou pe salvatorul ei, dar, la fel ca prima dată, ei nu îi convenea.

* * *

Purta acelaşi costum de la înmormântarea tatălui ei, care se potrivea foarte bine cu starea ei sufletească. Îşi ţinea spatele drept şi capul sus când intră în *Compania Georgia Land and Title*. Numai cei care o cunoşteau foarte bine îşi puteau da seama că era distrusă sufleteşte.

— Bună dimineaţa, Laura, îi spuse James Paden câteva minute mai târziu intrând în biroul în care ea fusese condusă.

Ea îi răspunse zâmbindu-i inexpresiv:

— James.

— Sper că îţi convine ora.

Ea strânse din dinţi pentru a nu-i răspunde că nu putea exista niciodată o oră convenabilă pentru a-i da lui proprietatea familiei ei. Abia având încredere în ea pentru a vorbi, spuse:

— Vreau să se termine totul cât mai repede.

El îşi aduse scaunul lângă al ei. Era dezarmată de cât de „normal” arăta el acum. Normal în sensul că era îmbrăcat ca un obişnuit om de afaceri, într-un costum maron din trei piese corect croite, o cămaşă de un alb imaculat şi cravată maron cu dunguliţe. Butonii de la manşete erau din aur, ca şi acul de pe gulerul scrobit. Pantofii maron sclipeau de atâta lustru. Arăta ca un manechin pe care nici *Madison Avenue* nu l-ar fi putut crea mai bine. Laura nu îşi amintea să îl fi văzut vreodată în altceva decât în blugi.

Hainele îl făceau să semene cu un director, dar când îndrăzni să îl privească drept în ochi văzu că figura şi expresia întipărită pe faţă îi erau la fel de morocănoase şi răzvrătite ca întotdeauna.

Doamna Hightower îşi încheie discuţia cu lucrătorul companiei şi cu un aer important veni spre masa la care se aflau Laura şi James.

— Totul este în ordine și nu mai trebuie decât să semnaţi.

Laura aruncă o privire muntelui de acte şi le semnă pe

toate cu detaşare. Doamna Hightower i le dădu apoi lui James, care îşi puse şi el semnătura în locurile însemnate cu linii punctate.

Laura se detaşă de întreaga procedură, căci, dacă s-ar fi gândit la ceea ce făcea, nu ar fi putut duce totul la bun sfârşit. Îşi spuse că întâlnirea aceea era doar un ritual, ca o operaţie dentară, care trebuia suportată cu cât mai puţine dureri, ştiind că rezultatul va fi benefic.

În cele din urmă lucrătorul din cadrul companiei de acordare a titlurilor îi înmână un cec. În timp ce doamna Hightower îl felicita cu foarte multă căldură pe James pentru noua casă, Laura se uită la cec.

— Trebuie să se fi făcut vreo greşeală, spuse ea deodată şi trei perechi de ochi se arătară surprinse. Cecul, zise ea întinzându-l, este prea mult.

— Sunt sigur că nu s-a făcut nicio greşeală, spuse omul de la companie punându-şi ochelarii de citit.

— Nu s-au inclus comisionul doamnei Hightower şi procentele pe care cel care vinde trebuie să le plătească, explică Laura.

În cazul unei proprietăţi care se vânduse pentru o sumă atât de mare ca aceea din Indigo Place, acestea însemnau o sumă considerabilă.

— Ah, domnul Paden a avut grijă de toate, spuse doamna Hightower cu un zâmbet de uşurare. S-a specificat în contract.

Laura amuţi de uimire. Se uită la James, care îşi studia vinovat vârful pantofului.

— Probabil că n-am remarcat această clauză, murmură ea.

Suportă alte câteva clipe îndeplinirea formalităţilor, iar când fu liberă să plece, se apropie de James şi îi şopti printre dinţi:

— Am putea schimba câteva vorbe?

El îi răspunse zâmbind:

— Sigur, iubito. Tocmai voiam să te întreb acelaşi lucru.

Datorită faptului că toate privirile din spatele maşinilor de scris erau aţintite asupra lor, Laura îi dădu voie să o ia

de braţ şi să o conducă printre birouri afară pe trotuar.

— Ce-ai zice să luăm masa împreună? o întrebă el de cum trecură de uşă.

— N-am nevoie de mila ta, şuieră ea zâmbind în cazul în care vreun gură-cască i-ar fi privit, dar vorbele îi erau foarte tăioase.

El se rezemă de zidul din cărămidă al clădirii.

— Nu prea găsesc că invitaţia la masă poate trece drept un gest caritabil.

— Nu face pe deşteptul cu mine.

Era palidă, dar simţi culoarea revenindu-i în obraji. Spera numai să nu-i fi observat nimeni.

— Mă refer la banii în plus pe care i-am primit pentru această vânzare. Comisionul doamnei Hightower trebuia să fie acordat din profitul meu. Iar eu trebuia să plătesc…

— Am simţit că-ţi datorez acest lucru.

— Nu-mi datorezi absolut nimic.

— Te-am forţat să-mi vinzi proprietatea. Am vrut să te răsplătesc.

— Nu-mi face niciun fel de favoruri. Nu a fost decât o afacere şi nimic mai mult. Aşa cum mi-ai spus foarte direct ieri, n-am avut de ales decât să vând. Dar blestemată să fiu dacă iau vreun ban în plus de la tine!

— Totul s-a terminat, Laura, Ai primit cecul deja. Te-aş sfătui să citeşti cu mai multă atenţie contractele de acum înainte.

— Iar eu te-aş sfătui să te duci dracului, spuse ea şi, întorcându-se pe călcâiele pantofilor bleumarin, plecă.

— Asta înseamnă că nu mai luăm masa?

Individul era îngrozitor.

* * *

Ajunse acasă extrem de furioasă. Se dezbrăcă azvârlind hainele deoparte ca şi cum ar fi fost contaminate. Auzi, dejun! Cum îndrăznea să fie atât de politicos?

După ce se mai linişti cât de cât, îi telefonă avocatului pentru a-i spune că avea cecul gata de a fi depus.

— E bine, acesta va fi un început, spuse el cu o evidentă lipsă de entuziasm.

— Un început? Credeam că asta e soluţia tuturor problemelor noastre.

— Va achita cu siguranţă ipoteca pe care tatăl tău a pus-o pe casă, dar nu îl putem extinde cât am avea nevoie, spuse ei citindu-i nişte cifre.

— Bine, bine, spuse Laura posomorâtă când el ajunse în sfârşit la capăt. Înţeleg că n-am terminat cu datoriile, dar casa este singura mea resursă. Nu mai am nimic altceva.

— Mobila, îi aminti el încet.

— Dar este a mea, protestă ea. Moştenire de familie.

— O moştenire de familie nepreţuită, Laura, zise el lăsând-o să se gândească o clipă. Şi, pe urmă, la ce-ți mai foloseşte acum? Unde o vei pune?

Avea dreptate. Solicitase deja un post de profesoară la câteva şcoli particulare din Sud. Nu era calificată şi nici nu se pricepea să facă altceva şi îi plăcea ideea de a hiberna în sanctuarul pe care i-l putea oferi o şcoală de fete. Dar o asemenea slujbă nu i-ar fi putut oferi banii necesari pentru a avea o casă destul de mare pentru a adăposti mobila care umplea masivele încăperi din Indigo Place. O magazie unde să o depoziteze ar fi necesitat o cheltuială în plus de care ea nu avea nevoie.

— Bănuiesc că ai dreptate, spuse ea.

Pierduse casa. De ce nu şi mobila? Îi veni să plângă, dar îşi reţinu lacrimile cu încăpăţânare.

— Cum să fac să le vând?

— Lasă-mă pe mine să mă ocup.

— Nu vreau să afle toată lumea din oraş.

— Înţeleg. Ţi-aş propune să organizezi o licitaţie discretă în afara oraşului. Poate în Atlanta. Sau Savannah, deşi ar fi prea aproape de casă.

— Atlanta. Ceva decent, te rog.

Avu o viziune oribilă a unul adjudecător gălăgios care urla:

— Cât oferiţi pentru acest dulap *Sheraton*?

Avocatul era sigur că se va ocupa de toate într-o manieră care să fie pe placul ei și închise, dar nu înainte de a-i aminti că avea la dispoziţie treizeci de zile pentru a

pleca din casă.

După aceea Laura plânse până adormi.

Când se trezi dimineaţă, foarte devreme, crezu că bubuiturile din capul ei erau o consecinţă a lacrimilor şi nesomnului, dar în curând îşi dădu seama că aveau o anumită rezonanţă, semănând foarte bine cu bătutul unui cui cu ciocanul.

Dând pătura la o parte se duse la fereastră şi trase draperiile. Rămase cu gura căscată când îl văzu pe James Paden mânuind un ciocan în pavilionul pe care tatăl ei îl construise ca dar pentru a douăzeci şi cincea aniversare a ei.

Se întoarse şi ieşi repede din cameră alergând pe scări. Era atât de devreme, încât în casă era încă semiîntuneric şi răcoare. Ajunse la poarta din spate într-un timp record, descuie iute uşa şi o deschise larg.

— Ce naiba crezi că faci aici? îl întrebă ea păşind pe terasa cu lespezi din piatră.

Ciocanul se opri la jumătatea drumului dintre umerii lui şi capătul cuiului. Îi aruncă o privire şi zâmbi.

— Bună dimineaţa. Te-a trezit zgomotul?

— Ce faci? repetă ea.

— Îmi protejez investiţia, spuse el calm, după care lăsă ciocanul jos şi veni spre terasă ştergându-şi sudoarea de pe frunte cu mâneca. Va fi o zi foarte caldă.

— Domnule Paden, zise ea furioasă, vreau să ştiu de ce ai venit aici la această oră făcând un zgomot infernal. Credeam că am treizeci de zile la dispoziţie pentru a mă muta.

Treizeci de zile de linişte. Treizeci de zile fără să îl vadă. Sperase că nu avea să îl mai vadă niciodată.

— Aşa e, dar între timp am de gând să fac unele reparaţii. Sunt câteva lucruri de care trebuie să mă îngrijesc. Nu vreau ca proprietatea să se ruineze şi mai mult decât este.

Ea fu bucuroasă să afle că nu dărâma pavilionul, dar critica lui era usturătoare. Sigur, pavilionul avea câteva scânduri care trebuiau înlocuite, dar ea nu avusese banii

necesari pentru a face acest lucru cum se cuvenea. Nu fusese neglijentă de bunăvoie.

— Nu poţi face reparaţii atâta timp cât eu mai sunt aici, spuse ea cu încăpăţânare.

El îşi trecu un picior peste zidul scund care înconjura terasa şi îşi puse mâinile în şold. Aplecându-se înainte se uită la ea şi o întrebă duios:

— Cine spune asta? Doar sunt proprietarul acestei case.

Ea trase adânc aer în piept dându-şi seama că avea perfectă dreptate.

Nu putea să îi ceară să plece. Şi, datorită faptului că trebuia să facă inventarul pieselor de mobilier care urmau să fie scoase la licitaţie, nu putea să se mute înainte de expirarea celor treizeci de zile.

Strânse din buze displăcându-i profund statutul de subordonată, dar şi mai mult faptul că el era conştient şi profita din plin de acest lucru.

— Atunci, bănuiesc că nu mai am niciun cuvânt de spus, deşi consider că este o lipsă de politeţe din partea ta.

— Nimeni nu m-a acuzat vreodată că aş fi politicos.

— Te rog să mă anunţi când vei intra în casă, spuse ea maiestuos. N-am chef să mă trezesc cu tine deodată pe capul meu.

— De ce? Te temi să nu te surprind purtând doar o cămăşuţă de noapte şi o uşoară roşeaţă în obraji?

Ea scoase un sunet ascuţit deodată când se privi. O descrisese cu mare acurateţe. Fugise din dormitor uitând să îşi tragă un capot pe ea.

Picioarele ei goale aproape că zburară pe terasă când se retrase iute pe uşa din spate. Râsul lui gros şi răguşit o urmă înăuntru.

4

Dacă tot avea de gând să se învârtă în jurul casei ei – casei lui – putea cel puţin să poarte o cămaşă, îşi spuse Laura supărată privind pe geamul de la bucătărie în timp ce pregătea micul dejun.

A doua dimineaţă când se trezi îl găsi pe James Paden, distrugător al bunelor reputaţii şi extraordinar chefliu, lucrând deja la 22 Indigo Place la digul care se întindea peste apă.

Era evident că se ocupa de lucruri pe care ea fusese nevoită să le lase în plata Domnului, dar îi displăceau atât posibilitatea lui de a finanţa toate acele reparaţii, cât şi faptul că era proprietarul casei, ceea ce îi dădea dreptul să se plimbe arătând oricum avea poftă.

Iar în clipa aceea arăta încins şi transpirat aşa cum traversa terasa venind chiar spre uşa din dosul căreia ea privea pe furiş. Se dădu la o parte iute şi numără până la zece înainte de a răspunde ciocăniturilor.

— Bună.

— Bună.

Răspunsul ei era cu mult mai puţin vesel decât salutul lui. Se îmbrăcase înainte să coboare nevrând să mai fie surprinsă în cămaşă de noapte din nou. Purta o pereche de blugi vechi şi o bluză largă. Îşi legase părul cu un batic.

— Ai dormit bine?

Zâmbetul îi era tot atât de plăcut pe cât îi era tonul de politicos. Numai ochii îl dădeau de gol ca fiind un neserios. Cu îndrăzneală şi fără cruzime o măsură din cap până în picioare.

— Da, bine. Aveai nevoie de ceva?

— De un pahar cu apă rece, te rog. Am vrut să-mi aduc un termos, dar am uitat.

Nu prea ospitalieră, ea îi aduse paharul cu apă rece.

— Mulţumesc. Miroase a ceva bun, spuse el luând paharul din mâna ei şi dând pe gât apa rece.

— Şunca. Cred că se arde, spuse ea ducându-se repede

la aragaz, închizându-l şi scoţând şunca din tigaie cu o pereche de cleşti.

— N-am avut timp să mănânc dimineaţă, zise el melancolic din uşă.

Laura strânse din dinţi ştiind că bătea apropouri pentru a fi invitat la micul dejun.

— Bănuiesc că va trebui să dau o fugă în oraş mai târziu pentru a-mi lua o gogoaşă. Sigur că se va răci până voi ajunge înapoi. Încep să le facă de pe la patru…

— Ah, te rog, mormăi ea răsucindu-se. Cum îţi place să mănânci ouăle?

El zâmbi larg şi îşi puse cămaşa pe care o ţinea pe mână.

— Credeam că n-o să mă mai întrebi niciodată. Mănânc ouăle oricum vrei să le faci.

— Este suc de portocale în frigider. Serveşte-te.

Mâinile îi tremurau când sparse alte ouă în farfurie. O bucăţică de coajă căzu înăuntru şi trebui să scoată micul şi alunecosul demon cu vârful degetelor. Apoi bătu fără milă ouăle până le făcu spumă, vărsându-şi năduful asupra lor.

Cel puţin îşi pusese cămaşa. Mai devreme, din ascunzătoarea ei aflată în spatele perdelei de la fereastra din bucătărie, urmărise cum soarele întunecase şi mai mult bronzul de pe trupul lui în vreme ce stătea aplecat peste scândurile pe care le înlocuia pe dig. Spatele lui era o întindere netedă de muşchi supli şi piele bronzată.

Privindu-l acum observă că lăsase majoritatea nasturilor descheiaţi. Pieptul lui era mult mai atrăgător decât mirosul extraordinar al micului dejun. Înflăcăra imaginaţia – muşchi tari şi foarte mult păr castaniu moale şi creţ în care degetele unei femei se puteau pierde.

Îmbrăcase perechea aceea de blugi vechi probabil pentru a o înnebuni pe ea, îşi spuse Laura. Erau pătaţi de ulei şi vopsea, răriţi pe alocuri şi indecent de strâmţi. Buricul i se vedea foarte clar deasupra pantalonilor care alunecau pe şolduri. Nici nu voia să se gândească măcar la ce anume era mai jos de mijloc.

— Îţi plac tari?

Laura scăpă furculiţa.

— Ce anume?

— Ouăle prăjite. Mie nu-mi plac moi.

— Ah, da, tari. Aşa sunt bune.

Fără ca ea să fie nevoită să îi ceară el îi dădu două farfurii pe care ea le umplu cu ouăle fierbinţi şi pufoase pe care le amestecase absentă în tigaie.

După ce totul fu pus pe masă şi cafeaua turnată în ceşti, se aşezară şi începură să mănânce.

— E foarte bun, mormăi James mestecând.

— Mulţumesc. Am învăţat să gătesc micul dejun pentru tatăl meu în fiecare dimineaţă înainte să vină Gladys la lucru.

— Şi altcineva? o întrebă el privind-o. Ai mai gătit micul dejun pentru vreun alt bărbat? adăugă el sorbind din ceaşca de cafea.

— Viaţa mea personală nu te priveşte, domnule Paden, după cum ţi-am mai spus de nenumărate ori.

— Găteşti bine. Arăţi bine, spuse ei măsurând-o cu nişte ochi verzi obraznici. Ai fi o soţie foarte bună.

— Mulţumesc.

— De ce nu te-ai măritat niciodată?

— Tu de ce nu te-ai însurat?

— Cine a spus că nu m-am însurat?

Ea îl privi iute.

— Eşti însurat?

— Nu.

Laura încercă să nu se observe cât de uşurată era. Nu îşi putea închipui de ce o interesa situaţia lui civilă, în afara faptului că gândul de a fi sărutată de un bărbat însurat o îngrozea. Bineînţeles că el o sărutase şi nu invers. Totuşi, oricât de greu i-ar fi fost să recunoască, şi faţă de ea însăşi chiar, îi plăcea că nu era căsătorit.

— Dar acum nu vorbim despre mine, ci despre tine, spuse el. Spune-mi de ce o fată drăguţă ca tine nu s-a măritat niciodată.

— Sunt femeie, spuse ea rigidă. Şi nu am vrut să mă mărit niciodată.

— Hmm. Ţi-a plăcut să fii liberă.

— Cam aşa ceva, spuse ea pe un ton care nu mai admitea comentarii. Mai doreşti pâine prăjită?

— Iartă-mă, dar nu te consider uşuratică.

— Femeie, repetă ea punând accent. Şi putem vorbi şi despre altceva în afară de viaţa mea amoroasă?

— Sigur, spuse el zâmbind cu viclenie. Vrei să vorbim despre a mea?

— Nu!

El izbucni în râs auzindu-i răspunsul atât de categoric. Pentru a-şi ascunde iritarea, ea duse vasele murdare la chiuvetă.

— Acum te rog să mă scuzi, dar am o mulţime de lucruri de făcut.

— De ce nu-ţi iei liber?

— Să-mi iau liber?

El veni lângă chiuvetă şi ea îl privi mirată.

— Nu pot. Am un milion de lucruri de făcut.

— De ce nu vii afară să-mi ţii companie? o întrebă el vârându-i sub batic o şuviţă de păr şi trecându-şi apoi degetul în jos pe obrazul ei.

— Să stau acolo toată ziua să mă uit la tine cum lucrezi? Nu, mersi.

— Ai putea să faci plajă. Şi fiindcă şi reciproca este corectă, m-aş uita la tine cum stai la soare.

Cu vârful degetului îi mângâie lobul urechii.

— Nu cred.

— Sau ai putea înota. Şi, după ce voi termina lucrul, te-aş urma şi eu în apă. Nu sună plăcut?

Suna periculos. Orice femeie cu un dram de minte ar fi purtat o armură în preajma lui, nu un costum de baie.

— Ţi-am spus că am multă treabă. Ai de gând să fii o pacoste în următoarele treizeci de zile?

— Douăzeci şi nouă.

Ea îi îndepărtă mâna şi se întoarse supărată că îi amintise cu atâta cruzime că, peste mai puţin de o lună, va trebui să plece din casă pentru totdeauna.

— Hei, iartă-mă, spuse el cuprinzându-i umerii şi

întorcând-o cu faţa. N-ar fi trebuit să spun asta. N-a fost frumos.

Umerii i se lăsară, simţindu-se cuprinsă de tristeţe şi părăsită de furie.

— Poţi foarte bine să vorbeşti despre asta. Oricum n-are rost să ne ascundem după degete.

Se priviră o clipă. Ochii lui se mutară asupra creştetului capului ei.

— De ce porţi baticul? Ce fel de treabă ai de gând să faci astăzi?

— Trebuie să inventariez piesele de mobilier pe care le voi scoate la licitaţie.

— Licitaţie?

Ea încuviinţă abătută.

— Tot?

— Aproape. Poate voi păstra câteva lucruri la care ţin foarte mult, dar va trebui să lichidez totul cât mai repede.

El mormăi ceva printre dinţi întorcându-se. Laura avu impresia că rostise numele tatălui ei şi o obscenitate, dar nu auzi bine conjuncţia dintre ele.

James ieşi din bucătărie. Uluită, Laura îl urmă prin sufragerie şi îl găsi în holul de la intrare privind spre salon. Avea mâinile în şolduri şi îşi muşca buzele.

— Ia ascultă, zise el întorcându-se brusc, în loc să ţii o licitaţie, ce-ar fi să mă laşi să cumpăr eu tot?

— Eu…

Pentru o clipă nu îşi găsi cuvintele.

— N-ai întrebat niciodată de mobilă.

— Te întreb acum. Ar fi trebuit să mă gândesc mai înainte. Unde aş putea găsi o mobilă care să se potrivească mai bine casei decât cea care se află deja aici? Chiar dacă ar fi posibil, mi-ar lua foarte mult timp şi mi-ar da destulă bătaie de cap. Până la urmă cine ştie cu ce m-aş alege.

— E adevărat, numai că…

— Îţi voi oferi un preţ foarte bun. Facem o listă dacă vrei.

Laura ştia din discuţiile cu avocatul că putea câştiga mai mult vânzând la licitaţie piesă cu piesă decât dacă le

vindea pe toate unul singur cumpărător.

— Bine, spuse ea hotărându-se deodată.

Se va simţi mai bine dacă va şti că Indigo Place este intactă, chiar dacă ea nu va mai locui acolo.

— Bun, spuse el frecându-şi mâinile încântat. De unde începem?

— Acum?

— De ce nu? Doar asta aveai de gând să faci astăzi, nu?

— Da, dar…

Pentru a face o listă cu toate obiectele şi preţurile era nevoie de ore, chiar zile. Gândul de a petrece atâta timp în compania lui James Paden era enervant.

— Şi cu digul ce faci?

— Îi pot repara oricând.

— Nu-i nevoie să te deranjezi şi tu cu toate problemele astea, spuse ea brusc inspirată. Voi face lista şi voi evalua lucrurile cum voi crede de cuviinţă. Când va fi gata, te vei uita pe ea. Dacă va fi nevoie să ne tocmim, o vom face atunci.

El îşi agăţă degetele în găicile pantalonilor şi îi aruncă o privire atentă.

— De unde ştiu că pot avea încredere în tine?

— Cum îndrăzneşti?

— Nu m-am îmbogăţit cumpărând ceva cu ochii închişi.

— Cumpărând…

— Nu, spuse ei ignorându-i furia, mă voi simţi mult mai bine dacă vom face lista împreună.

— Îmi pui la îndoială integritatea? întrebă ea nevenindu-i să creadă. Tu ai fost prins furând prăjituri din cofetăria şcolii, nu eu!

— Mai ţii minte asta?

— Bineînţeles.

— Nu le-am furat. Femeia care răspundea de deserturi mi le dădea, dar mai târziu n-a mai vrut să recunoască.

— Nu te cred.

El zâmbi leneş.

— M-ai crede dacă ai şti ce-i dădeam în schimb.

Atunci Laura îl crezu. Obrajii îi luară foc. Pentru a reveni

la subiectul care îi interesa spuse:

— Sunt scrupulos de cinstită.

— Atunci nu te vei supăra dacă mă voi uita peste umărul tău când vei face lista.

Ea trase adânc aer în piept şi îl expiră plictisită.

— O să aduc un carneţel şi două creioane, zise ea şi se duse la biroul *Queen Anne* din salon.

* * *

— Nu facem o pauză de prânz?

Laura lăsă carneţelul deoparte şi îşi privi „asistentul” cu asprime.

— Ai luat micul dejun.

— Da, acum vreo cinci ore. Mi-e foame.

Se uita la gura ei. Ea puse distanţă între ei stânjenită. Şi stomacul ei dădea unele semne, dar nu erau cauzate de o foame de natură digestivă.

Începuseră inventarul din sufragerie. După ce terminară cu piesele de mobilier, trecură la vitrinele cu porţelanuri şi dulapurile cu argintărie. Era o muncă obositoare şi care necesita foarte mult timp, ţinută pe loc de predilecţia lui James pentru glume şi conversaţie. Dovedise foarte mult interes faţă de evenimentele care avuseseră loc în viaţa ei de când nu o mai văzuse, cu mai mult de zece ani în urmă.

— Îmi trebuie ceva să dau gata, zise el pe un ton plângăreţ.

— Şi la ce te-ai gândit?

Privindu-l, îşi dori să nu fi întrebat, căci, după expresie, mâncarea era numai una din opţiuni.

— De mâncare, vrei să spui?

— Bineînţeles că de mâncare.

— Un picnic.

— Un picnic?

— Stai aici, spuse el şi se ridică de pe scaunul pe care îl încălecase sprijinindu-şi bărbia de spătar. Mă duc să caut să văd ce pot să aduc.

— Acum ai încredere în mine? întrebă ea bătând din gene cu o prefăcută inocenţă.

— Cam tot atât cât ai şi tu în mine, îi spuse el peste

umăr.

Laura se strâmbă la el, dar nu o văzu.

Se întoarse peste câteva minute aducând o tavă încărcată cu fructe şi brânză, biscuiţi şi două pahare înalte cu ceai cu gheaţă. Puse tava pe podea lângă ferestrele mari şi se aşeză alături.

— Hai, vino.

— Ai vorbit serios când ai spus picnic, nu?

— Absolut. Ba e chiar mai bine. Nu sunt furnici.

— Mama, tata şi cu mine obişnuiam să mergem la picnic duminica după-amiază vara, spuse ea melancolică aşezându-se lângă el şi rezemându-se de pervazul ferestrei.

El îi puse o felie de brânză pe un biscuit şi i-l dădu.

— Cei din familia Paden nu erau cunoscuţi pentru picnicurile lor, spuse el fără rachiună. Cred că acum îmi iau revanşa pentru toate cele pe care le-am pierdut când am fost copil.

Ea mâncă din biscuit regretând că amintise fără să vrea de familia ei. Nu se putea face comparaţie între situaţiile lor sociale. Laura recunoscu că se născuse cu proverbiala linguriţă de argint în gură.

Era de mirare că James nu o ura. Sau o ura? Oare de aceea dorea 22 Indigo Place? Ştia el, oare, că faptul că îi vindea lui casa familiei ei era cea mai amară pastilă pe care era nevoită să o înghită? Datorită faptului că ea îi întruchipa pe cei care îl dispreţuiseră, o pedepsea acum?

— Sunt sigură că mama ta se bucură că puteţi merge împreună la picnicuri acum, spuse ea privindu-l pe furiş.

Maxilarul lui se încordă.

— N-am de unde să ştiu.

— N-ai văzut-o?

— Nu.

— Deloc?

— Deloc.

— Ştie că te-ai întors?

El ridică din umeri.

— O fi auzit.

Laura era şocată şi puţin dezamăgită de el datorită faptului că nu luase legătura cu mama lui. Ultima dată când ea o văzuse pe doamna Paden era cu siguranţă mai bine îmbrăcată decât cu ani în urmă, dar mai avea încă acel aspect obosit, deprimat şi trist care o caracterizase totdeauna în mintea Laurei. Cum îşi putea neglija singura rudă atât de surprinzător?

Deodată, el întinse mâna şi îi scoase baticul de pe cap. Părul castaniu luminat de soare îi căzu pe umeri.

— Aşa e mai bine.

— De ce-ai făcut asta? întrebă ea iritată.

— De ce-ţi legi asta pe cap? o întrebă el.

— Voiam…

— Voiai să te faci cât mai puţin atrăgătoare.

— E ridicol. De ce aş face asta?

— Ca eu să nu tânjesc după trupul tău.

Ea închise gura cu un uşor zgomot al dinţilor.

— Aşa e? întrebă el muşcând dintr-o felie de măr.

Trecură câteva clipe. Ea nu găsea absolut nimic de spus.

— Ţi-a mâncat cumva pisica limba?

— N-am auzit în viaţa mea ceva mai absurd.

El râse răguşit şi profund.

— Văd foarte bine prin dumneata, domnişoară Laura. Aşa cum am văzut prin cămăşuţa de noapte pe care o purtai ieri dimineaţă. Sperai să uit cât de adorabilă şi răvăşită erai aşa îmbrăcată?

— Aş vrea să uiţi.

— Nicio şansă. Multă vreme voi ţine minte cum arăţi dis-de-dimineaţă, spuse el privindu-i o secundă sânii. Cum arată totul.

— M-am săturat, spuse ea lăsând să cadă înapoi pe tavă o feliuţă de brânză.

Mâna lui se repezi atunci şi o prinse de încheietură înainte să apuce să se ridice.

— N-am terminat încă.

— Dar nu mai vreau.

— Unde te duci?

— Înapoi la lucru.

— Rămâi cu mine.
— Nu vreau.
— Ţi-e frică?
— Cum?
— M-ai auzit foarte bine.
— Bineînţeles că nu mi-e frică.
— Dar îţi era. Mai eşti iepuraşul acela speriat, Laura?
— Nu ştiu despre ce vorbeşti.
— Ţi-e teamă de mine? Sau de bărbaţi, în general?
— Nu mi-e teamă de nimeni. Cu siguranţă nu de tine.
— Atunci e bine. Vei rămâne aici cu mine până voi termina şi eu de mâncat, spuse el cu blândeţe dându-i drumul la mână şi întinzându-se pe o parte.

Îşi propti cotul pe podea sprijinindu-şi obrazul în palmă şi continuă să mănânce ţinându-şi privirea aţintită asupra ei. Ca şi strânsoarea de oţel dinainte, ochii lui o ţineau efectiv ancorată lângă el. Doar nu putea să se facă de ruşine plecând acum.

La suprafaţă nu arăta nimic în afară de răceală şi de o uşoară superioritate, dar înăuntru clocotea de furie.

— De ce crezi că mi-ar fi teamă de tine? îl întrebă ea incapabilă să se abţină.
— Ori asta, ori eşti o snoabă.
— De ce spui asta?
— Pentru că totdeauna fugeai când mă vedeai apărând,
— Aduceai numai necazuri. Şi, în ceea ce mă priveşte, încă o mai faci.

El izbucni în râs.

— La naiba, îmi placi! Totdeauna mi-ai plăcut.
— Nici măcar nu mă cunoşteai.
— Aşa e, dar ce ştiam îmi plăcea. Ruşinoasa şi micuţa afectată Laura Nolan înţeapă totdeauna când e forţată.

Îi atinse braţul cu mâna pe care o avea liberă şi i-l mângâie cu vârful degetelor.

— Mereu m-am întrebat cât de departe aş putea ajunge cu tine.
— Ai aflat în seara aceea când m-ai adus acasă cu motocicleta. Când nu te-am lăsat să mă săruţi, mi-ai spus

că sunt rece.

Privirile i se concentrară asupra gurii ei.

— Asta a fost atunci. Acum e altceva.

Îşi strecură mâna pe sub mâneca ei mângâindu-i îndoitura cotului.

— Cât de tare te înfierbânţi înainte să arzi?

Ea îi îndepărtă mâna şi se târî pe podea până când nu mai putea fi atinsă. Habar nu avea că interiorul cotului ei era atât de sensibil.

— Fiindcă veni vorba de ars, spuse ea nechibzuit, te-am văzut odată la curse la televizor. Maşina ţi-a scăpat de sub control şi a luat foc.

El zâmbi când ea schimbă subiectul cu atâta îndemânare, dar nu făcu niciun comentariu.

— Va trebui să fii mai explicită. Asta s-a întâmplat de câteva ori.

— Ai fost rănit vreodată?

— Nu foarte grav.

— Ţi-a fost teamă vreodată?

— Nu, zise el mâncând un biscuit.

— Niciodată?

El scutură din cap.

— Neliniştit poate că am fost. Tulburat. Dar niciodată nu mi-a fost teamă. Nu prea ai de ce să te temi când nu-ți pasă dacă trăieşti sau mori.

Laura îl privi mută cântărindu-i sinceritatea. Ochii care o priviră iar erau convingători şi sinceri. Nu glumea. Vorbea foarte serios.

— Şi ţie nu-ţi păsa?

— Acum câţiva ani, nu.

— Dar acum îţi pasă?

— Da, acum îmi pasă.

Nu părea că vrea să discute mai mult, aşa că nici ea nu îl presă.

— Ai fost un pilot de curse foarte bun, din câte am înţeles. Trebuie să-ţi fi plăcut foarte mult.

— La nebunie.

— Cum e?

— Ca atunci când faci dragoste.

Zâmbi văzându-i uimirea de pe chip. Rostogolindu-se pe spate îşi propti mâinile sub cap şi vorbi uitându-se în tavan.

— Toată puterea aceea se intensifică până când totul trepidează. Căldura. Zvâcnitura motorului. Pistoanele. Fricţiunea. Şi apoi vine clipa aceea, o secundă, când trebuie să dai tot ce ai. Nu-ţi pasă ce e dincolo de linia de sosire; în clipa aceea rişti totul pentru a ajunge acolo. Accelerezi la maximum şi laşi să explodeze. N-ai de ales. Ca un orgasm sexual.

Când tăcu, liniştea era aproape palpabilă. Întoarse încet capul şi se uită la Laura. Ochii ei erau ca sticla. Era vrăjită de cuvintele lui fermecătoare şi de felul şoptit în care ie rostise.

Mişcându-se încet, el îi puse o mână pe pulpă strângând uşor.

— Înţelegi ce vreau să spun?

— Cred că da.

El reveni în poziţie şezând. Era aproape de ea. Ochii lui verzi o invitau să sară în ei şi să se scufunde.

Ea fu tentată. Atracţia pe care o emanase James Paden în adolescenţă nu era nimic pe lângă magnetismul pe care îl poseda acum. Ca elevă de liceu, Laura simţise forţa lui de atracţie, dar nu ştiuse ce era. Acum ştia. Era dorinţă sexuală. Aura de primejdie de care era înconjurat, expresia lui posomorâtă promiteau plăceri nedescoperite dacă o femeie era destul de curajoasă pentru a-şi asuma consecinţele.

Pedepsele pentru o astfel de nesăbuinţă erau aspre. Laura cunoştea nenumărate fete care încercaseră ani de zile să repare proasta reputaţie pe care James Paden le ajutase să şi-o câştige. Nu mai era în toate minţile? De ce vorbea despre orgasm sexual cu un asemenea om?

Silindu-se să iasă din transă, se ridică şi spuse:

— Cred că ar trebui să ne apucăm din nou de treabă.

El se ridică la rândul lui şi o prinse cu putere de încheieturile ambelor mâini.

— Eşti sigură? Ştii ce se spune despre prea multă muncă şi niciun pic de joacă.

Buzele lui îi atinseră uşor obrazul.

— Mi-ar plăcea foarte mult să mă joc cu tine.

Laura îşi trase mâinile.

— Credeam că ai venit aici să lucrezi. Dacă nu vrei, pleacă. Eu sunt ocupată.

Se întoarse, dar nu înainte să vadă acel zâmbet înşelător întinzându-i-se pe chipul mohorât. Nu era nici pe departe descurajat, ci doar amuzat.

* * *

Proiectul le luă trei zile; trei zile petrecute aproape în întregime unul în compania celuilalt. A doua zi după picnic, el sosi cu pachete pline de alimente, argumentând, în ciuda protestelor ei, că, dacă tot luau masa împreună, trebuia să participe cu ceva.

Laurei nu îi plăcea să împartă absolut nimic cu ei – nici timp, nici mâncare, nici spaţiu. Dar nu putea spune nimic în această privinţă, cum nu putea spune nimic nici în privinţa felului în care o atingea, ceea ce se întâmpla foarte des.

Născocea tot timpul motive pentru a o atinge. Nimeni, cu atât mai puţin o persoană atât de agilă ca el, nu putea fi chiar aşa de neîndemânatic. Se împiedica adesea asemeni unui comediant prost, şi ca să nu cadă, se agăţa cu putere de ea.

Ea ştia foarte bine că manierele lui nu îl forţau să o ajute să coboare pe scări, să iasă pe o uşă sau să ocolească o piesă de mobilier, dar făcea mereu şi asemenea gesturi politicoase. Ceea ce o îngrijora mai mult era faptul că începuse să îi placă grosolănia lui.

În cele trei zile ajunse să îl placă mai mult decât îşi închipuise că ar fi posibil vreodată. Se pricepea să întreţină o conversaţie cât se poate de agreabilă şi, în plus, dovedi că ştie să asculte foarte bine. O încurajă să îi spună toate povestirile despre 22 Indigo Place pe care ea le auzise stând pe genunchii bunicii. În mod surprinzător, îl interesa cu adevărat istoria casei. Descoperi că avea un

profund şi, într-un fel, caustic simţ al umorului şi că nu era complet lipsit de sensibilitate.

În timp ce făceau inventarul în dormitorul mare, dădură peste numeroase fotografii în rame de argint ale câtorva generaţii din familia Nolan. Laura trecu ramele metodic în carneţel.

Câteva clipe mai târziu, James luă carneţelul şi tăie aceste ultime lucruri.

— Ce faci? întrebă ea după ce el îi dădu carneţelul înapoi fără să scoată un cuvânt.

— Fotografiile astea înseamnă mult pentru tine, nu?

— Pot scoate fotografiile.

— Dar ramele sunt făcute pentru ele. Păstrează-le. Un cadou de la mine, adăugă el repede văzând că ea avea de gând să obiecteze.

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce.

Luă o fotografie şi o studie.

— Pe cine reprezintă?

— Bunicii din partea tatei. Franklin şi Maydell Nolan.

Simţi o tandreţe deosebită faţă de el văzându-l privind fotografia veche.

— James, mi-ai spus că nici măcar nu ştii cum îl chema pe bunicul tău. E adevărat?

El puse fotografia la loc şi luă alta.

— Pe cel din partea bătrânului, nu. Era un ticălos… în mai multe sensuri. Paden era numele de fată al bunicii mele. A murit când eu nu eram decât un puşti, în timpul unei crize, cândva. Atâta ştiu.

Ea nu găsi să îi spună niciun cuvânt de înţelegere care să nu sune banal, aşa că se hotărî să tacă. El schimbă din nou fotografiile şi zâmbi uitându-se la alta.

— Aici eşti tu?

Ea se aplecă peste braţul lui pentru a vedea fotografia.

— Da, eu sunt. Slăbănoagă şi ştirbă. Bunicul tocmai agăţase un leagăn pentru mine în stejarul cel mare.

— Cel care mai este încă?

— Da. Mama a dat fuga în casă pentru a aduce aparatul

de fotografiat. Mă bucur că s-a gândit să facem poza împreună. Cred că e singura… Dar ce s-a întâmplat? întrebă ea deodată când îşi ridică privirea spre el.

O privea cu foarte mare atenţie.

— Mă gândeam numai ce fetiţă drăguţă erai.

— Arătam îngrozitor! Ia uite ce codiţe, zise ea râzând şi arătând spre fotografie. Aveam genunchii noduroşi şi tot timpul zgâriaţi.

El se uită din nou la fotografie şi începu să râdă.

— Dacă stau să mă gândesc bine, erai chiar slăbănoagă. Bănuiesc că-mi plac fetiţele mici indiferent cum arată.

— Şi cele mari.

Sânii îi atingeau braţul puternic. El se uită mai întâi la ei după care îşi ridică privirea spre ea.

— Da. Îmi plac şi fetiţele mari.

Laura se îndepărtă de el îmbujorată.

— Aici e ultimul loc unde mai avem de lucru.

Mai continuară o oră, după care încheiară acea operaţiune plictisitoare. Laura îl conduse jos.

— Dacă nu te superi, o să mai arunc o privire digului înainte să plec astăzi, îi spuse el. Vreau să văd câtă cherestea îmi mai trebuie.

— Bine. În timp ce tu vei face treaba asta, eu voi introduce cifrele astea în calculator, zise ea arătând spre carneţel. Aş vrea să se rezolve totul cât mai repede.

— Dacă-mi dai o factură după-amiază, mâine dimineaţă îţi aduc cecul.

Laura se duse atunci în biroul tatălui ei şi trecu lista de preţuri prin calculator de câteva ori, până când se confirmă suma finală. Era impresionantă, iar banii o vor ajuta să îşi achite toate datoriile. Spera chiar să îi mai rămână ceva – dacă James nu se tocmea prea mult.

Când se întoarse de la dig, ea îi spuse suma totală.

Ieşise în prag pentru a-l întâmpina când îl văzuse traversând curtea. Acum se pregăti pentru o împotrivire, dar nu avu Ioc niciuna. Ei abia îşi aruncă privirea peste banda pe care ea o verificase de atâtea ori.

— Bine. Mă rog, spuse el şi, împăturind hârtia, o vârî în

buzunarul de la piept al cămăşii.

Ea avu senzaţia să primeşte o lovitură puternică.

— Bine? Mă rog? Atâta ai de spus?

— Da.

— Dar nici măcar n-ai verificat lista! spuse ea arătând spre buzunar.

— Am încredere în tine. Am glumit când am spus că n-am, zise el ciupind-o de bărbie. O să cumpăr totul pentru întreaga sumă, dar vreau să te simţi liberă să iei orice doreşti ca amintire personală.

— Ia stai puţin, strigă ea după ce el îi întoarse spatele pornind în jos pe trepte. Dacă tot aveai de gând să cumperi tot, de ce am mai pierdut trei zile notând fiecare lucruşor în parte? De ce m-ai pus să fac lista asta afurisită de la bun început?

El îşi propti umărul de o coloană şi îşi încrucişă braţele.

— Eşti sigură că vrei să ştii?

Nu, era absolut sigură că nu voia. Nu atâta timp cât pe chipul lui se vedea acel zâmbet amăgitor şi ochii îi erau plini de înţeles.

— A fost o simplă pierdere de timp, murmură ea supărată.

— Eu nu sunt de aceeaşi părere, domnişoară Laura. Acum ştiu unde se află toate, până la ornamentele de Crăciun. Cunosc toate povestirile în legătură cu casa, pe care altfel nu le-aş fi aflat. Şi – spuse el accentuând – m-am simţit foarte bine.

— Ei bine, eu nu. Aş fi putut să fac…

Ea căută repede ceva în minte ce ar fi putut face.

— Ei bine, ceva. Ca persoană care vinde, cred că am mers mult prea departe decât ar fi fost normal, aşa că acum te rog să mă scuzi, dar o să-ţi spun la revedere, zise ea şi porni furioasă spre uşă.

— Cred că nu-i momentul potrivit pentru a cere favoruri, nu?

Ea se opri brusc. Adoptând cea mai autoritară atitudine, se răsuci ţanţoşă.

— Ce anume? întrebă ea cu răceală.

— Te superi dacă o aduc pe fetiţa mea să vadă casa?

Câteva secunde Laura îl privi mută. Nici dacă scândurile podelei i-ar fi dispărut deodată de sub picioare, nu credea că ar fi putut cădea atât de mult. Era un adevărat şoc.

— Fetiţa ta?

El se desprinse de coloană zâmbind.

— Da, fetiţa mea. Eu îi spun Tricks, zise el făcându-i cu ochiul. Moare de curiozitate să vadă casa de când am cumpărat-o. Şi cred că ar fi bine să arunce o privire înainte să ne mutăm.

„Numai peste cadavrul meu”, ar fi vrut Laura să spună.

— Mâine e bine?

Ea îşi muşcă limba pentru a nu-i spune să se ducă dracului şi să o ia şi pe Tricks cu el. Dar era proprietarul casei. Şi nu comentase în legătură cu preţul mobilei. Avea dreptul să aducă pe oricine voia să vadă casa. Ce i-ar fi putut spune pentru a-l împiedica? Faptul că nu avea gust nu era un motiv destul de întemeiat pentru a-l refuza. Se îndoia că ar fi avut vreun sens să spună nu, oricum.

Însă neruşinarea cererii avu un efect profund asupra ei. Afrontul o afectă fizic, în interior. Pe lângă faptul că o înfuria, o făcu să nu se mai poată mişca sau vorbi. Se temu să nu cumva să verse acolo în faţa uşii.

Era de neconceput ca gelozia să fi fost cauza acelei neaşteptate stări de greaţă, deşi emoţia care o măcina înăuntru semăna foarte mult a gelozie.

— La ce oră? se forţă ea să întrebe.

— Pe la mijlocul dimineţii. Îi place să doarmă până mai târziu.

Laura încuviinţă.

— E foarte bine.

5

„Proasto, proasto!” se mustră Laura a doua zi dimineaţă în timp ce se îmbrăca. De ce fusese atât de îndatoritoare? De ce, atunci când el îi ceruse „favoarea”, nu îi spusese cât de jos îl considera? Toată noaptea aceea în care nu închisese ochii îl blestemase în toate felurile care îi treceau prin minte. De ce nu îi spusese toate acele lucruri în faţă? Ar fi vrut să îi fi arătat tot dispreţul ei când el îi oferise o ocazie nemaipomenită.

„Tricks!”[1]

— Sunt convinsă, mormăi Laura trăgându-şi peste cap un tricou din bumbac fără mâneci.

Şi-o închipui pe Tricks ca pe o amantă tipică de bogătaş: cu un neglijeu tivit cu marabu şi un munte de perne cu dantelă de care să se sprijine; dormind până la prânz şi trezindu-se la timp pentru a urmări filme siropoase cu ochii umflaţi din cauza vieţii desfrânate şi umplându-şi gura bosumflată cu ciocolate.

Laura îşi perie părul furioasă gândindu-se că Tricks era fără îndoială o blondă obraznică. Îşi dădu cu cel mai uşor şi mai subtil parfum floral pe care îl avea spunându-şi că, în cel mai scurt timp, 22 Indigo Place va duhni a mosc.

„Noua stăpână a casei se numeşte Tricks!”

Nici nu putea suporta să se mai gândească la aşa ceva. Străbunii ei probabil că se răsuceau în mormânt. Dacă tatăl ei ar fi ştiut urmările neglijenţei sale, ar fi fost cu siguranţă mult mai atent cu banii. Şi-ar fi închipuit vreodată cineva din familia Nolan că averea lor va coborî atât de jos?

Ceea ce o deranja pe Laura mai mult era faptul că începuse să îl placă pe James Paden.

— Ha! strigă ea zidurilor coborând scara într-un marş milităros. Nu poţi face o ureche de mătase... o poşetă de mătase, ah, mă rog, încheie ea exasperată că nu îşi mai amintea zicala.

[1] Trucuri.

Nu ştia decât că se potriveşte foarte bine.

Ba chiar îi fusese puţin milă de el cu o zi înainte când se uitau la fotografiile bunicilor ei. Păruse atât de vulnerabil, cu părul căzut pe frunte, căci aşa obişnuia să le facă pe toate fetele de la liceul din Gregory să moară după el. Buza lui inferioară păruse mai plină decât de obicei şi ochii mai visători. Fusese chiar o clipă când ea fusese cât pe-aci să îi dea părul spre spate, să îi ofere alinare, să îi ofere…

— Nu mai contează, murmură ea, dar creierul nu o ascultă.

În mintea ei exista o imagine vie a lor înlănţuiţi pe covorul din dormitorul mare. Ea îi oferea tandreţea de care el avea atâta nevoie, iar el îi oferea pasiunea care lipsise atât de mult din viaţa ei.

Mult prea des se gândi la sărutul lui. Fusese jignitor. Se mai întâlnise cu bărbaţi, cu unii chiar luni întregi, dar niciunul nu îndrăznise să o sărute într-un mod atât de provocator. Fusese sărutul cel mai sexual pe care îl trăise vreodată şi îşi dorea să îl poată uita.

Cu toate acestea, avea impresia tulburătoare că îl va ţine minte toată viaţa. La fel cum ţinea minte seara când el o adusese acasă cu motocicleta cu ani în urmă. Atingerea lui James Paden avea ceva ce o femeie nu mai putea uita. Rămânea pe ea pentru totdeauna, de neşters ca un tatuaj.

Dar pe cât de memorabil fusese acel sărut pentru ea, pe atât de lipsit de sens fusese pentru el. Probabil că uitase deja, îşi spuse Laura cu amărăciune. Se întrebă dacă o sărutase pentru că Tricks nu fusese liberă în seara aceea.

Înainte de a mai avea timp să mediteze, auzi uruitul distinctiv al maşinii sport. Rămase în spatele perdelelor din salon, de unde îi putea vedea foarte bine pe James şi pe Tricks fără ca ei să o zărească.

Maşina opri. Avea geamuri fumurii, aşa încât Laura nu putu să vadă înăuntru. James coborî primul. Ocoli maşina prin spate privind casa cu mândrie.

— Fandoseală, mormăi Laura din ascunzătoarea ei.

Oare nu arăta rău niciodată? Blugii pe care îi purta în dimineaţa aceea erau într-o stare puţin mai bună decât cei

pe care îi avusese toată săptămâna la lucru. Scrobiţi şi cu o dungă de-a lungul picioarelor bine formate. Purta o cămaşă simplă, dar gulerul îl avea ridicat, înlăturând astfel orice impresie că se pregătise prea mult.

Se aplecă şi deschise portiera întinzând mâna înăuntru. Laura îşi muşcă buzele şi închise ochii strâns pentru o clipă.

Când îi deschise din nou, rămase perfect nemişcată privind uluită la perechea care urca treptele de la intrare mână în mână. De ciudă, intenţionase să îi lase să aştepte mult timp în faţa uşii înainte să le deschidă, dar de cum auzi soneria, se duse repede la uşă şi le deschise.

— Bună dimineaţa, Laura.

— Bună dimineaţa, răspunse ea răguşit, nu prea sigură că vocea o va ajuta.

— Aş vrea să ţi-o prezint pe Tricks, spuse James, împingându-şi însoţitoarea uşor înainte. Fiica mea.

Laura şi James se priviră îndelung înainte ca ea să se uite în jos la fetiţa care stătea între ei.

— Bună ziua, domnişoară Nolan, spuse ea cu atenţie şi foarte clar ca şi cum ar fi repetat de multe ori acele cuvinte.

Inima Laurei se topi şi simţi un nod în gât. Îngenunche în faţa fetiţei.

— Bună. Te rog să-mi spui Laura.

— Numele meu adevărat e Mandy, dar lui tati îi place să-mi spună Tricks, spuse copila şi întoarse puţin capul pentru a-i zâmbi lui James.

— Spune şi de ce, zise el întorcându-i zâmbetul.

Laura observă că avea nişte ochi mari şi verzi cu pete aurii.

— A făcut tot felul de trucuri magice pentru mine şi mi-au plăcut atât de mult încât a început să-mi spună aşa. Dar asta a fost când eram mică, acum sunt mare.

— A început să fie prea deşteaptă pentru mine, spuse James râzând. Descoperea chiar şi cele mai subtile mişcări.

— Îţi plac trucurile magice? o întrebă Mandy pe Laura cu foarte multă seriozitate.

— Foarte mult.

— Poate tati o să facă şi pentru tine câteva. Se pricepe foarte bine.

Laura îşi ridică privirea spre obiectul admiraţiei lui Mandy. Acesta îi zâmbea fiicei cu o iubire nemărginită şi adoraţie.

— Sunt convinsă, spuse Laura ridicându-se. Tocmai voiam să mănânc o prăjitură cu cafea. Mai vrea cineva?

— Eu, spuse Mandy repede, după care tresări şi se uită la tatăl ei. Am voie, tati?

— Dacă Laura te-a invitat, ai voie.

— Hai, Mandy, mergem la bucătărie.

Laura îi întinse atunci mâna fetiţei, aceasta apucând-o fără să ezite nici măcar o clipă. Părea să fie un copil dezgheţat, care nu se ruşina de persoanele străine. Părul ei lung avea aceeaşi culoare castanie ca al lui James şi fusese periat cu grijă şi prins în părţi cu agrafe. Rochiţa era imaculată şi volănaşele erau călcate. În picioruşele dolofane avea o pereche de sandale.

— Ce casă mare, spuse ea cu admiraţie când trecură prin sufragerie.

— O să te obişnuieşti foarte repede, îi zise Laura liniştind-o cu un zâmbet. Vezi, am şi ajuns la bucătărie.

Intrară în încăperea plină de soare şi Laura îi oferi lui Mandy un scaun la masă. Nu avusese de gând să îi servească lui Tricks cea cu marabu şi perne altceva decât o dispoziţie îmbufnată, dar graţie lui Sara Lee, scoase prăjitura promisă din care îi tăie lui Mandy o porţie generoasă. Puse apoi un pahar înalt cu lapte lângă farfurie şi îi dădu un şervet şi o furculiţă. James refuză prăjitura, dar Laura turnă cafea pentru el şi se aşezară lângă fiica lui la masă.

Mandy mâncă prăjitura cu binecunoscuta apreciere a copiilor faţă de dulciuri, dar dădu dovadă de bune maniere la masă. Când o bucăţică îi căzu pe rochie, se uită la James cu aerul că făcuse ceva rău.

— Nu-i nimic, Tricks, îi spuse el blând. S-a întâmplat. Pune-o înapoi pe farfurie.

— Câţi ani ai, Mandy? o întrebă Laura pentru a o face să uite incidentul.

— Cinci ani şi jumătate. Tu ai o păpuşă *Cabbage Patch*?

— Ah, nu, spuse Laura râzând uşor. Tu ai?

— Îhî.

— Spune „da, doamnă”.

Ea îşi duse la guriţă mâna dolofană.

— Am uitat.

James îi făcu atunci cu ochiul dându-i astfel de înţeles că îi amintea doar, nu o certa. Ea îi aruncă un zâmbet şi apoi se întoarse spre Laura.

— Pe păpuşa mea o cheamă Annmarie. Am adus-o cu mine, dar tati a zis că trebuie să aştepte în maşină. Crezi că poate să vadă noua noastră cameră mai târziu?

— Sigur că da.

— Cred că eşti drăguţă.

— Îţi mulţumesc, Mandy. Şi tu eşti drăguţă.

— Tati mi-a spus că eşti drăguţă, dar mi-a fost frică să nu fii bătrână sau altfel.

Laura nu s-ar fi uitat atunci la James pentru nimic în lume.

— Dacă ai terminat de mâncat prăjitura, hai să-ţi arăt casa.

Copila era foarte curioasă să exploreze, deşi, la început, păru intimidată de imensitatea încăperilor. Când ajunseră, însă, la etaj, îşi învinse timiditatea şi ochii îi străluceau.

— Asta o să fie camera mea? chiui ea alergând în dormitorul Laurei.

Cu fustiţa în vânt, dădu fuga la geam, apoi la oglinda din colţ, apoi la măsuţa de toaletă, apoi la pat.

— Parcă ar fi camera unei prinţese. Aici o să dorm eu, tati?

— O să vedem, spuse el observând tristeţea de pe chipul Laurei. Acum aş vrea să-ţi arăt ce e pe afară.

— Lasă-mă să văd dacă ştiu să ajung singură la uşă, zise Mandy fugind printre James şi Laura.

— Plimbare plăcută. Ne vedem mai târziu, spuse Laura încet când James îşi urmă fiica afară din dormitor.

— Tu nu vii?

Laura scutură din cap.

Auzind, Mandy se opri în capul scărilor.

— Hai, Laura, te rog. Tati zicea că ştii totul despre Inindi… despre casa asta.

Privirile convingătoare ale lui James susţinură rugăminţile fiicei lui. Laura ar fi putut rezista unei perechi de ochi verzi, dar două erau prea mult.

— Bine.

Ieşiră toţi trei. Mandy descoperi o potecă ce ducea pe malul râului, dar aşteptă ascultătoare când James îi strigă să nu se ducă mai departe fără el. După ce parcurseră lungimea digului şi se întoarseră, făcură turul grajdurilor goale – caii dispăruseră primii când Laura şi-a dat seama în ce situaţie se afla.

— Pot să am şi eu un ponei, tati?

— Au nevoie de multă îngrijire. Ai putea tu să ai grijă de unul?

Mandy încuviinţă solemn.

— Promit.

— Atunci o să caut un ponei care are nevoie de un cămin.

Chiuind de bucurie, Mandy dădu fuga la leagănul care atârna de crengile masive ale stejarului. James îi făcu vânt. Chicotelile ei erau molipsitoare. Când el se opri obosit, Laura se sprijinea de trunchiul copacului şi zâmbea.

— Felicitări pentru ea, James. E minunată.

— Aşa e, nu?

Simţi că avea pentru ce să se laude. O clipă Laura şi el se uitară la Mandy care îi vorbea unui şarpe ce înainta încet pe pământ.

— Aş fi vrut să-mi fi spus mai multe despre ea, zise Laura ca un reproş blând. N-aş mai fi fost şocată.

El îşi mută atenţia de la copil la femeia de lângă el, care rupea frunze de pe cea mai joasă cracă.

— Te-a şocat faptul că am o fiică?

— Sincer, da.

El se plecă atunci înainte şi îi şopti seducător:

— Îmi pui la îndoială potenţa?

Ea roşi şi încercă să râdă de o asemenea întrebare.

— Bineînţeles că nu.

— Aş fi foarte bucuros să fac o demonstraţie.

— James! îl mustră ea. Pur şi simplu nu mi te puteam închipui în rol de tată.

Păru supărat.

— Aşa mai merge. În tinereţea mea agitată am jurat să nu fiu niciodată încătuşat.

— Evident că nu eşti.

— Ce anume? Încătuşat?

— Ai spus că nu eşti însurat.

— Nu sunt.

— Ah.

Îl amuză discreţia ei.

— Dacă vrei să afli despre mama lui Mandy, de ce nu întrebi?

— Ce este cu mama lui Mandy?

Întrebarea ei directă îl surprinse şi începu să râdă. Dar chipul îi redeveni serios când spuse:

— Nu ţi-am spus despre niciuna din ele pentru că nu voiam să ai idei preconcepute.

Mandy era cu siguranţă un copil din flori, dar Laura nu ar fi judecat niciodată cu cruzime un copil şi se supără pentru faptul că el îşi închipuise altfel.

— Nu sunt atât de mărginită.

Nu era vinovată decât de faptul că era teribil de curioasă să ştie dacă femeia care îi născuse lui James Paden un copil era măritată cu el sau nu.

— Este cu tine?

— Cine? Mama lui Mandy? Doamne fereşte.

— Vrei să spui că…, zise Laura nedumerită. Nu mai înţeleg.

El îşi sprijini umărul de copac şi o privi.

— Ei bine, Laura, era o stricată, înţelegi? O uşuratică. Una din acele femei care se ţineau după piloţii de curse. Bătea barurile unde noi ne pierdeam toată noaptea. Era la îndemână oricând. De obicei sunt mai atent, dar într-o

seară m-am îmbătat puţin şi a ajuns în patul meu.

Laura, incapabilă să îi susţină privirea, şi-o coborî asupra gâtului lui. Trăise, într-adevăr, în afara civilizaţiei. Se mişcase în cercuri pe care ea nici nu şi le putea închipui. Stilul lui de viaţă era la fel de asemănător cu al ei ca al unui eschimos sau al unui beduin. Oare câte femei ajunseseră în patul lui din neglijenţă sau altfel? Ce prostie să vadă atâtea lucruri într-un sărut!

— Oricum, spuse el atrăgându-i din nou atenţia, a reuşit să se agaţe şi eu eram prea indiferent pentru a o izgoni. Când mi-a spus că este însărcinată, am reacţionat aşa cum ar fi făcut oricine. Am fost furios. Mai întâi, am vrut să ştiu dacă era al meu. Când mi-a jurat că aşa era, am acceptat responsabilitatea copilului. Dar ea îmi cerea bani pentru avort.

Se uită la Mandy, dar privirea lui era departe.

— Atunci, fir-ar să fie, nu ştiu ce m-a apucat, spuse el şi, oftând, îşi trecu degetele prin păr. M-am gândit, înţelegi? Era copilul meu. Şi noi plănuiam să-l ucidem chiar înainte de a-i oferi şansa să trăiască. Dumnezeu ştie cât de crudă poate fi viaţa, dar toţi trebuie să aibă şansa de a încerca.

Nu aşteptă ca Laura să răspundă. Mai căuta încă să îşi explice acea hotărâre nebunească de a-şi păstra copilul.

— Aşa că i-am spus mamei lui Mandy că voiam să dea naştere copilului. Căţeaua a susţinut săptămâni întregi că nu vrea să fie însărcinată. În cele din urmă, ca rezultat al încăpăţânării mele, a acceptat. Pentru a-i închide gura, i-am promis o grămadă de bani şi libertatea odată cu naşterea copilului. Am convins-o chiar să se mărite cu mine pentru a oferi copilului legitimitate.

Privi în jos la creştetul ei. Stătea nemişcată, cu capul plecat şi asculta.

— Acele nouă luni au fost cele mai lungi din viaţa mea. De nenumărate ori am regretat hotărârea pe care o luasem. Voiam să nu o mai văd pe căţeaua aia. Dar apoi începeam să mă gândesc la copil şi acest lucru îmi dădea putere să o mai suport pe mamă încă o zi. Şi încă una, până s-a născut Mandy.

Un zâmbet fericit îi apăru pe buze când se întoarse să îşi privească din nou fiica.

— A meritat. Doamne, cât e de frumoasă.

— Ce s-a întâmplat cu mama ei? întrebă Laura cu un glas răguşit, incredibil de mişcată de acea povestire.

El dădu din umeri.

— Imediat ce a putut, a şters-o şi a obţinut un divorţ incontestabil oferindu-mi întreaga custodie a lui Mandy. Am mai văzut-o de câteva ori după aceea, hoinărind pe lângă pistele de alergări. Dar asta se întâmpla cu ani în urmă. Nu vrea să aibă nimic de-a face cu noi. Ceea ce îmi convine foarte mult.

— Dar Mandy e copilul ei! spuse Laura nevenindu-i să creadă acea indiferenţă a unei femei faţă de propriul copil.

— O persoană de valoarea ta nu poate înţelege acest fel de părăsire, dar ea nu valora absolut nimic. N-am exagerat când ţi-am spus că era o stricată.

— Şi după ce ai avut succes…

— Ah, a încercat să-mi ceară bani. O dată. Dar am înăbuşit totul în faşă.

Expresia lui feroce îi arătă Laurei că era mai bine să nu întrebe cum anume „înăbuşise” totul.

— Ţi-a fost greu să o creşti singur pe Mandy?

— Când s-a născut ea, mi-am putut permite să angajez o doică. Dar viaţa hoinară nu era deloc bună. De aceea am renunţat la curse. Şi, pe urmă, era prea primejdios.

Laura îl privi realizând totul deodată.

— Atunci a început să-ţi pese dacă trăieşti sau nu.

— Da, spuse el încet. Atunci am început să simt teama. Nu voiam ca Mandy să rămână orfană. Aşa că m-am apucat de afaceri. Restul îl ştii.

— Nu te-ai gândit niciodată să o dai cuiva spre a fi adoptată? Vreau să spun că înţeleg faptul că ai vrut să-i dai viață, dar ți-ai asumat o imensă responsabilitate.

El râse auto-ironic.

— Ştiu că pare o nebunie, dar îmi doream extraordinar de mult să am copilul meu, indiferent cine ar fi fost mama lui.

— De ce, James?

— Cred, începu el încet, că acest lucru s-a datorat faptului că în copilăria mea nu am avut absolut nimic nou-nouţ. Tot ce aveam era la a doua mână. Aparţinuse altcuiva înainte să-mi fie dat mie, spuse ei încleştând pumnul. Ea era a mea. Îmi aparţinea. Şi mă va iubi.

Îşi reveni apoi imediat, adoptând o atitudine defensivă căci dezvăluise prea mult din el.

— Cred că unei persoane ca tine nu îi vine prea uşor să înţeleagă asemenea lucruri.

Laura vedea acum un aspect al lui James Paden pe care puţini îl cunoşteau. Nu era atât de dur cum voia să le dea impresia tuturor. Pur şi simplu viaţa nu fusese binevoitoare cu el. Duritatea lui era un mecanism de apărare. Era la fel de vulnerabil ca oricine, îndeosebi când era vorba de fiica lui.

— Înţeleg, spuse ea dar nu mai avu ocazia să continue, fiindcă Mandy alergă spre ei şi îi luă de mâini.

— Arată-mi căsuţa aceea albă cu găurele, zise ea arătând spre pavilion. Hai, vă rog, Laura, tati.

Îşi mai petrecură o oră plimbându-se pe proprietate, în mare parte urmând-o pe Mandy, a cărei energie nu avea margini. Când intrară înapoi în casă, Laura era epuizată.

— Cum poţi ţine pasul cu ea? întrebă ea punându-şi mâna pe piept, deoarece abia îşi putea trage răsuflarea.

Încheiaseră plimbarea cu o alergare până în casă. Ea ajunsese pe locul trei.

— Nu-i uşor, recunoscu James râzând şi ştergându-şi fruntea cu mâneca. Îmi pare rău că te-am deranjat.

— Nici nu se pune problema unui deranj. M-am simţit foarte bine.

El făcu atunci un pas spre ea şi îi privi chipul asudat.

— Adevărat?

Glasurile lor deveniră şoptite în holul întunecat de la intrare.

— Da.

— Laura…

— Laura, uite, ea este Annmarie, spuse Mandy dând

buzna pe uşa de la intrare.

Luase păpuşa din maşină şi acum o ţinea cu foarte multă mândrie.

Laura îşi luă ochii de la privirea aprinsă a lui James şi se aplecă pentru a face cunoştinţă cu Annmarie. Când se îndreptă iarăşi, starea de spirit anterioară dispăruse. Era extraordinar de uşurată şi vag dezamăgită. Oare ce voise James să îi spună înainte să fie întrerupt de Mandy?

— Noi mergem să luăm masa de prânz, Laura. Nu vrei să vii şi tu? o întrebă el.

— Ah, spune da, o îndemnă Mandy trăgând-o de fustă si ţopăind în sus şi în jos. Spune da, te rog.

— Îmi pare rău, dar nu pot, zise Laura mângâind părul sclipitor al fetiţei. Am treburi în oraş.

James îi dăduse fără prea multă ceremonie un cec pentru mobilă şi acum avea de gând să se ducă să îl depună la bancă imediat şi să îşi anunţe avocatul că putea începe să îi achite datoriile.

Nicio rugăminte şi niciun argument din partea lui Mandy sau a lui James nu putură să o facă să se răzgândească. În cele din urmă, se lăsară păgubaşi şi îşi luară la revedere. Laura se aplecă şi îi zâmbi fetiţei.

— Sper că îţi va plăcea să locuieşti la Indigo Place la fel de mult cum mi-a plăcut şi mie când am fost mică.

— Ai dormit în camera mea?

— Da. Vei avea grijă împreună cu Ann-Marie de ea?

Faţa de obicei animată a lui Mandy era serioasă când încuviinţă.

— Bine. Îţi mulţumesc.

Fiind cât pe-aci să plângă, Laura se îndreptă.

— Voi veni mâine dimineaţă să mai fac unele treburi, spuse James. Pe mâine deci.

Neavând încredere în propriul glas pentru a vorbi, ea dădu doar din cap în semn de aprobare. Îi făcu apoi cu mâna lui Mandy, care deja îşi recăpătase exuberanţa.

Treburile nu îi luară chiar atâta timp cât crezuse. Se întoarse la numărul 22 odată cu apusul soarelui. Amurgul fusese întotdeauna un moment de tristeţe pentru ea.

Intrând în casă, văzu încăperile luminate în roz datorită apusului. O tristeţe fără margini o copleşi dintr-odată.

Se duse sus şi aprinse veioza din dormitor. Umbrele lungi pe care le arunca pe pereţi accentuară şi mai mult sentimentul puternic de singurătate. Zgomotele slabe pe care le făcea dezbrăcându-se nu reuşeau să umple acea linişte mohorâtă.

22 Indigo Place avea nevoie de oameni. De o familie. James şi Mandy erau o familie. Râsul fetiţei readusese viaţa în încăperile imense. Laura ar fi fost egoistă să mai rămână acolo când cei doi Paden aveau nevoie de un cămin.

Ce justificare avea pentru a rămâne întreaga perioadă? Acum că mobila fusese vândută nu mai avea de ce să îşi amâne plecarea. Primise câteva răspunsuri la cererile ei pentru postul de profesoară. Nu îi trebuiau decât câteva zile pentru a împacheta ce mai rămăsese, pentru a-şi încărca maşina şi a pleca. Putea călători cu bani puţini până când avea să obţină un post şi să îşi găsească un alt loc pentru a trăi.

În afară de argumentele practice, mai erau şi cele sentimentale.

Îi era dor de James când nu era cu ea. Chipul lui posomorât şi ochii visători deveniseră lucruri atât de familiare, încât le vedea chiar şi în vis. Vocea lui insolentă şi insinuantă nu mai era enervantă, ci dragă. Felul cum se mişca, felul cum mirosea şi felul cum se îmbrăca erau acum standardele după care îi judeca pe ceilalţi bărbaţi.

Viaţa ei nu mai fusese aceeaşi de când apăruse cu motocicleta lui din întuneric. O făcea să gândească. O făcea să râdă. O făcea să palpite.

Cât de proastă putea să fie? Ce ridicolă şi patetică era. Să se îndrăgostească de un bărbat ca el era ceva îngrozitor. Şi, totuşi, exact asta se întâmplase. La fel ca atâtea altele înaintea ei, căzuse victimă farmecului lui care, de fapt, nici nu exista. Atitudinea lui care părea să spună *nu-mi-pasă-de-nimic* era o provocare pentru orice femeie pe care o întâlnea. Fiecare din ele se gândea că era singura care îi

putea zdruncina indiferenta.

Dar cuviincioasa domnişoară Laura Nolan nu îl putea vrăji pe James Paden, aşa că visele ei în legătură cu faptul că i-ar putea stârni interesul, ca să nu mai vorbim de dorinţa sexuală, erau total absurde. Trebuia să plece înainte să facă ceva cu adevărat stupid şi să se facă de râs.

Îi va spune mâine. Va fi dureros, dar mai târziu va fi şi mai dureros, căci îl va iubi mai mult cu fiecare zi ce va trece.

Mâine.

* * *

Când se duse jos să îşi bea cafeaua, văzu că maşina se afla deja pe alee. Se uită pe ferestrele câtorva camere, dar nu îi zări nicăieri pe afară. După ce bău câteva ceşti de cafea pentru a se întări în vederea întâlnirii ce avea să urmeze, ieşi. Nu observase mai devreme, dar cerul era înnorat. Nori grei ameninţau cu ploaia şi Laura se cutremură simţind adierea rece.

Digul fu primul loc unde îl căută, deşi nu îl vedea pe nicăieri în jur. Tocmai se întorcea spre casă când începu să plouă. Nu era o ploaie uşoară care se transforma treptat într-una mai puternică, ci începu dintr-odată torenţial. Acum era uscată, în clipa următoare era udă până la piele. Alergă spre cel mai apropiat adăpost, grajdul.

Înăuntru era întuneric şi mirosea a fân, cai şi piele, deloc neplăcut pentru cineva care a călărit.

Laura îşi scutură picăturile de apă din păr. Stând exact lângă uşă privi prin perdeaua de ploaie care o separa de casă.

— Te-am prins!

Ea scoase un ţipăt uşor, speriată şi surprinsă când fu capturată din spate. Când se întoarse se trezi faţă în faţă cu James.

— Te-am speriat?

— Ştii foarte bine că da! spuse ea prefăcându-se nervoasă, dar, în realitate, inima îi bătea cu putere la vederea lui. N-am ştiut că eşti aici.

— Ah, la naiba. Credeam că de asta ai dat buzna aici.

— Am dat buzna pentru a mă adăposti de ploaie.

El privi peste umărul ei.

— Toarnă cu găleata, zise el, după ce o privi drept în ochi. S-ar putea să stăm aici multă vreme.

Laura era sigură că şarpele îi spusese ceva asemănător Evei.

James nu îi dăduse drumul. Mâinile lui îi strângeau cu căldură braţele, iar sânii ei erau lipiţi de pieptul lui. O privi din nou. Ea îşi umezi buzele nervoasă.

— Ce căutai aici?

— Hmmm? făcu el absent uitându-se la picăturile de apă care îi acopereau părul ca o plasă sclipitoare. Ah, eu…

Făcu apoi câţiva paşi înainte obligând-o să meargă cu spatele.

— James?

— Hmm? făcu el continuând să îi studieze chipul.

— Tocmai spuneai ceva, zise ea şoptit când ajunse cu spatele lipit de perete.

— Da?

— Da.

Cu mâinile pe umerii ei, o ţintui de perete, îşi lăsă capul în jos şi îşi apăsă cu fermitate buzele pe buzele ei. Înclinându-şi capul apoi pecetlui gurile amândurora. Orice protest care ar fi venit din partea Laurei rămase prizonier în gura ei, ale cărei buze răspundeau presiunii fierbinţi alor lui, dar ea continua să se reţină.

— Hai, draga mea, sărută-mă şi tu.

— Nu vreau, spuse ea gernând.

— Ba da, vrei. Şi ştii cum vreau s-o faci. Sărută-mă aşa.

Când limba lui îi trecu uşor peste linia despărţitoare a buzelor, acestea se deschiseră ca petalele delicate ale unei flori. Gemând de satisfacţie, el îşi strecură limba printre ele pătrunzând în vidul dulce şi umed al gurii ei, cufundându-se cu tandreţe şi înfiorând-o cu fiecare mişcare percepută.

Mâinile lui îi coborâră pe braţe până când ajunseră să îi înconjoare uşor încheieturile. Îi ridică braţele pe umerii lui lăsându-le acolo unde îşi apăsă mâinile desfăcute pe

părţile ei laterale lunecându-le în sus şi în jos peste coaste, zăbovind pe talie. Podurile palmelor îi frecau uşor părţile laterale ale sânilor.

Făcu un pas spre ea, dar când nici acest lucru nu îl aduse îndeajuns de aproape, îi cuprinse mijlocul şi apăsându-şi palmele pe spatele ei, o trase spre el, trupurile lipindu-li-se.

Ea scoase un ţipăt uşor când îi simţi excitaţia puternică lipită de partea cea mai moale şi mai vulnerabilă a trupului ei. El se frecă de ea plin de intenţiile cele mai intime. Ea îşi pierdu capul. Instinctiv îl adăposti între coapse.

Un sunet profund răsună în pieptul lui când îi exploră gura şi mai adânc. În acelaşi timp îi mângâia şezutul, strângând-o cu căldură şi aducând-o şi mai sus lipită de el.

Îşi eliberă gura şi şi-o apăsă fierbinte de gâtul ei arcuit.

— Ard, spuse el răguşit. Şi tu la fel. Hai să stingem focul ăsta.

Îi trase cămaşa din pantaloni. Simţindu-i mâna pe pieptul descoperit i se păru ca un semnal care îi atrăgea atenţia cât de departe ajunseseră lucrurile.

— James, nu, protestă ea slab.

— Ba da, iubita mea, spuse el descheindu-i ultimul nasture al cămăşii.

Laura intră în panică.

— Nu.

Îi izbi pieptul destul de tare pentru ca el să primească mesajul. Clipi, dar avu nevoie de câteva clipe până când privirea înceţoşată de dorinţă să i se limpezească.

— De ce? întrebă el cu sprâncenele groase arcuite într-un V adânc. O vrei.

Ea scutură din cap cu vehemenţă.

— Nu. Vreau să stăm puţin de vorbă.

— Să stăm de vorbă?

Întinzând mâna îşi înfăşură o şuviţă din părul ei pe deget şi şterse cu el umezeala sărutului lor rămasă pe buzele ei.

— Îmi place felul cum… conversezi.

— Nu, James, ascultă-mă. Voiam să-ţi spun astăzi că plec. Poimâine dacă voi putea. Îi ignoră surprinderea şi

continuă repede. Acum că începuse, dorea să termine, să spună tot înainte de a fi făcută să îşi schimbe părerea. Nu mai am niciun motiv să stau din moment ce problema mobilei a fost rezolvată. Voi împacheta şi voi fi gata de plecare peste vreo două zile.

— Unde te duci? o întrebă el cu chipul întunecat şi atent.

— Nu… nu ştiu încă. Dar tu şi Mandy trebuie să vă mutaţi imediat. Unde este, apropo?

— Este o femeie în oraş care stă cu ea când eu sunt plecat.

Laura îşi închipuia că doamna Paden avea grijă de nepoata ei, dar nu dezbătu subiectul. Nu avea timp. Pentru că, imediat ce începu să se gândească la întrebare, toate ideile îi dispărură când el îi spuse:

— Aş vrea să rămâi.

— Să rămân?

Glasul ei nu avea mai multă putere decât trupul.

— Da, ca menajeră.

Spatele îi deveni rigid şi bărbia i se înălţă câţiva centimentri.

— Nu mă pot coborî la aşa ceva, domnule Paden.

Ar fi trecut pe lângă el, dar o prinse de braţ şi o lipi din nou de zid.

— Ascultă ce am de spus înainte să fugi. Nu mă refer la menajeră în ideea de a face curat şi de a găti. Am aranjat lucrurile astea deja.

— Este o profesie foarte onorabilă. Am vrut să spun doar că n-am de gând să lucrez pentru tine,

— De unde ştii? Nu ţi-am spus ce aveam în cap.

Continuă doar când ea îl privi cu o amabilitate rece.

— Am nevoie de tine ca un fel de gazdă la 22 Indigo Place. O menajeră ştie ce să cureţe, dar va şti ea când să schimbe aranjamentele florale din camere şi ce fel de flori să folosească? Am nevoie de cineva care să aleagă porţelanurile pentru dineuri, să alcătuiască meniuri şi alte chestii din astea. Înţelegi acum?

— Da, înţeleg, dar această idee este absolut ridicolă. Acest fel de slujbă nu mi-ar oferi prea mult de lucru şi,

lăsând gluma la o parte, eu am nevoie de o slujbă cu program complet şi plătită.

— Am de gând să te plătesc.

— Cu cât?

Îi spuse şi ea rămase surprinsă când auzi suma.

— Numai pentru aranjarea florilor şi alegerea porţelanurilor?

— Şi pentru a te ocupa de corespondenţă şi de Mandy. Pot să mă gândesc la o mie de lucruri.

— Ei bine, nu pot. N-aş avea destul de făcut pentru a câştiga un asemenea salariu.

El dădu la o parte o şuviţă de păr rebelă cu un gest nerăbdător.

— Uite ce e, îţi ofer o slujbă, una la care te-ai pricepe foarte bine. Ar fi bine pentru amândoi. Eu am nevoie de tine, iar tu ai nevoie de slujbă.

Ea răsuflă încet. Închise ochii. Furia şi umilinţa se luptau în sinea ei, dar învinsese cea dintâi. Îi veni să se năpustească asupra lui. În schimb, când deschise ochii şi vorbi, cuvintele erau cât se poate de stăpânite, dar vibrau de dezgust.

— Să nu îndrăzneşti să-ţi fie milă de mine, spuse ea și toată mândria strămoșilor ei o însoţea. N-am nevoie de generozitate nici din partea ta, nici din partea altora. Nu vreau nici să muncesc pentru un Paden şi nici să primesc pomană din partea unuia cu acest nume.

El îşi vârî degetele mari în cureaua blugilor şi o privi cu ochi care mocneau înăbuşit. Îşi eliberă buza inferioară dintre dinţi.

— Bine. Ce părere ai în legătură cu a te căsători cu unul?

6

— Să mă căsătoresc cu unul? Să mă căsătoresc cu tine?

El dădu din cap.

— Da, să te căsătoreşti cu mine.

— Dar este absurd!

— De ce?

— Dintr-un milion de motive! spuse ea desfăcând braţele ca pentru a le cuprinde pe toate.

— Suntem doi adulţi singuri şi care consimt. Nu-i nevoie de altceva pentru ca doi oameni să se căsătorească.

Oricât ar fi părut de logic, ideea rămânea atât de ridicolă, încât ea nu îşi mai găsea glasul. El, însă, era înarmat cu un întreg arsenal de argumente.

— Ascultă-mă, Laura, te rog, înainte să-mi dai un răspuns definitiv, spuse el şi făcu o pauză pentru a-şi aduna gândurile.

Pentru prima oară, Laura şi-l putu închipui în rolul omului de afaceri. Obliga să i se acorde atenţie.

— Nu-mi fac niciun fel de iluzii în legătură cu modul în care voi fi primit aici în Gregory. M-am întors în oraş cu buzunarele pline de bani, dar sunt o mulţime de lucruri pe care eu nu le pot cumpăra, aşa cum mi-ai spus şi tu cu atâta duritate acum câteva zile, zise el zâmbind slab. Am plecat din oraş ca o oaie neagră, ca un inadaptat. Aşa mă ţine minte toată lumea. Vor trebui să treacă ani de zile până când acest lucru se va schimba, dacă se va schimba vreodată.

Ea dădu să îl întrerupă, dar el ridică mâna pentru a o împiedica.

— După cum probabil ştii, puţin îmi pasă ce crede lumea despre mine, dar nu-i voi lăsa nici în ruptul capului să se poarte urât cu Mandy numai pentru că e fiica mea. Eu nu-i pot asigura o poziţie respectabilă în această comunitate, dar tu poţi. Faptul de a o avea pe Laura Nolan ca mamă vitregă i-ar permite lui Mandy să intre în orice cerc. Dispreţuiesc aceste clişee, dar fac parte din modul de viaţă

al acestui oraş.

— Atunci de ce n-ai ales să trăieşti într-un alt oraş?

Îi aruncă un zâmbet trist şi dădu din umeri.

— Aici sunt acasă, spuse el şi îi strânse mâinile într-ale sale. Dacă pentru a-i asigura lui Mandy o poziţie socială bună voi fi nevoit să forţez aceste cercuri închise, o voi face. Nu vreau ca şi ea să fie exclusă de la petreceri, cum am păţit eu.

Laura avu graţia de a părea vinovată.

— Dacă vrei, te-aş putea ajuta, prezentând-o…

El scutură din cap cu emfază.

— Fiica mea are nevoie de o mamă, Laura. Nu mai pot ţine locul ambilor părinţi. Niciodată n-am jucat rolul omului onorabil, dar sunt destul de inteligent să ştiu asta. Are nevoie de influenţa unei femei. Şi cu cât înaintează în vârstă, cu atât acest lucru devine mai important.

— Ai putea angaja pe cineva, cum ai mai făcut.

El excluse sugestia cu o mişcare neglijentă din mână.

— Inutil, spuse apoi privind-o cu atenţie. Crezi că ai putea să o placi?

— Să o plac pe Mandy? James, dar e adorabilă. Bineînţeles că o plac şi sunt sigură că peste puţin timp o voi iubi la nebunie, dar mai e ceva.

— Ce anume?

Îl privi exasperată.

— De exemplu, tu şi cu mine nu avem nimic în comun. Te-ai putea îndrăgosti de altcineva. Ca şi mine de altfel.

El se încruntă.

— Nu iubeşti pe altcineva, nu?

— Nu.

„Te iubesc pe tine”, îşi spuse ea. „Şi mi se rupe inima că îmi propui căsătoria ca un fel de afacere.”

— Numai că n-ar merge, atâta tot,

— Pentru a păstra 22 Indigo Place nu merită să faci câteva sacrificii?

Unu-zero pentru tine, se gândi ea, dar încă nu era gata să cedeze.

— Faptul că îmi ceri să-mi petrec restul vieţii alături de

tine nu prea se poate considera egal cu „câteva sacrificii”.

Îşi rezemă mâna de peretele din spatele capului ei şi se aplecă înainte.

— Sunt chiar atât de îngrozitor?

Nu. Tocmai asta era problema. Voia ca el să îi promită iubire veşnică şi dorinţă arzătoare, dar el nu vorbea decât de o guvernantă care să locuiască în casă, de o gazdă cu o bună poziţie socială. O voia numai pentru a încălzi atitudinea comunităţii faţă de el, în timp ce ea dorea să îi încălzească patul.

— Din căsătoria asta ai obţine o mamă pentru Mandy şi sprijinul social al familiei mele.

— Iar tu ai păstra Indigo Place. Un târg foarte cinstit, aş spune. Voi băga destui bani pentru a achita toate datoriile tatălui tău.

— Nu sunt o târfă pe care o poţi cumpăra, James Paden.

El păru să regrete sincer.

— Iartă-mă. Am fost total lipsit de tact. N-am vrut să spun că ai fi de vânzare. Vezi tu, Laura, şi eu, ca şi fiica mea avem nevoie de tutela ta. M-am descurcat bine în afaceri. Am învăţat cum să joc cu grangurii. Mi-am cizelat vocabularul – în general – şi manierele la masă. Dar am rămas tot un ignorant în ce priveşte purtarea în societate. Învaţă-mă.

— Nici nu mă gândesc, spuse ea şi gemând îşi apăsă tâmplele cu vârfurile degetelor. Este atât de…

— Neaşteptat? Ştiu. Cel puţin pentru tine aşa este. Eu mă gândesc la asta de zile întregi.

— Zile! De ce nu ne acorzi câteva săptămâni, luni?

— Nu-mi permite timpul, spuse el clătinând din cap. Mandy va începe să meargă la grădiniţă în toamnă. Vreau ca totul să fie aranjat până atunci.

Laura păru nenorocită.

— Nu ştiu de ce stau să discut asemenea lucruri. N-au absolut niciun sens.

— Ba au chiar foarte mult sens. Spune da.

— Suntem practic doi străini.

— Ne cunoaştem de ani de zile.

— Dar fără niciun pic de… de…

— Intimitate, rosti el cuvântul care ei îi era greu să îl găsească.

— Exact, zise ea atunci aplecându-şi capul până când bărbia îi atinse pieptul. Totul va fi doar un „aranjament” sau te aştepţi să-ţi fiu o adevărată soţie?

Inima îi bătea atât de tare încât simţea o durere în piept.

Cu un deget sub bărbie el îi ridică din nou capul până când ea trebui să îl privească.

— Crezi că m-aş însura cu o femeie fără să mă aştept să împartă patul cu mine?

Buzele îi tremurau atât de tare încât nici nu putu să răspundă, ci doar scutură din cap. El îşi opri privirea asupra buzelor ei umede, tremurătoare.

— Abia aştept să te am sub mine în pat, şopti el răguşit. Şi atunci te voi face să te simţi mai bine ca oricând, domnişoară Laura.

Ea rămase uşor cu gura căscată.

— Spune da.

— Eu…

El îi puse pe gură un sărut ferm şi scurt, după care se retrase.

— Nu primesc un refuz. Spune da.

O sărută de-adevăratelea de astă-dată, frecându-şi încet buzele de ale ei până când acestea se desfăcură. Acel sărut profund şi ameţitor o făcu să îşi piardă minţile. Se supuse dictaturii gurii lui.

El nu se reţinu absolut deloc şi o sărută ca şi cum ar fi fost cea din urmă femeie de pe pământ, el fiind supus unui termen. O sărută cu o libertate primitivă, de parcă nu ar fi existat nicio regulă a nici unei societăţi. Când le lăsă, în sfârşit, buzele ei fremătau.

— Ei bine.

— Da.

— Spune-o.

— Da, mă… mă voi căsători cu tine, James.

— Şi vei deveni o Paden?

Ea încuviinţă, întinzând deja nerăbdătoare buzele spre

un alt sărut şi nu fu dezamăgită. Dacă mai înainte limba lui fusese indisciplinată, acum era sălbatică. Ea se topi lângă el simţind că nu mai avea oase, maleabilă şi mult mai femeie decât oricând în viaţa ei. Bărbăţia lui cerea feminitatea ei. Şi o obţinea din fiecare por.

Continuând să îi ţină gura, participant dornic la un sărut atât de carnal, îi descheie bluza complet. Vârându-şi mâna dedesubt, îi desfăcu sutienul. Mâinile îi alunecară apoi prin părţi şi pe sub lenjeria slăbită cuprinzându-i sânii plini şi calzi.

— Dumnezeule, cât am aşteptat să fac asta, îi spuse el la ureche într-un geamăt.

Gura lui deschisă îi coborî pe gât în timp ce mâinile i se familiarizau cu sânii ei.

— Mă înnebuneai. Auzi? mă înnebuneai, murmură el trecându-şi vârfurile degetelor uşor peste sfârcurile delicate.

Laura scoase un scâncet de dorinţă şi ruşine când acestea se întăriră sub atingerea delicioasă. Feminitatea ei era fierbinte, plină şi umedă. Pentru prima oară în viaţa ei dorea ca un bărbat să o umple.

— Aşa, iubito, gemi pentru mine acum, pentru că atunci când voi intra în tine, trupurile noastre vor cânta. Ţi-o jur.

James îşi îndoi puţin genunchii şi îi mângâie sânii cu gura deschisă. Mâinile lui îi alunecau pe spatele coapselor, despărţindu-le puţin, aşa încât când se îndreptă, bărbăţia se cuibări în crestătura moală şi îmbietoare.

— James! exclamă ea înfiorată, dar alarmată când simţi contactul acela uluitor.

Înflăcărarea lui se topi imediat transformându-se în tandreţe şi o linişti.

— Ş̦ş̦ş̦, ş̦ş̦ş̦…

Îi trecu apoi mâinile prin păr şi îşi lipi buzele de obrazul ei, răsuflând greu, până când amândoi îşi recăpătară echilibrul.

— Nu te teme. Nu vreau ca prima dacă să o facem într-un grajd. Vreau un pat. Un pat de nuntă. Cu tine în el.

Puse distanţă între el şi îi trase cu blândeţe bluza peste

sâni.

— Am avut o soţie, dar numai în faţa legii, spuse el apoi luându-i faţa în palme şi privind-o în ochi. Tu vei fi mireasa mea.

* * *

Odată ce roțile s-au pus în mişcare era foarte greu ca James să se mai oprească. Se părea că se gândise la căsătorie mult mai mult decât recunoscuse. Altfel lucrurile nu ar fi mers dintr-odată ca unse.

O sună pe Laura mai târziu în după-amiaza aceleiaşi zile pentru a o informa că ceremonia va avea lor sâmbătă, ceea ce însemna că avea la dispoziţie mai puţin de o săptămână pentru a se pregăti.

A doua zi dimineaţă devreme, o camionetă bine-cunoscută opri pe alee în faţa casei. Chiar înainte ca soţul ei, Bo, să apuce să o ajute, Gladys coborî şi urcă repede treptele pentru a o îmbrăţişa pe Laura, care urmărise acea sosire neaşteptată cu gura căscată.

— Ah, cât mă bucur să te revăd, strigă ea. Dar ce căutaţi aici atât de dimineaţă?

— Ne-am întors la lucru, spuse Gladys.

— V-aţi întors…

— Domnul Paden ne-a angajat din nou, zise Gladys. Dar nu prea s-a grăbit, trebuie să recunosc, adăugă ea pe un ton plângăreţ. Nici nu trebuie să-mi spui cum arată bucătăria mea, zise ea apoi scoţând un şorţ din geanta enormă şi legându-l în jurul mijlocului plin. Bo, ai de gând să stai toată ziua acolo zâmbind ca o marionetă sau te apuci să duci lucrurile la loc şi să readuci grădina asta în formă? Doamne, Doamne, ia uită-te la stratul ăsta de flori. Hai să intrăm, mielușica mea, mai zise ea luând-o posesiv după umeri. Să scăpăm de căldura asta. O să-ţi pregătesc micul dejun. Eşti mal slabă decât un pui de salcie. Pun rămăşag că n-ai mâncat nimic ca lumea de când a plecat Gladys a ta.

Cu aerul ei obişnuit, Gladys îşi reluă locul de menajeră. Când zări lacrimi în ochii Laurei, se arătă imediat îngrijorată şi o îmbrăţişă cu putere.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, o linişti Laura. Sunt doar extrem de fericită că tu şi Bo v-aţi întors.

— Hai, hai, mieluşica mea, gata, nu mai plânge. O să avem grijă de tine, aşa cum i-am promis tatălui tău. Şi în Mandy Paden o să am un alt copilaş de răsfăţat. Îmi aminteşte de tine când erai de vârsta ei.

Faptul că cei doi Burton se întorseseră o scutea pe Laura de responsabilitatea de a întreţine casa. Efectul negativ era că îi lăsa mai mult timp pentru a se gândi la apropiata ei căsătorie cu James Paden.

În timpul zilelor care urmară, totul deveni ceva oficial. Avea să se căsătorească, într-adevăr, cu el. Laura sperase că nu va fi decât un anunţ discret pe pagina evenimentelor sociale, dar în ziar era un întreg articol despre ei. Ea era descrisă ca, nici mai mult nici mai puţin, frumoasa şi fermecătoarea societăţii din Gregory, iar James era prezentat ca eroul cuceritor întors acasă.

El râse când citi acea povestire exuberantă amintindu-şi că odată cineva scrisese un editorial despre „vandalismul” din liceu.

— A fost atunci când eu şi câţiva din tovarăşii mei, beţi, am hotărât că tunul din faţa tribunalului ar arăta mult mai bine vopsit în roz.

— Şi aţi şi făcut-o? exclamă Laura râzând când îşi aminti ce furie a stârnit acel incident în rândul locuitorilor.

Stăteau pe veranda lui Indigo Place pe canapeaua balansoar.

Mandy era cu Gladys la bucătărie unde o „ajuta” să facă nişte prăjituri.

— Ai fost acuzat că ai fi făcut-o, dar eu-am crezut că erau numai zvonuri.

— Am folosit vopsea care se lua cu apă, spuse el pe un ton de căinţă, dar apoi îi făcu cu ochiul într-un fel care o făcu să îşi dea seama că ar repeta pozna dacă ar mai avea ocazia.

— Eşti un băiat rău.

— Cu siguranţă, zise el şi o trase mai aproape pentru un sărut sexy. Şi o să te fac şi pe tine la fel, promise el după

aceea cu un zâmbet plin de afecţiune.

De acest lucru se temea şi ea. De când îi acceptase cererea în căsătorie, nu scăpase nicio ocazie de a o săruta sau mângâia. Fiecare din acele săruturi o lăsau palpitând de dorinţă. Dar în timp ce senzaţia îi plăcea, o şi înspăimânta.

În mod public, oraşul îl lua la sânul său pe fiul risipitor, dar Laura nu se lăsa prostită de acea schimbare aparentă de atitudine. În mintea locuitorilor din Gregory, James va rămâne mereu acel Paden sălbatic. Acum că avea să fie soţia acelui Paden sălbatic, ea era obiectul privirilor speculative, de genul celor pe care le primeau fetele care mergeau cu el la cinematograful în aer liber.

Laura îşi ţinea capul sus cu mândrie şi primea cu răceală felicitările pentru apropiata căsătorie. Înăuntrul ei, un drăcuşor împieliţat ar fi vrut să spună „Da, sărutările lui sunt aşa cum se zvoneşte şi chiar mai mult”.

Dacă mai marii societăţii erau curioşi în legătură cu relaţia dintre mireasă şi mire, erau şi mai cuprinşi de gelozie când văzură diamantul de şase carate şi jumătate de pe mâna stângă a Laurei.

— Dar, James, este… nu pot… De ce…

Când îi puse inelul pe deget, ea nu putu decât să se bâlbâie.

— Mi-a amintit de tine, spuse el privind-o în ochi. E rece şi neted la suprafaţă, dar înăuntru arde un foc extraordinar.

— Bine, dar e atât de… mare, spuse ea, ultimul cuvânt rostindu-l în şoaptă.

El îi şopti atunci la ureche:

— Iubito, abia aştept să aţâţ acest foc.

Prinzându-l cu braţele de gât, ea cedă sărutului lui înflăcărat.

— Unde o să dormim? murmură el în buzele ei depărtându-se uşor.

— Când? întrebă ea ameţită, pe jumătate gândindu-se că avea de gând că o ducă în pat chiar atunci.

El râse.

— După ce o să ne căsătorim.

— Ah! făcu ea şi roşind puternic se îndepărtă de el încercând în zadar să îşi aranjeze părul. Nu ştiu la ce mă gândeam.

— Eu sunt sigur că ştiu, spuse el cu un zâmbet leneş şi trecându-şi încheieturile degetelor peste sânii ei. Şi îmi place ideea. Chiar foarte mult. Dar vreau să aştept până sâmbătă seară. Vreau să savurez gândul la tine. Şi, pe urmă, mă tem că Gladys m-ar biciui dacă m-aş purta greşit cu mieluşica ei.

Laura se înfioră datorită senzaţiilor stârnite de mângâierea degetelor lui, dar se forţă să se gândească la întrebarea pe care i-o pusese.

— Mandy va lua dormitorul meu, nu?

— Cred că da. Îi spune Camera Prinţesei, zise el schiţând un zâmbet destinat fiicei lui. Oricum, ar fi prea mic pentru noi doi, nu crezi?

— Ba da. Şi în dormitorul mare e şi un cămin. Ar fi excelent în serile friguroase de iarnă.

— Pentru atmosferă. Pentru că altfel n-o să avem nevoie de căldură.

— Nu, casa are o instalaţie de aer condiţionat care funcţionează tot timpul anului.

— Nu la asta mă refeream, spuse el şi, cuprinzând-o cu braţele, o trase spre el şi îi mai dărui un sărut îndelung.

Laura încercă să nu se gândească la acel sărut a doua zi când începu cu ajutorul lui Gladys să pregătească dormitorul cel mare pentru tinerii căsătoriţi. De la moartea mamei ei, atât încăperea cât şi baia căpătaseră aspectul locuinţei unui burlac, căci Randolph Nolan îşi lăsase peste tot amprenta puternică.

Fără să priveze vechiul ei dormitor de ceva din farmecul „princiar”, Laura îşi mută câteva lucruri personale în dormitorul mare. Puse aşternuturi curate pe pat şi prosoape la baie. Şi ea şi Gladys erau încântate de rezultat. Încăperea avea acum un aspect şi mai duios. Cuvântul „romantic” îi veni Laurei în minte, dar ea îl izgoni.

În ajunul nunţii, James şi Mandy se mutară oficial aducând foarte puţine lucruri cu ei în afară de îmbrăcăminte, cărţi, discuri şi jucăriile fetiţei. El vânduse toată mobila odată cu casa din Atlanta.

Seara, toată lumea era extenuată. Mandy se plânse că trebuia să mai petreacă o noapte la hotel, dar James îi promise că avea să fie ultima. Sărutul lui de noapte bună o lăsă pe Laura fără suflare şi cu genunchii moi.

— Pe mai târziu, spuse el cu o voce groasă, dându-i drumul.

A doua zi dimineaţa, mireasa avu foarte puţine lucruri de făcut în afară de a urî ceasurile dinaintea ceremoniei şi de „a se face frumoasă”, cum spunea Gladys.

De fapt, dacă n-ar fi fost prezenţa zdravănă a acesteia lângă ea în capul scărilor, insuflându-i curaj, nu ar fi reuşit niciodată să coboare pentru a-l primi pe James când acesta veni să o ducă în oraş.

— Ce-am făcut? se tot întreba ea.

Dar când se înfăţişă înaintea judecătorului de pace alături de el şi începură să repete jurământul, ştiu de ce acceptase cererea în căsătorie. Îl iubea. Voia să trăiască alături de el. Faptul că avea să locuiască împreună cu el la Indigo Place era o bucurie în plus, aproape nesemnificativă, cum îşi dădu seama întorcându-se spre el la sfârşitul ceremoniei.

— Salut, iubito, îi şopti el.

Hainele îi erau corecte şi comportamentul ireproşabil. Dar dedesubtul acelui decor care se potrivea solemnei ocazii, ea văzu bărbatul sălbatic, indisciplinat şi primejdios, o tentaţie tulburătoare pentru „fetele cuminţi” ca Laura Nolan. Sărutul pe care i-l oferi atunci cu siguranţă nu era conform convenţiilor. Dură o veşnicie, mai precis până când judecătorul îşi drese glasul cu diplomaţie.

Numai Gladys, Bo şi Mandy asistaseră. Laura îl întrebase pe James în cursul săptămânii dacă avea să vină şi mama lui, dar el îi răspunsese brusc că nu. Ea nu mai insistase.

După ce ieşiră, James insistă să ia masa şi să bea cu toţii un pahar de şampanie într-o încăpere pe care o rezervase la cel mai luxos restaurant din oraş.

Când ajunseră înapoi la Indigo Place, Laura avea o îngrozitoare durere de cap. Nervii îi erau extrem de încordaţi. James trebuia să fi simţit. Veni în spatele ei când o ajuta pe Mandy să despacheteze şi ultima valiză. Îi puse mâinile cu tandreţe pe umeri şi spuse:

— O plătesc pe Gladys pentru a face treburile astea. Du-te în camera noastră şi relaxează-te. Vin şi eu imediat.

— Dar Mandy…

— O s-o culc eu, spuse el şi o sărută uşor pe ceafă. Scoate-ţi rochia asta. E foarte frumoasă şi arăţi minunat în ea, dar sunt sigur că o să găseşti ceva mai… confortabil… de îmbrăcat. Scuză clişeul.

Ea îşi sărută noua fiică, le mulţumi lui Gladys şi lui Bo, acesta din urmă aducând ultimele bagaje ale lui James şi le ură tuturor noapte bună.

După ce înghiţi două aspirine, intră în baie sperând că apa caldă îi va calma nervii. Îşi petrecu mult timp în faţa oglinzii din camera de toaletă, periindu-şi părul, dându-şi cu cremă până când pielea îi fu netedă ca mătasea şi parfumând locuri atât de scandaloase încât roşi. Pregătită pentru noaptea nunţii, aprinse câteva lumânări parfumate, după care făcu patul.

Eforturile i-au fost răsplătite. Când intră, James rămase nemişcat în prag timp de câteva clipe înainte de a închide încet uşa. Părea surprins şi încântat.

Laura, în mijlocul camerei, îşi frângea mâinile nervoasă.

— Mandy e în regulă? întrebă ea atunci.

— A adormit. A rugat-o pe Gladys să îi cânte un cântec de leagăn. Gladys era gata să adoarmă înaintea ei.

Râse încetişor în timp ce îşi scotea haina de la costum. Arăta minunat în vesta care îi strângea bustul îngustându-se spre mijloc.

Aruncă haina pe şezlongul pe care Laura îl mutase în dormitor şi ea o duse în camera de toaletă, unde el o urmă descheindu-şi nasturii de la vestă. Ea agăţă haina şi se

întinse şi după vestă când el o puse pe un scaun.

— Ce tot faci? o întrebă el prinzându-i mâna care se întindea după un umeraş.

— Îţi agăţ hainele.

Îi smulse vesta din mână aruncând-o neglijent pe jos.

— Foarte frumos din partea ta să faci un lucru atât de potrivit unei soţii, dar, spuse el aplecându-şi capul pentru a-i adulmeca gâtul, mai sunt şi alte obligaţii matrimoniale de care ar trebui să te ocupi.

O luă în braţe şi o strânse la piept. Ea se agăţă de partea din faţă a cămăşii lui pentru a-şi menţine echilibrul în timp ce el o duse în dormitor. Chipul lui era încordat când o privi. O aşeză pe marginea patului.

— Ţi-am spus ce mireasă frumoasă ai fost?

Ea scutură din cap şi părul atinse degetele lui care îi mângâiau gâtul.

El scoase atunci un fluierat.

— Ruşine să-mi fie. Ai fost – eşti – foarte frumoasă. Rochia ţi-a venit minunat, spuse el şi îi măsură trupul îmbrăcat într-un neglijeu albastru pastel. Dar te plac mult mai mult aşa, adăugă el cu o voce îngroşată.

Îşi apăsă gura pe a ei. Buzele li se desfăcură. Limbile li se atinseră. Pe măsură ce sărutul căpăta profunzime, el făcu să îi alunece de pe umeri capotul din dantelă, care căzu pe covor la picioarele lor. Laura se înfioră de plăcere când mâinile lui îi atinseră trupul oprindu-se mereu pentru a cerceta o unduire, pentru a aprecia o adâncitură.

Ridicându-şi capul îi privi sânii prin materialul subţire care îi ţinea. Închise ochii pe jumătate şi gemu.

— Doamne, mă faci…

Strânse din dinţi scoţând un şuierat şi închise tare din ochi. Îi căută mâna pe lângă trup şi, găsind-o, i-o apăsă pe partea din faţă a pantalonilor.

Laura păli şi apoi roşi puternic, dar James nu văzu, continuând să îşi ţină ochii închişi şi concentrându-se asupra plăcerii nemaipomenite de a avea degetele ei în jurul lui. Rosti cuvinte şi expresii care o şocară şi o făcură să tremure.

— E bine, e atât de bine, murmură el excitându-şi verbal soţia.

După câteva clipe, deschise ochii şi oftă profund, aruncându-i un zâmbet supărat. Îi dădu drumul mâinii, care îi alunecă departe de trup.

— Vreau să facem totul încet. N-o să mă pot abţine dacă o să continuăm cu asta.

Ea încuviinţă fără să scoată un cuvânt, nefiind sigură că va mai putea vorbi vreodată. Rămase locului ca o statuie când el îşi descheie nasturii cămăşii, aruncând-o ca pe capot. Lăsând-o în picioare, el se aşează pe marginea patului pentru a-şi scoate pantofii şi ciorapii. Laura părea să nu poată face nimic dacă nu era dirijată. Era ca şi cum şi-ar fi pierdut capacitatea de a gândi singură, cu atât mai puţin de a face vreun gest din proprie voinţă.

James îşi desfăcu cureaua şi pantalonii, dar aici se opri. Privirea lui, care nu se aventura mai departe de fermecătoarea privelişte a sânilor ei în provocatoarea cămăşuţă de noapte, se ridică spre chipul ei.

— Nu pot nici să mă dezbrac, atât de mult îmi doresc să-ţi am mâinile pe trup, spuse el râzând încet.

Strângându-i uşor mijlocul în mâini, o trase spre el până o aduse la marginea patului între picioarele lui depărtate. Îşi frecă faţa de sânii ei. După aceea îşi trecu buzele desfăcute peste ei. Limba îi atinse prin dantelă. Mâinile îi alunecară de pe mijloc pe şolduri şi apoi în spate, mângâind şi apăsând, trăgând-o şi mai aproape.

— Ce bine miroşi! Îmi amintesc cât de mult îmi doream să te pot mirosi. Nu-mi închipuiam că cineva putea fi atât de curat şi proaspăt ca domnişoara Laura Nolan. Dar aşa eşti, spuse el şi, scoţând un sunet de puternică dorinţă, îşi afundă nasul în decolteul şi mai mult scos în evidenţă de cămaşa strâmtă.

Era un şir lung de năsturaşi perle pe partea din faţă a cămăşii de noapte, mai mult decorativi decât funcţionali, datorită faptului că lenjeria putea fi pusă sau scoasă foarte uşor fără a-i descheia. Dar James dori acum să îi descheie unul câte unul. Făcu acest lucru foarte încet oprindu-se

după fiecare pentru a închina omagiu pielii pe care o dezvelea. Pe măsură ce năsturaşii erau eliberaţi din fragilele lor lăcaşuri, sânii se extindeau din ce în ce mai mult între ambele părţi din dantelă, până când, în cele din urmă, apărură în toată plinătatea lor.

Laura habar nu avusese cât de seducătoare putea fi gura unui bărbat. O urmări pe a lui James cum trecea de la un sân la altul. Îi văzu buzele care cercetau, contractarea obrajilor şi mişcările mlădioase ale limbii. Plăcerea pe care i-o provocau toate acestea deveni, pur şi simplu, insuportabilă şi închise ochii. O udă extrem de mult. Aerul o răcori când el îşi coborî capul mai mult sărutându-i pântecele şi fiecare coastă.

Alţi nasturi cedară sub degetele lui îndemânatice. Îi trase bretelele peste umeri şi urmă alunecarea cămăşii cu mâinile peste întregul trup. Cămaşa căzu la picioarele ei, dar el nu o lăsă să iasă din ea.

Îi sărută buricul. Mai jos. Săruta locuri unde Laura nu ştia că sunt permise sărutări.

Plutea în derivă pe un ocean de simţăminte, complet noi, nemaitrăite şi extraordinare. Degetele i se strânseră în părul lui mătăsos fără să îşi dea seama. Când mâinile lui îi apăsară şezutul aducând-o mai în faţă spre gura lui mângâietoare, ea îşi arcui spatele ascultându-l fără să se gândească.

Abia când el o întinse uşor pe pat şi se lăsă parţial deasupra ei, îi reveni raţiunea. Îşi ridică ochii albaştri înceţoşaţi spre intensitatea verde alor lui. Răsuflarea lui era necontrolată şi îi izbea faţa în valuri fierbinţi.

— Te vreau.

Fără să îşi ia privirea clocotitoare de la ea, îşi duse mâna la fermoar deschizându-l. Laura îl privea cu fascinaţia unei căprioare prinse în raza vizuală a vânătorului. Sunetul fermoarului fu urmat de cel al materialului trecut peste piele când el îşi scoase pantalonii. Îşi întinse o pulpă tare peste a ei.

— Pregăteşte-te. Te voi săruta aşa cum am dorit s-o fac întotdeauna.

Vocea lui era răguşită, groasă şi agresivă.

Gura lui coborî cu forţă, dar ea o aştepta. Limba lui îi despărţi iute buzele, însă, de cum ajunse în interior, ea o cuprinse cu buzele absorbind-o şi mai mult. Unghiile i se înfipseră în muşchii spatelui lui.

El îşi propti genunchiul între coaspele ei şi îşi lăsă trupul peste o parte a ei, aşa încât ea îi simţi din plin excitarea. Se frecă de coapsa ei. Sunetele pe care le scotea din pieptul acoperit de păr erau dornice şi înfometate.

Îi lăsă buzele roze şi umede coborându-şi gura asupra sânilor. Sărutările lui aprinse erau temperate numai de dorinţa lui de a-i oferi şi ei tot atâta plăcere câtă obţinea el. Limba lui era agilă şi jucăuşă. Lui îi satisfăcea fiecare capriciu, iar ei îi împlinea orice fantezie.

Una din mâinile lui îi mângâie coapsa până la genunchi, pe care îl ridică puţin pentru a-i pipăi interiorul sensibil al pulpei. Mai sus, şi mai sus, către sursa căldurii care o măcina.

Reacţia ei la acea atingere fu violentă, dar splendidă. Spatele i se arcui în pat şi scoase un ţipăt ascuţit de extaz. El, răsuflând greu şi abia putând să se mai abţină de a nu o lua imediat, contură gura feminităţii ei cu vârful degetului. Laura îi şopti numele gemând şi îi strânse umerii, cu putere. James exploră înăuntru. Mângâind moliciunea. Cercetând umezeala. Şi mai adânc.

O clipă mai târziu, se aşeză pe marginea patului luându-şi capul în mâini, cu coatele sprijinite pe genunchi. Abia răsufla şi umplea întreaga încăpere cu aspect romantic cu un zgomot discordant.

Laura, cu un braţ îndoit peste ochi şi cu cealaltă palmă în sus, neputincioasă şi vulnerabilă, îşi muşcă buza de jos pentru ca el să nu o audă plângând.

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu înţeleg. Ce să-ţi spun?

— Că eşti virgină.

— Eu…, făcu ea încercând în zadar să îşi umezească gura înghiţind. Credeam că ştii.

— Ei bine, n-am ştiut.

Furios, se ridică de pe pat şi traversă camera cu paşi mari. Uimită de mişcarea lui bruscă, Laura tresări. Îl văzu ducându-se la căruciorul de ceai care servea drept dulap pentru băuturi. Laura se gândise că acesta va oferi un plus de căldură încăperii şi niciodată nu îşi închipuise că va fi folosit cu adevărat. Dar James desfăcu o carafă de cristal şi turnă cu generozitate whisky într-un pahar, pe care îl dădu gata din două înghiţituri.

Speriată de reacţia lui, ea îşi trase cearceaful până sub bărbie, acoperindu-şi goliciunea. Pe sânii ei se mai vedeau încă iritaţiile slabe lăsate de începutul lui de barbă şi era sigură că şi gura ei părea bine sărutată. O simţea bine sărutată. Cât despre restul trupului, mai pulsa încă datorită excitării nestinse.

— Virginitatea mea are vreo importanţă? întrebă ea atunci cu un glas tremurător.

— Dacă are vreo importanţă? făcu el răsucindu-se. La naiba, dar are o mare importanţă.

Laura fu momentan vrăjită la vederea lui. Numai în slip, părea aprig, masculin şi extraordinar de viril. Pasiunea nu i se stinsese complet, observă ea uitându-se cum chiloţii îi erau umflaţi în faţă.

Pielea lui era bronzată peste tot. Părul de pe trup era de un castaniu deschis şi aurit la vârfuri de soarele verii. Se întuneca doar în jurul buricului unde era mai des.

— De ce? întrebă ea sincer uimită de acea schimbare bruscă de atitudine şi de aparentul motiv de discuţie.

El îşi trecu o mână prin păr, ciufulindu-l şi mai mult decât o făcuseră mâinile ei deja. Părea să ignore faptul că era dezbrăcat şi tulburarea pe care i-o provoca soţiei sale.

— Nu-ţi dai seama ce responsabilitate îşi asumă un bărbat care dezvirginează o femeie?

Laura îşi ridică privirea nedumerită spre el şi scutură din cap. El înjură furios şi îşi mai puse puţin whisky pe care îl bău repede şi puse paharul la loc pe căruciorul de ceai cu atâta forţă, încât făcu să zdrăngăne toată sticlăria.

Stinse apoi toate luminările şi veni spre pat clătinându-se ameninţător. Era foarte încruntat. Gura îi era la fel de

bosumflată ca a unui băieţel al cărui zmeu preferat s-a agăţat într-un pom.

Îşi strecură degetele pe sub banda elastică a chiloţilor.

— Ai mai văzut vreodată un bărbat gol?

Laura înghiţi în sec şi scutură din cap.

— Numai în reviste.

El înjură din nou, mai încet, dar mai crud.

— Ei bine, atunci pregăteşte-te.

Încercă, dar el nu prea îl dădu timp. Nici n-ar fi contat. Nimic nu ar fi putut-o pregăti pentru James. Era încă pe jumătate excitat. Dar, în loc să fie speriată sau scârbită, aşa cum se temea el că va fi, era intrigată, excitată şi curioasă – şi extraordinar de dezamăgită când el stinse luminile.

Simţi salteaua cedând sub greutatea lui când se întinse alături de ea. Se înveli şi îi întoarse spatele.

Niciodată Laura nu se simţise mai respinsă. Rămase nemişcată în întuneric, încercând să nu zguduie patul cu suspinele ei. Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Fără să le poată stăpâni, îşi trase nasul.

James se întoarse.

— Laura?

Când ea îi răspunse cu un suspin slab, el înjură din nou încet, dar se întoarse spre ea şi îi cuprinse umerii.

— Nu. Nu plânge. Nu sunt supărat pe tine.

— Credeam că bărbaţii vor ca soţiile lor să fie virgine. Nu mi-am închipuit niciodată că asta te va răci.

El era departe de a se fi răcit, dar nu îi spuse acest lucru.

— Nu are nicio legătură cu tine, îi spuse el trecându-i degetele prin păr. Numai că nu mă aşteptam să fiu chiar eu individul care o dezvirginează pe domnişoara Laura Nolan, atâta tot.

— Doamna Laura Paden, şopti ea în întuneric.

El zâmbi şi, cu riscul de a-şi pierde controlul, se aplecă şi o sărută cu blândeţe pe tâmplă.

7

Stând pe dig şi legănându-şi picioarele goale deasupra apei, James se făcea în toate felurile posibile. Când epuiză lista, începu să născocească. Când imaginaţia îl părăsi, începu să enumere toate felurile de proşti în care se vedea.

Cu o seară în urmă avusese o femeie frumoasă în pat. Goală şi plină de dorinţă. O femeie frumoasă, goală şi dornică ce îi era şi soţie. Iar el, ca un idiot, nu făcuse dragoste cu ea. Pentru prima oară de când îşi pierduse inocenţa la frageda vârstă de treisprezece ani cu o fată experimentată de optsprezece care făcuse prima mişcare, James Paden fusese incapabil să aibă o femeie.

Nu fizic incapabil. La naiba, nu, nu fizic. Fizic era încă pregătit. De câteva ori se trezise în timpul nopţii, excitat şi chinuit de dorinţă. Lângă el, Laura dormea. O putea mirosi, îi putea simţi căldura şi auzi răsuflarea uşoară.

Odată cu ivirea zorilor, dezgustat şi furios pe sine, aruncase cearceaful pe el şi ieşise pe furiş din dormitor fără să îşi trezească soţia. Îmbrăcându-se doar cu o pereche de pantaloni scurţi pe care îi scosese fără zgomot dintr-un dulap, se duse afară.

Dimineaţa era umedă şi nemişcată. Aerul era înmiresmat de gardeniile şi caprifoiul care creşteau în pădurile din jurul lui 22 Indigo Place. Lumina soarelui străpungea ceaţa care plutea deasupra lui St. Gregory's Sound.

De ce? se întrebă el. De ce faptul că o găsise neatinsă îl înfuriase atât de mult? Se tot gândise şi, în sfârşit, ajunsese la nişte concluzii.

Mai întâi, nu mai avusese niciodată o virgină, din acelaşi motiv pe care i-l spusese şi Laurei noaptea trecută. Nu voise să îşi asume răspunderea. Era ciudat faptul că un fustangiu ca ei, avusese astfel de scrupule, dar acesta era adevărul.

Nu ezitase niciodată să aprofundeze reputaţia proastă sau îndoielnică a unei femei, dar nu voise niciodată să compromită o femeie pentru prima oară. Şi, de asemenea,

nu suporta gândul de a provoca durere. Pentru el, sexul fusese întotdeauna o pură plăcere… atât. Nu se putea gândi că partenera lui nu simţea niciun pic de satisfacţie.

„Dar e soţia ta!” se certă el cu sine.

Totuşi, a fi cel dintâi iubit al Laurei Nolan implica răspunderi teribile. Nu era sigur că le putea face faţă. Îl deranja faptul că se simţea inferior, dar trebuia să admită că acest lucru se afla la baza ezitării lui.

Dacă oamenii te etichetau drept „gunoi” destul de mult timp, ajungeai în cele din urmă să crezi şi tu că aveau dreptate. El şi Laura nu ar fi putut fi mai diametral opuşi. În ochii lumii, erau complet nepotriviţi unul pentru celălalt. Ea făcea parte dintr-una din cele mai aristocrate familii din Georgia. El era un gunoi. În adâncul sufletului lui se afla puternic înrădăcinată ideea că, într-adevăr, el nu era destul de bun pentru ea.

Înjură, plescăi cu piciorul în apă şi se ridică, pornind de-a lungul digului spre mal, cu umerii aduşi.

Nu le dovedise oare, încă, oamenilor că un individ îşi putea depăşi condiţia dacă voia acest lucru cu tot dinadinsul? Faima şi averea lui nu îi aduseseră invitaţii în casele celor mai renumite familii ale Sudului? Ce naiba încerca el să le dovedească acestor sărăntoci din Gregory?

Dăduse uitării trecutul, îl lăsase în urmă, se despărţise complet de el. Nu mai avea legătură nici cu mama lui, în afară de faptul că îi trimitea în fiecare lună o sumă frumuşică. De ce să se simtă inferior tuturor?

Totuşi, se speriase îngrozitor când Laura îl privise cu atâta încredere.

Căci acolo sus pe umerii lui, alături de complexul de inferioritate, era şi un sentiment de vinovăţie. Nu suporta gândul ca ea să ştie că el se întorsese la Gregory cu intenţia nu numai de a cumpăra 22 indigo Place, dar şi de a se căsători cu ea. Aparent spontana lui cerere în căsătorie fusese cu mare grijă pusă la cale.

Ea *era* Indigo Place. Erau una şi aceeaşi. Le dorise pe amândouă, împreună. Laura şi adresa aceea reprezentau tot ceea ce îşi dorise vreodată şi nu putuse avea… până

acum.

Când sursele sale l-au informat că 22 Indigo Place era de vânzare, şi-a pus imediat în aplicare planurile de întoarcere acasă. Perioada nici că putea fi mai bună. Mandy urma să meargă la grădiniţă odată cu sfârşitul vacanţei de vară. Cât putu de repede, vându casa din Atlanta, finaliză vânzarea firmei şi se pregăti să se mute în Gregory. Dacă avea să locuiască la Indigo Place şi dacă o va avea pe Laura Nolan de soţie, i se vor deschide toate uşile care, până atunci, fuseseră închise pentru el.

Dar, îşi spuse el încetinind mersul înapoi spre casă, Laura Nolan nu fusese aşa cum se aşteptase el. Era încă drăguţă într-un fel liniştit şi delicat. Educaţia şi manierele ei erau încă impecabile. Vorbea încă elocvent. Era neîndoielnic o doamnă.

Dar era şi femeie, iar el nu contase pe acest lucru. Se aşteptase să o curteze până la căsătorie, pe care să o consume fără niciun fel de sentimente, iar mai târziu să păstreze amândoi o relaţie demnă şi amabilă care să le convină amândurora, dar care să nu se amestece prea mult cu viaţa lor personală. Îşi închipuise că îşi va găsi o amantă în afara oraşului, o femeie care să îi satisfacă dorinţele pe care soţia lui le considera de proastă calitate şi care îi inspirau repulsie.

Fusese extrem de şocat când descoperise că fata sclifosită din amintirea lui era şi ea stăpânită de dorinţă. Dincolo de exteriorul rece, ardea un foc mocnit care aştepta bărbatul potrivit să vină să îl aţâţe. Laura îl făcuse să nu se mai gândească la nicio amantă sau orice relaţie extraconjugală. Dacă trebuia să îi satisfacă cineva dorinţele, voia ca acea persoană să fie soţia lui.

În cele câteva zile dinaintea căsătoriei se gândise la noaptea nunţii mai mult decât la faptul că era aproape de atingerea scopului. Faptul că o avea pe Laura în viaţa lui era mult mai important decât obţinerea unei poziţii sociale. Îl tulburase acea nerăbdare în legătură cu căsătoria. Îl speria gândul că ea era o femeie care merita să fie iubită şi nu doar un trofeu decorativ care reprezenta realizările lui.

În afară de Mandy, nu mai ţinuse niciodată la nimeni, fie că cineva îl iubea sau nu. Voia ca Laura să îl iubească.

— Tati! strigă Mandy de la uşa din spate. Gladys zice că dacă nu eşti aici imediat, micul dejun o să se răcească.

Îi făcu cu mâna fiicei lui și alergă distanţa care îi mai rămăsese de parcurs. În timp ce el stătea şi medita pe dig, Gladys şi Bo se apucaseră de treburi. Bo săpa deja pământul straturilor de azalee. James simţi miros de costiţă prăjită.

De cum intră pe uşa din spate, Mandy îi întinse un tricou curat. El o îmbrăţişă cu drag, o sărută şi se aşezară la masa pe care Gladys o umpluse cu mâncare.

— După ce termini, o să-ţi dau o tavă să i-o duci Laurei, îi spuse menajera umplându-i iarăşi ceaşca cu cafea. Bănuiesc că e prea obosită pentru a coborî la masă, mai spuse ea şi îi făcu cu ochiul, iar el zâmbi şters în farfuria cu clătite.

Ţinându-se de promisiune, Gladys pregăti o tavă pentru Laura.

— Pot să o trezesc şi eu, tati? întrebă Mandy când James ieşi cu tava din bucătărie.

— Nu, dulceaţa mea, tu stai aici cu mine. S-ar putea să am nevoie de ceva ajutor, îi spuse Gladys.

— Nu-i nimic, Gladys, spuse James, care, de fapt se bucura că Mandy avea să fie un tampon între el şi pura lui mireasă. Laura nu şi-a petrecut prea mult timp cu Mandy ieri. Sunt sigur că nu se va supăra.

Mandy urcă scările înaintea lui, dar la uşă o împiedică să dea buzna.

— Lasă-mă pe mine întâi, îi spuse el amintindu-şi că Laura dormea dezbrăcată.

Când o lăsase dimineaţă, un picior îi ieşise de sub cearceaf şi i se vedea vârful rozaliu al unui sân.

— Stai aici şi păzeşte tava până o să te chem eu.

Mandy păru dezamăgită, dar îl ascultă şi îl urmări cum pune tava pe o măsuţă din hol. El deschise uşa cu grijă şi intră încet în încăperea întunecată. Ducându-se mai întâi la ferestre, ridică jaluzelele pentru a lăsa lumina soarelui

să pătrundă înăuntru.

Luă capotul şi cămaşa de noapte ale Laurei, care, în mâinile lui mari, păreau doar nişte fărâme de dantelă, şi le duse în camera de toaletă, unde găsi un capot mai decent pe care îl aduse lângă pat.

Se aplecă lângă margine. În somn, Laura părea inocentă şi extrem de tânără. Părul ei castaniu şi luminat de soare îl cădea moale în jurul feţei revărsându-se ispititor pe pernă. Nu se putu abţine să nu îl atingă şi luă o şuviţă între degete. Privi forma subţire de sub cearceaf. Umerii goi erau vizibili, la fel de delicaţi şi netezi ca petalele unei magnolii şi, după cum din proprie experienţă ştia, la fel de parfumaţi.

Marginea dantelată a cearceafului mai flirta încă cu un sfârc, rozaliu şi excitat de căldura somnului, de fiecare dată când ea respira. Acel flirt îl făcuse să se întărească puţin. Simţi un fior în pântece şi, deşi mâncase, cunoscu ceva asemănător cu foamea.

— Laura.

Numele ei sună atât de plăcut în gura lui. Până atunci nu ştiuse că Laura era unul din numele lui preferate.

— Laura.

Îi repetă numele atât pentru plăcerea de a-l mai auzi rostit, cât şi pentru a o trezi.

Ea ridică pleoapele somnoroasă.

— Hmmm?

— Ai o fiică vitregă foarte nerăbdătoare care aşteaptă afară să vină să-ţi spună bună dimineaţa.

Ea deschise atunci ochii şi mai mult. Ceea ce văzu o făcu să se trezească de-a binelea. Coapsele lui James. Îmbrăcat într-o pereche de blugi strâmţi care îi învăluiau sexul.

Dându-şi părul la o parte de pe faţă, ea se ridică în capul oaselor, îmbujorată, trăgând şi cearceaful cu ea.

— Bună dimineaţa.

— Bună.

Laura se întrebă atunci dacă atracţia pe care o emana el era intenţionată sau ceva natural. Oare făcea parte din el ca şi ochii verzi şi buza de jos plină?

Emana permanent o puternică masculinitate care arăta că fie se gândea la sex, fie îl avea în intenţie, fie şi-l amintea. Indiferent dacă era în costum şi cu cravată, în pantaloni scurţi şi tricou sau gol goluţ. Semăna cu o pasăre de pradă pornită la vânătoare, dar una sigură că îşi va prinde prada. Avea o agitaţie înnăscută care atrăgea orice femeie făcând-o să vrea să fie ea cea care să îi potolească, în sfârşit, foamea.

— Ţi-e foame?

Laura îl privi repede. Îi citise, oare, gândurile?

— Da, cred că da.

— Bine. Gladys ţi-a pregătit un mic dejun ca pentru un tăietor de lemne. Te superi dacă eu şi cu Mandy te vom vizita în timp ce mănânci?

— Mi-ar face plăcere.

— O chem înăuntru. Dar poate ar fi bine să-ţi pui asta mai întâi, zise el întinzându-i capotul pe care îl adusese.

Din moment ce nu avea de ales, Laura dădu drumul cearceafului, care alunecă până la mijloc lăsându-i sânii dezveliţi.

James o ajută să îşi strecoare braţele în mânecile capotului, dar când ea voi să încheie nasturii, el îl îndepărtă mâinile.

Îi încheie el însuşi încet şi strânse fundiţa care trecea prin cele două orificii dintre sâni. Încheieturile degetelor lui îi atingeau moviliţele moi. Amândoi se făcură că nu observă.

Când termină, el se dădu în spate pentru a o privi satisfăcut, apoi îi aşeză o şuviţă de păr după ureche.

— Aşa, perfect.

Fiindcă nu putea rezista, îi cuprinse un sân ridicându-l până deasupra decolteului modest. Îşi lăsă capul în jos şi atinse cu buzele pielea netedă, binecuvântând-o cu un sărut plin de dorinţă.

Laura era atât de mişcată de acel gest tandru, încât abia putu să vorbească peste câteva clipe când James deschise uşa şi Mandy dădu buzna înăuntru. Sări direct în mijlocul patului şi o salută pe Laura cu un sărut plin de entuziasm.

— Aici a dormit tati? întrebă ea umflând perna de lângă Laura.

— Da, spuse aceasta cu nervozitate spre James, care îi aşeza în poală tava cu micul dejun.

— Exact ca la televizor, zise Mandy zâmbind.

— Ca la televizor? făcu Laura sorbind din cafeaua pe care James i-o turnase înainte de a se aşeza din nou pe marginea patului, cu şoldul lipit de al ei.

— La televizor arată întotdeauna o mămică şi un tătic care dorm în acelaşi pat. Dar eu n-am avut o mămică şi tati a trebuit să doarmă singur. Acum nu mai trebuie. Mă bucur că tu eşti mămica mea acum.

Laura puse ceaşca jos. Emoţia îi pusese un nod în gât pe care nu îl putea înghiţi deloc.

— Şi eu mă bucur, Mandy, spuse ea întinzând braţele spre fetiţă, aceasta aruncându-i-se imediat de gât.

Peste capul lui Mandy, se uită la James, care îşi sărută degetul depunând apoi sărutul pe buzele Laurei.

* * *

Zilele începură să curgă într-un fel de rutină. Dimineaţa şi după-amiaza, James vorbea mereu la telefon. Laura bănui că făcea exact ceea ce spusese că va face: căuta un mod interesant de a face următorul milion. Şi în tinereţe fusese o sălbăticiune, dar niciodată leneş.

Discută cu ea unele din ideile sale de investiţii. O uimea ambiţia lui. Nimic nu îl intimida. Înlătura orice obstacole. Făcea chiar şi cele mai ciudate idei să pară posibile. Scrisorile pe care le primea de la industriaşi respectabili arătau că nu era singura care credea că ideile lui erau practice şi eficiente.

Mergeau des în oraş. Laura depăşi stânjeneala pe care o simţea fiind văzută cu James şi se obişnui să joace rolul de mamă pentru Mandy. Îi plăcea extraordinar de mult să facă parte dintr-o familie. Observa privirile apreciative la adresa lui James şi începu să simtă în taină o satisfacţie, să fie aproape îngâmfată că era femeia de la braţul lui.

Oamenii le vorbeau prietenos, dar convenţional, James încă nu era complet acceptat. Toată lumea îi respecta

averea, dar nimeni nu se arăta gata să îl primească în cercul lui. Nu spusese niciodată nimic, dar Laura ştia că acest lucru îl deranja foarte tare, mai mult pentru Mandy decât pentru el.

— James, spuse ea într-o seară, când stăteau în salonul din faţă.

Mandy adormise cu capul în poala ei în timp ce îi citea o poveste. James răsfoia Wall Street Journal.

— Hmmm?

— Ce-ar fi să dăm o petrecere?

El lăsă în jos un colţ al ziarului.

— O petrecere?

— A trecut foarte multă vreme de când nu s-a mai dat o petrecere la 22 Indigo Place – cu mult înainte de moartea tatei.

— La ce anume te-ai gândit?

Pusese întrebarea cu o brutalitate aproape ostilă, dar ea simţea că este interesat.

— Ah, la ceva cu multă lume şi muzică. Cât mai este vremea caldă. Am putea deschide toate uşile, aşa încât oaspeţii să poată ieşi pe afară. Poate şi cu ghirlande de beculeţe în copaci şi de-a lungul digului. Gladys şi Bo s-ar bucura foarte mult să arate casa şi împrejurimile unde ai adus atâtea îmbunătăţiri. Ce zici?

El împături ziarul, îl puse la o parte şi o privi îndelung.

— Ar fi o petrecere numai de dragul distracţiei sau mai ai şi un alt motiv?

— Ce motiv aş putea să am?

— Ar fi o petrecere de lansare pentru Mandy şi pentru mine, nu?

Laura îi susţinu privirea soţului ei. Erau căsătoriţi de câteva săptămâni, dar continua să îi fie soţie doar cu numele. Ştia că o doreşte. Îi surprindea adesea privind-o melancolic sau chiar cu pasiune. Dorinţa pe care el nu şi-o putea ascunde o egala pe a ei. Se împăcau bine în timpul zilei. Nu duceau lipsă niciodată de ceva interesant sau amuzant despre care să vorbească. Râsul făcea parte din majoritatea discuţiilor.

Dar când intrau în dormitor în fiecare seară, deveneau cu totul altfel, doi oameni care se simţeau stânjeniţi unul în preajma celuilalt. Tensiunea era foarte grea, se dezbrăcau în linişte. Odată ajunşi în pat, se întindeau faţă în faţă. Totdeauna în întuneric. El o mângâia, dar niciodată în locuri erogene. Uneori o săruta, dar niciodată prea mult şi niciodată cu pasiune.

Laura era permanent cu nervii încordaţi. Pielea o mânca în interior şi niciun fel de scărpinat nu o putea scăpa. Era ca un arc întins la maximum, gata-gata să pocnească.

Voia să fie posedată de soţul ei. Pur şi simplu. Voia să cunoască acea forţă teribilă a trupului lui într-ai ei. Rămânea de neînţeles de ce refuza să facă dragoste cu ea. Cu siguranţă că doar nu avea de gând să o ţină virgină o veşnicie. Poate că el deja se obişnuise cu ideea şi şi-o scosese din minte. Poate aştepta un semn de încurajare din partea ei. Să fi fost aceea ocazia pe care o aştepta pentru a-şi face cunoscute dorinţele?

Dându-şi părul pe spate şi privindu-l cu îndrăzneală, îi spuse:

— Sunt mândră de tine şi de Mandy. Vreau să vă prezint prietenilor mei. Vreau ca toată lumea din oraş să ştie cât de fericită mă simt că sunt soţia ta.

Pentru ca ea să nu observe cât de mult l-a afectat declaraţia ei, James se ridică brusc şi se duse la fereastră, stând cu spatele la încăpere. Ar fi vrut să spună: „Ai face asta pentru mine? De ce?”. Şi îşi închipui că ea îi răspunde „Pentru că te iubesc.”

Dar era un realist. Viaţa îl învăţase să fie aşa. Se temea să forţeze nota cu Laura deoarece nu era încă sigur de sentimentele pe care i le purta.

Şi, dacă, Doamne fereşte, o înţelegea greşit? Putea fi fericită că era soţia lui numai pentru că acum avea un cont fără fund.

Cu siguranţă că nu era o cheltuitoare, ba fusese şovăitoare chiar şi în a primi carneţelul de cecuri pe care el i-l dăduse. Trăise, însă, în preajma prea multor femei prefăcute pentru a fi neîncrezător şi faţă de motive care

păreau sincere. Realitatea era că o scosese pe Laura Nolan dintr-o încurcătură urâtă. Poate că ceea ce vedea el în ochii ei albaştri nu era altceva decât recunoştinţă.

Recunoştinţa ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi dorit de la ea. Ce bărbat curajos şi inteligent ar fi dorit recunoştinţă din partea unei femei frumoase, sexy şi plină de dorinţă? Nu eu! Aşa că, atunci când răspunse, glasul său conţinea mai multă supărare decât intenţiona.

— Bine. Fă ce vrei.

Descurajată de lipsa lui de entuziasm faţă de ideea ei, Laura se scuză şi o duse pe Mandy sus. În seara aceea când James veni în pat, se aşeză cu spatele la ea.

Nu a fost nicio mângâiere. Niciun sărut. Nici măcar în întuneric.

* * *

Încăpăţânată, Laura îşi puse în aplicare planurile pentru petrecere.

A doua zi dimineaţă comandă invitaţiile. O săptămână mai târziu, când stătea şi se gândea la lista oaspeţilor la biroul din salon, James intra năvalnic, tocurile cizmelor lui călcând apăsat pe podeaua din lemn.

Sprijinindu-şi braţele pe spătarul fotoliului ei, se aplecă să citească lista cu lucrurile care trebuiau comandate. Lângă coloana respectivă ea făcuse o alta cu cât plătise pentru fiecare.

— Nu face economie la nimic. Hai s-o facem cum trebuie, să le arătăm nesuferiţilor de gregorieni cum se face o petrecere.

— Eşti sigur că vrei să-mi dai mână liberă? îl întrebă ea tachinându-l şi ridicându-şi privirea spre el. Am nişte gusturi foarte costisitoare.

El îi sărută uşor vârful nasului şi apoi buzele.

— Gustul tău costisitor este unul din lucrurile care îmi place cel mal mult la tine, spuse el şi când îi aruncă zâmbetul acela insinuant, interiorul ei se topi şi inima începu să îi bată cu putere. Poţi lăsa totul o clipă?

— Da, spuse ea cu o voce răguşită.

Spera să îi propună să meargă amândoi în pat.

Însă el o luă de mână.

— Vino până afară. Vreau să-ţi arăt ceva.

Ascunzându-şi dezamăgirea, ea îl lăsă să o conducă până la uşa de la intrare pe care o deschise zâmbind. Ochii lui verzi jucau ca nişte drăcuşori.

Când trecu pragul uşii, Laura rămase cu gura căscată de surpriză. Trei camioane cu cai erau parcate unul în spatele celuilalt pe alee. Ea îi recunoscu.

— Aceştia sunt... asta e..., zise ea şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Am bănuit eu că o să-i recunoşti.

— Ah, James! exclamă ea întorcându-se spre el. Cum i-ai găsit?

— Relaţii, spuse el cu un zâmbet leneş şi răsfăţat.

— James, spuse ea, aruncându-i-se de gât şi îngropându-şi faţa la pieptul lui, îl îmbrăţişă cu putere. Îţi mulţumesc, îi şopti ea cu pasiune, după care coborî treptele în fugă pentru a întâmpina caii care fuseseră vânduţi cu luni în urmă.

Era greu de spus cine era mai fericit în dimineaţa aceea, Laura sau Mandy, care deveni extaziata posesoare a unui ponei. Caii au fost duşi în grajdurile pe care Bo le aranjase în taină. Lui Mandy i se dădu o şa şi primi cea dinţii lecţie de călărie de la Laura. Numai o promisiune din partea acesteia cum că vor călări din nou a doua zi reuşi să o facă să iasă din grajd şi să se spele înainte de cină.

Laura tocmai îşi ţesăla armăsarul preferat când James i se alătură în grajdul întunecat.

— Îţi mulţumesc din nou, spuse ea.

— Mi-a plăcut mai mult cum mi-ai mulţumit mai devreme.

Se sprijinea de un stâlp de susţinere, cu un genunchi îndoit. Ochii lui îşi păstrau insolenţa, dar ea citi în ei provocare. Lăsă ţesala la o parte, ieşi din boxă şi se duse direct în faţa lui.

— Adică aşa? întrebă ea luându-l de gât.

— Îhî, spuse el cuprinzându-i mijlocul.

— De ce ai făcut-o?

— Ce anume, să cumpăr caii înapoi? întrebă el, iar când ea încuviinţă, spuse: Din două motive. M-am gândit că voi câştiga câteva puncte.

— Le-ai câştigat. Şi al doilea motiv?

— Îmi place ce face fundul tău frumos unei perechi de blugi obişnuiţi, spuse el strecurându-şi mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor ei şi trăgând-o spre el până când partea ei din faţă se lipi de a lui.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule, dar ce legătură are asta…

— Călăreşti cai, porţi blugi.

— Aha, înţeleg unde baţi.

— Mai mişcă-te aşa, iubito, şi o să înţelegi mult mai multe decât unde bat.

Abia apucă de rostit acele cuvinte că gura lui se şi năpusti asupra gurii ei sărutând-o zdravăn. Dar, din păcate, înainte ca sărutul să apuce să se transforme în ceva mai mult, au fost întrerupţi.

— Scuză-mă, James, dar ai primit un telefon interurban, spuse Bo stând jenat cu pălăria în mână în pătratul de lumină de la uşă.

James mormăi câteva lucruri obscene ieşind din grajd.

* * *

După aceea, lucrurile au devenit şi mai încordate între ei, în loc să se întâmple tocmai invers.

Laura se aşteptase ca el să facă dragoste cu ea în seara aceeea. Se pregătise atât psihic, cât şi sentimental. Zăbovi o oră în camera de toaletă înainte să se strecoare în aşternuturile parfumate.

Când James stătu jos pentru a discuta afaceri la telefon mult timp după ce ea se retrăsese, se simţi umilită şi respinsă. Până când veni el sus, ea se înfurie îngrozitor.

— Trebuie să faci chiar atâta zgomot când urci scările? îl întrebă ea imediat după ce el închise uşa. Nici trupele lui Sherman n-au făcut atâta tărăboi când au trecut prin Georgia.

James telefonase tuturor celor trecuţi în carneţelul său încercând să hotărască dacă avea fineţea şi delicateţea

necesare pentru a face dragoste cu o virgină. Ştia că Laura se aştepta la foarte mult datorită reputaţiei lui de amant fără pereche. Era extrem de sensibil, pentru a nu spune mai mult. Se aşteptase la o privire limpede şi la o atingere uşoară, dar fu primit cu pumnale şi colţi. Imediat se apără.

— Îmi pare nespus de rău, doamnă, dacă am deranjat somnul frumuseţii voastre.

Laura se trânti înapoi pe pernă. Se simţea o stare de animozitate plutind între ei când se băgă şi el în pat. Nu numai că au lipsit mângâierile şi sărutările, dar nu şi-au spus nici măcar noapte bună, deşi amândoi au stat treji mult timp.

A doua zi, se enervară de câteva ori. Atmosfera în casă era extrem de tulbure ori de câte ori ea şi James se aflau în aceeaşi încăpere, aşa încât Laura găsi că ar fi fost mai bine dacă stăteau despărţiţi o vreme. Se oferi aşadar să facă unele treburi pentru casă în locul lui Gladys şi o luă şi pe Mandy cu ea.

Magazinul cu articole de menaj era ultimul pe lista lor, iar pentru a ajunge acolo, trebuia să treacă pe lângă locuinţa Leonei Paden. Dintr-un impuls, Laura intră cu maşina pe aleea îngustă şi parcă în spatele unei maşini modeste de model recent.

— Unde mergem, mami? o întrebă Mandy.

Modul în care i se adresa fetiţa atât de natural îi aducea de fiecare dată un zâmbet pe chip.

— În vizită la o doamnă. Să te porţi frumos, da?

Laura avea un gol în stomac când coborâră din maşină. Ceea ce voia să facă era foarte riscant. Se juca cu ceva ce nu o privea, dar o deranja foarte mult faptul că James ignora existenţa mamei sale. Avea de gând să îndrepte această greşeală dacă îi stătea în putinţă.

Casa din cărămidă era micuţă, dar îngrijită. Trotuarul din faţă era mărginit cu brebenoc. Ţinând-o pe Mandy de mână, Laura sună. Peste câteva clipe, mama Iui James deschise. Şocul femeii nu ar fi putut fi înscenat. După un moment de uluire, spuse:

— Laura Nolan, nu-i aşa?

— Bună ziua, doamnă Paden. Nu ştiam dacă o să mă recunoaşteţi sau nu.

— Acum eşti căsătorită cu James.

— Da.

— Am citit în ziar. Vrei să intri?

Ospitalitatea ei era aproape apologetică, iar inima Laurei se deschise faţă de femeia aceea care trebuia să fi suferit extrem de mult în viaţă.

— Mi-ar face mare plăcere să vă fac o scurtă vizită. Dacă nu deranjez.

— Doamne, nu, spuse doamna Paden deschizând uşa despărţitoare pentru ca Laura şi Mandy să poată intra într-un living-room foarte curat.

Privi în jos spre fetiţă şi întinse mâna către ea, dar o retrase înainte să o atingă.

— Ea e…?

O trecu un fior şi nu mai putu să încheie întrebarea.

Laura răspunse:

— Ea e Mandy.

Şi o îmboldi pe fetiţă, ceea ce nu era deloc necesar, căci personalitatea dulce a acesteia învinse.

— Bună ziua. Mă numesc Mandy Paden şi aceasta este Annmarie, spuse ea ridicând păpuşa de care nu se despărţea niciodată. Annmarie este cea mai bună prietenă a mea. În afară de mami şi tati. Îl cunoaşteţi pe tati?

Ceea ce a urmat a fost una din cele mai emoţionante ore pe care Laura le trăise vreodată. Nu ştia dacă să zâmbească la pălăvrăgeala nevinovată a lui Mandy sau să plângă văzând cu câtă lăcomie o asculta doamna Paden. Când plecă, o îmbrăţişă pe femeia mai în vârstă şi făcu o promisiune:

— O să mai venim curând.

Tot drumul Mandy vorbi despre noua ei prietenă. Când opriră pe alee, Laura spuse:

— Mandy, în legătură cu după-amiază, hai să ţinem…

— Uite-l pe tati!

Înainte ca Laura să o poată atenţiona să ţină secret faptul că o vizitaseră pe doamna Paden, Mandy deschise

uşa şi fugi spre James, care cobora treptele de la intrare. El o prinse în braţe şi o urcă deasupra capului în timp ce ea chiuia de încântare.

Când Laura ajunse lângă ei, Mandy bolborosea:

— Şi locuia într-o casă frumoasă, dar nu tot atât de mare şi frumoasă ca Indigo Place. Are un păr şi alb şi castaniu şi ochii ei sunt verzi ca ai tăi şi ca ai mei, da' mai zbârciţi. Mi-a spus că pot să-i zic bunică dacă vreau şi mi-a dat prăjiturele. Erau dintr-o cutie, dar mi-a spus că data viitoare când mă mai duc la ea, o să le facă ea. Şi are o poză de-a ta pe televizor şi arăți foarte caraghios. Era înainte să ai mustaţă, cred. Era foarte bună, da' cred că e puţin cam tristă pentru că, uneori, când se uita la mine aveam impresia că o să plângă. Şi mai zicea că ştie să coasă şi o să ne facă mie şi lui Annmarie rochiţe la fel. Şi…

Mandy tăcu atunci când, cu percepţia acută a copilului, îşi dădu seama că tăticul ei nu îi împărtăşea entuziasmul faţă de noua prietenă. Ba avea chiar un chip necunoscut ei, care îi amintea de oamenii răi de la televizor.

— Gladys ţi-a pregătit un prânz excelent, spuse el ducând-o înăuntru. Se va supăra dacă laşi să se răcească supa de pui.

O lăsă la masă, în bucătărie, unde fuseseră pregătite trei locuri. Zâmbetul de pe chipul lui Gladys dispăru când văzu expresia încordată a Laurei.

Faptul că James era gata să izbucnească era foarte clar.

— Gladys, după ce Mandy termină de mâncat, spuse el pe un ton sever, te rog să o culci. A avut o dimineaţă foarte plină.

— Nu mănânci? întrebă Gladys cu mai mult curaj decât ar fi găsit Laura în clipa aceea.

— Nu. Laura, aş vrea să vii sus.

Fără să mai încapă discuţie, îi înconjură mijlocul cu degetele şi o trase, târând-o, practic, până în dormitor.

De cum intrară o privi furios.

— Aş vrea să ştiu ce naiba a fost în capul tău când ai dus-o pe fiica mea să o vadă.

— Nu striga la mine.

— Răspunde-mi! zbieră el.

— Este mama ta, James.

— Una din glumele cele mai crude ale naturii.

Laura se cutremură.

— Atitudinea ta faţă de ea este oribilă. Ar trebui să-ti fie ruşine.

— Îi trimit bani în fiecare lună, spuse el cu un zâmbet urât.

— Aşa e, zise Laura furioasă. Am văzut noua casă şi noua mobilă, maşina. Hainele ei sunt evident de o calitate mai bună decât cele pe care le purta acum câţiva ani. E bine hrănită şi pare sănătoasă. Dar am mai văzut şi singurătatea şi disperarea ei. Murea de dorinţă să stea de vorbă cu cineva. Ar fi trebuit s-o vezi cu Mandy…

— Nu aveai dreptul s-o duci pe fiica mea acolo fără permisiunea mea, Laura.

Ea îl ignoră.

— Nici nu-ţi pot descrie cu câtă dragoste s-a purtat cu copilul tău. Ar fi ţinut-o pe Mandy strâns la piept, gata să o zdrobească.

— Nu vreau să aud, spuse el retezând aerul cu mâinile.

— Şi de fiecare dată când se pomenea numele tău, se agăţa de fiecare cuvinţel. Pe masă în living-roorn se afla articolul din ziar despre căsătoria noastră. Deasupra multor articole despre tine. Fuseseră împăturite şi reîmpăturite de atâtea ori, încât erau aproape rupte.

Amintindu-şi de articolele de ziar ochii i se umplură de lacrimi. Fusese o imagine foarte înduioşătoare. Nervoasă, îşi şterse lacrimile cu dosul pumnilor, mai mult furioasă decât tristă.

— Cum poţi fi atât de crud, James? Cum poţi fi atât de lipsit de inimă, încât să-ţi excluzi mama din viaţă?

— Treaba mea, mormăi el.

— Nu ştiu ce a făcut de eşti atât de neiertător, dar cu siguranţă…

— Nu te mai amesteca. Nu te priveşte pe tine.

— Ba da! Sunt soţia ta.

— Nu chiar, spuse el trântind uşa în spatele lui. Dar o să

rezolv asta chiar acum.

8

— Ce vrei să faci? îl întrebă Laura făcând un pas în spate.

— Să te fac soţia mea. Să te fac femeie, spuse James apucând-o de ambele mâini.

— Nu! strigă ea.

Încercă să îşi elibereze mâinile, dar el era prea puternic.

— Vrei să te amesteci unde nu ţi-e locul? făcu el rânjind. Ei bine, locul tău e în patul meu.

O aruncă pe pat. Ea căzu pe spate şi încercă să fugă, dar el o prinse de dedesubt imediat.

— Înainte să începi să îmi manevrezi viaţa, doamnă Paden, trebuie să înveţi să mă manevrezi pe mine.

— Eşti crud, spuse ea aruncând scântei de furie din ochii albaştri. Dă-mi drumul.

— Nici gând, iubito.

— Şi nu-mi mai spune iubito. Nu sunt una din târfele tale.

— Cu siguranţă că nu eşti, spuse el râzând scurt. Crezi că dacă ai fi fost, ţi-aş fi suportat purtarea? În pat nu contează aerele. Şi, deocamdată, domnişoară Laura, nu m-ai impresionat.

Îşi ceru drepturile asupra gurii ei. Buzele lui brutale se lipiră de ale ei. Îşi strecură degetele prin părul ei până la pielea capului. Ca o menghină, mâinile lui îi strânseră capul ţinându-l nemişcat pentru a-şi cufunda limba.

Copleşită de furie, Laura se zbătea sub el lovindu-l cu pumnii peste spate şi umeri, dar loviturile nu aveau absolut niciun efect. El, însă, se plictisi repede de ele şi îi prinse ambele încheieturi cu o mână. Ridicându-i braţele deasupra capului i le ţintui cu degetele lui puternice. Nasturii zburară când trase de bluza ei şi îi deschise sutienul cu un gest asemănător. Mâna lui liberă îi cuprinse sânul.

Îi simţi bătaia inimii în palmă. Îi transmitea un mesaj vital creierului său. Ridică brusc capul. Proptindu-se

deasupra ei, îi privi chipul. Răsufla la fel de greu ca el şi ceea ce văzu pe faţa ei nu era nici repulsie, nici teamă, ci dorinţă.

Gura lui o întâlni din nou pe a ei. Dar de data aceasta, sărutul era cu totul altfel. La fel de înfometat, la fel de sălbatic, dar mult mai puţin brutal. Limba lui era neastâmpărată şi nedisciplinată, dar nu răutăcioasă. Provoca plăcere, nu pedepsea.

O altă emoţie luă naştere din furia Laurei. Din despicătura dintre coapse, căldura începu să se ridice în cercuri din ce în ce mai largi. Se zbătu să îşi elibereze mâinile, nu pentru a fugi de el, ci pentru a participa la acel furtunos schimb de sărutări. Când el îi dădu drumul mâinilor, ea şi le înfipse în părul lui, răsucindu-şi degetele prin el pentru a-i ţine gura lipită de a ei.

Gemând, el îşi lăsă capul în jos sărutându-i gâtul cu atâta pasiune încât lăsă urme pe pielea ei delicată.

— Nu mai pot să aştept, iubito. Trebuie să te am. Acum.

Îşi strecură mâna printre trupurile lor şi îi ridică fusta. Ea îl lăsă şi îl ajută ridicând şoldurile când el îl trase chilotul. După aceea el se luptă disperat cu fermoarul blugilor pentru a se elibera. Era fierbinte şi tare. Lipi de ea capătul catifelat al sexului său.

— O să-ţi fac rău?

— Nu ştiu.

— Îţi pasă?

Ea clătină din cap.

— Nu.

O penetra cu mare grijă. Apoi, încurajat de felul în care trupul ei îi răspunse, îşi completă posesia cu o mişcare iute.

Strângând din dinţi când acea ultimă senzaţie puse stăpânire pe el, James îşi îngropă capul în golul pe care îl făcea umărul ei. Lăsă timp trupului ei pentru a se obişnui cu violarea propriului trup, dar nici chiar cea mai strict impusă reţinere nu putea împiedica să se întâmple ceea ce ordonase natura. Ritmul mişcărilor lui se intensifică din ce în ce mai mult până când ajunse la un orgasm exploziv.

Se lăsă greu pe Laura răsuflând cu putere şuierător în urechea ei.

— Te doare, Laura?

— Nu, răspunse ea cu sinceritate.

Nu simţea durere, ci doar o teribilă nemulţumire. Trupul ei era încă agitat.

— Îmi pare rău, spuse el sărutând-o pe ureche.

— Pentru ce?

Râzând uşor, el îşi ridică privirea şi se uită în ochii ei uimiţi. Tot nu ştia ce pierduse.

— Scumpa mea fetiţă inocentă şi pretenţioasă.

Ochii lui erau plini de afecţiune când îşi coborî buzele peste ale ei. Gura lui era infinit de tandră în acel sărut. Se revanşa pentru toate acele sărutări violente pe care i le dăduse în ceea ce părea acum o altă viaţă.

Laura îşi înclină gura sub a lui răspunzând cu mai multă pasiune decât s-ar fi aşteptat.

— Laura? Laura? Iubito?

Îşi apăsă buzele cu putere pe ale ei. Limba lui căuta profunzimile fierbinţi ale gurii ei. Ea îşi împreună mâinile peste spatele lui şi îşi frecă picioarele de ale lui prinzându-l şoldurile între coapse.

— Mă excit din nou, gemu el.

— Facem iar?

— Putem?

— Nu putem?

— Vrei? o întrebă el privind-o surprins.

Ea încuviinţă categoric. Într-o clipă, se desprinse de ea şi se dădu jos din pat. Se dezbrăcă iute aruncându-şi hainele în momentul în care le scotea. Rămânând în pat, Laura se dezbrăcă la fel de frenetic.

— Ce naiba fac? se întrebă James cu glas tare.

Stând gol lângă pat, îşi trecu degetele prin păr şi clătină din cap râzând de sine.

Soţia lui îşi umezi buzele.

— Credeam că o să facem din nou…

— Ah, o să facem, scumpa mea, o să facem. Dar ce-i cu atâta grabă?

Laura se uită la trupul lui care dădea toate semnele de grabă, dar el râse uşor şi, aplecându-se, îi sărută gura încet.

— O să ţină.

— Promiţi?

— Promit, spuse el răguşit.

O ridică sprijinind-o de perne şi dădu cearceaful la o parte înainte de a se băga la rândul lui în pat.

Apoi, cu blândeţe, o cuprinse în braţe.

— Eşti frumoasă. Îmi place cum arăţi goală, spuse el atunci şi o sărută din senin.

Limba lui era intimă. Timidă la început, Laura se lăsă curând pradă senzaţiilor care o străbăteau în timp ce buzele lui îi explorau trupul.

Fiecare părticică din ea îi cunoştea mângâierile dulci, sânii, pântecul, pulpele. Locul dintre ele. Îl auzi spunând într-o şoaptă răguşită cât de mult îi plăcea să o guste acolo.

Şi continuă să o guste până când ea ajunse să înţeleagă de ce îşi ceruse scuze mai devreme.

Chiar şi după acea iniţiere în orgasm, ea roşi sub atingerile lui îndrăzneţe şi la auzul lucrurilor pe care le spunea. Nu de ruşine. Ci datorită unei bucurii pure şi sublime. Era descoperită, nu degradată, de mâinile şi gura lui mângâietoare. Prin iubirea lui, ea ajunse să se cunoască pe sine.

Şi pe el. Niciodată nu îşi închipuise că trupul unui bărbat putea fi un festin atât de senzual. Îl considera frumos. După ce şi-a depăşit timiditatea, îşi exprimă încântarea faţă de el.

— Pune gura aici, spuse el şi prinzându-i uşor capul în mâini, i-l conduse spre locul pe care vârfurile degetelor ei îl mângâiau curioase.

Îl auzi oftând profund când îi urmă instrucţiunile şi făcu un pas în plus trecându-şi limba peste pielea lui.

— La naiba, gemu el. Ştiam eu că o să fii bună. Ştiam.

Îşi petrecură întreaga după-amiază în pat, făcând dragoste de atâtea ori şi cu aşa o frecvenţă, încât

încăperea se aburi. Trupurile lor deveniră alunecoase din cauza transpiraţiei. Lumina soarelui pătrundea prin jaluzelele pe jumătate lăsate şi arunca pe trupurile lor goale umbre ispititoare. Treptat, umbrele se alungiră întinzându-se pe pereţi şi pe podea. Totuşi, ei rămaseră în aşternutul răvăşit şi umed explorând şi încântaţi de descoperirile lor.

James propuse să se mai răcorească făcând o baie călduţă. Laura stătea între coapsele lui, cu spatele pe pieptul ei, în timp ce el era întins în cadă. Îi turna leneş apă pe sâni, urmărind cum şiroia în jos pe trupul ei strecurându-se printre pulpe.

— Tot nu-mi vine să cred că fac asta cu tine, spuse Laura gânditoare, strângându-i pulpele şi încercându-i astfel forţa muşchilor de sub pielea acoperită de păr.

— Suntem căsătoriţi.

— Nici asta nu-mi vine să cred, spuse ea râzând încetişor.

— De ce?

Ea dădu din umeri şi el fu încântat de ce produse acest gest sânilor ei.

— Nu ştiu. Nu eşti deloc omul cu care mi-am imaginat că mă voi căsători.

— Te gândeai să te căsătoreşti cu un papă-lapte care habar n-ar fi avut cum să-ţi ofere plăcere în pat.

Ea îl trase de părul de pe pulpă făcându-l să geamă.

— Nu mai fi atât de încrezut. Ce te face să fii atât de sigur că-mi oferi plăcere în pat?

— Am nişte zgârieturi care dovedesc asta, spuse el arătându-i umărul.

— Sunt bine crescută, spuse ea trăgându-l din nou de păr, gest pe care îl găsea adorabil.

— Bine crescută!

Râsul lui puternic răsună între pereţii îmbrăcaţi în faianţă.

— Iubito, nici Emily Post n-a mers cu bunele maniere atât de departe.

— Şşş! făcu ea. Şi te rog să mă scuteşti de laudele

despre experienţa ta sexuală, care nu-mi amintesc decât de câte iubite ai avut. Nu mi-a plăcut să aud de cuceririle tale niciodată, nici chiar în liceu.

El îşi scrise iniţialele pe umărul ei gol cu vârful ud al unui deget.

— Înţeleg să simţi asta acum. Dar de ce atunci?

— Cred că eram geloasă.

— Geloasă?

Surprins, se îndreptă puţin, făcând să iasă apă din cadă.

— Dar nici măcar n-ai flirtat vreodată cu mine.

— N-aş fi îndrăznit. Erai prea periculos pentru a se flirta cu tine. Dacă ai fi răspuns, aş fi rupt-o la fugă, spuse ea plecându-şi privirea sfioasă. Asta nu înseamnă că nu eram intrigată. Şi tigrii mă intrigă, dar n-aş vrea să rămân singură cu unul.

— Deci eu sunt ca un tigru, hm? spuse el cuprinzându-i mijlocul, trăgând-o mai sus şi scoţându-i un răget în ureche.

— Da, murmură ea închizând ochii de plăcere. Dar mai înfometat. Şi mai sălbatic.

— Şi mai excitat.

O întoarse cu faţa spre el. Ea îl ascultă. Şi, când ajunseră să iasă să se şteargă, era mai multă apă pe jos decât în cadă.

— Crezi că ar trebui să fim serioşi la cină? întrebă Laura.

— Trebuie?

Îi ţinea sânii în palme atingându-i în joacă sfârcurile care răspundeau.

— Cred că da.

— Sigur?

El se lăsă atunci în genunchi.

— Hmmm…mm… da.

— Sigur?

Ea oftă şoptindu-i numele.

* * *

Mult mai târziu, îmbrăcaţi şi ţinându-se de braţ, coborâră în sufragerie. Masa fusese aranjată cu cele mai

bune porţelanuri şi argintării. Cristalul capta lumina luminărilor care ardeau în aranjamentul floral din mijloc.

— Mami, tati, strigă Mandy dându-se jos din fotoliu pentru a le ieşi în întâmpinare de cum îi văzu şi îmbrăţişându-le picioarele. Credeam că n-o să mai coborâţi! Gladys mi-a spus să stau aici cuminte până veniţi. Nu m-a lăsat să vin în camera voastră şi să vă trezesc şi nu mi-a dat nici să mănânc nimic ca să nu-mi stric foamea. Mi-e foame. De ce aţi stat atât? Aţi dormit foarte mult.

— Ne pare rău că te-am făcut să aştepţi, Tricks, spuse James cu o undă de remuşcare în glas.

O luă în braţe cu o singură mână, cu cealaltă ţinând-o de braţ pe Laura.

— Dar ce-i cu toate astea? întrebă el arătând spre masa aşezată în sufragerie.

Ca răspuns, Gladys dădu buzna pe uşa care ducea la bucătărie. Nişte miresme îmbietoare plutiră în urma ei.

— Este o cină specială deoarece cred că avem cu toţii ceva de sărbătorit, spuse ea zâmbind larg şi cu înţeles perechii.

— Absolut, spuse James furişându-şi mâna prin spatele Laurei şi ciupind-o uşor de şezut.

— Hai, aşezaţi-vă până nu se răceşte mâncarea. Ştiu că vă e foame, zise menajera rotindu-şi ochii sugestiv, iar când Laura roşi, scoase un sunet de satisfacţie.

Masa fu somptuoasă. Era una din cele mai fericite ocazii pe care şi le amintea Laura. Crezuse că era îndrăgostită de James înainte. Dar dragostea pe care o simţea fierbând în ea nu mai putea fi reţinută. Mereu căuta să şi-o exprime sub forma lacrimilor care sclipeau în lumina luminărilor ori de câte ori se uita la el.

— Fericită? o întrebă el strângându-i mâna care se odihnea pe faţa de masă imaculată.

— Foarte.

— Ajung eu însumi acolo, spuse el tachinând-o, iar ochii, pe jumătate închişi şi seducători, se concentrară asupra gurii ei.

O duseră amândoi pe Mandy în camera ei, unde procesul

de dezbrăcare şi îmbrăcare apoi în pijama deveni un adevărat meci de lupte. Când se potoli în sfârşit, o băgară în pat şi îi ascultară rugăciunile. Înălţa rugi pentru toţi cei pe care îi cunoştea şi pentru cei pe care nu îi cunoştea. Când începu să înşire stelele muzicii rock, James curmă rugăciunea cu un „Amin" ferm şi stinse lumina.

— De ce eşti atât de gânditoare?

Veni în urma Laurei şi îi puse mâinile pe umeri. Ea se afla la măsuţa de toaletă şi privea în gol în oglindă. De cum se întorseseră în apartamentul lor, se dezbrăcase şi îşi pusese un capot de mătase. James se dezbrăcase de pantaloni.

— Mă gândeam.

— La ce? întrebă el uşor.

— La…, spuse ea dar se opri plecându-şi ochii temătoare. N-am luat nicio pastilă, nimic, iar tu n-ai să… ăă…

— Nu-ţi face griji, o să am eu grijă, spuse el masându-i ceafa. Dar nu numai la prevenirea sarcinii te gândeai, nu?

— Am atâtea motive să fiu fericită, spuse ea şi îi acoperi una din mâini cu mâna ei.

— Simt cumva un „dar" nerostit?

Ea zâmbi slab.

— Ezit să aduc în discuţie un subiect care ne-ar putea strica ziua.

Privirile li se întâlniră în oglindă. Îşi retrase mâinile de pe umerii ei şi ieşi din camera de toaletă fără să scoată un cuvânt. Laura oftă, se ridică şi stinse lumina. Intrând în dormitor, îl văzu pe James stând la fereastră cu mâinile vârâte adânc în buzunarele pantalonilor.

— Ai avut dreptate, James. Nu e treaba mea.

El se întoarse încet.

— Lasă-mă să-ţi spun ceva.

Ea se pregăti pentru furia lui, dar rămase şocată când îl auzi spunând:

— Nu eram supărat pe tine după-amiază. Eram supărat pe mine însumi pentru că aveai atâta dreptate.

Ea traversă repede încăperea, îi luă mâna şi îl conduse

spre pat aşezându-l pe aşternutul curat pe care Gladys îl pusese discret în timp ce ei luau cina.

— Ştiu că n-o să-ţi fie uşor, dar încearcă să-mi vorbeşti, îl încurajă ea cu blândeţe şi strângându-i mâinile.

— În realitate nu e prea mult de spus. Sunt un adevărat ticălos în ceea ce o priveşte pe mama. Recunosc. În afară de faptul că mă îngrijesc de necesităţile ei materiale, nu vreau să am altceva de-a face cu ea.

— De ce?

— Pentru că reprezintă tot ceea ce m-a făcut să fug de aici în urmă cu peste zece ani. Sărăcia. Viaţa de azi pe mâine. Reputaţia de a face parte din familia cea mai sărmană din oraş.

— Dar te-ai ridicat deasupra acestor lucruri.

— Însă ea nu! spuse ei începând să se plimbe încolo şi încoace. Am implorat-o să plece cu mine, dar ea a ales să rămână cu el.

— Cu el? Cu tatăl tău?

— Tată! spuse el batjocoritor. Beţivanul acela nenorocit nici nu cunoştea sensul acestui cuvânt.

Durerea, în toată goliciunea ei, îi umplu ochii verzi.

— Când eram mic am vrut să-l iubesc. Am vrut cu adevărat. Voiam să mă laud cu tatăl meu la fel cum se lăudau alţi băieţi. Apoi, când mi-am dat seama ce ticălos era, mi-a fost ruşine. Alţi copii râdeau de el, îşi băteau joc de noi. Aşa că m-am prefăcut că nu e tatăl meu adevărat. Mi-am imaginat un bărbat care fusese cu mama, doar ca să nu fiu nevoit să recunosc că eram înrudit cu cel care, de fapt, mi-era tată.

Laura îşi dusese degetele la buze ca să nu scoată vreun sunet, dar ochii îi erau plini de lacrimi. Durerea lui o emoţiona profund. Nu era de mirare că fusese atât de turbulent. Răzvrătirea lui fusese un mod de a atrage atenţia, un înlocuitor pentru dragostea care lipsea din viaţa lui. Se hotărâse să le dovedească tuturor că merita atenţia cuiva.

— Ne bătea. Ştiai asta?

Ea scoase un geamăt şi scuturǎ clin cap.

— Ei, da, ne bătea. Trăiam cu o teamă permanentă să nu-l provoc. Apoi, când am mai crescut, am început să ripostez. Dar asta îl înfuria şi mai tare şi, când nu eram acolo să o apăr, îşi vărsa năduful asupra mamei.

Laura îşi lăsă umerii în jos şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Oh, Doamne.

James se răsuci furios.

— Da, poţi s-o mai spui o dată. Unde era El? De ce lasă să se întâmple asemenea lucruri celor nevinovaţi?

— Nu ştiu, James. Nu ştiu, spuse ea şi lacrimile îi şiroiră pe chip când scutură din cap.

— Eram decis să termin liceul ca să fiu un ignorant ca bătrânul. Apoi am muncit în garajul ăla împuţit până am strâns destui bani ca să pot pleca. Dar nu înainte de a o ruga şi pe mama să vină cu mine. N-a vrut să-l părăsească.

Chiar şi acum era uimit de hotărârea ei şi clătină din cap perplex.

— N-am putut pricepe de ce a rămas. Dar a făcut-o. N-am venit acasă nici la înmormântarea lui. I-am trimis mamei bani ca să nu ducă lipsă de nimic, dar am jurat să nu-mi fie niciodată milă de ea. A ales singură.

Se trânti din nou pe pat luându-şi capul în mâini şi respirând greu de furie şi efort. Tristeţea îl făcea să pară şi mai emoţionat.

Punându-i o mână pe părul răvăşit, Laura şopti alegându-şi cuvintele cu foarte mare grijă:

— Poate că o judeci prea aspru, James. Ar putea exista o mulţime de motive pentru care nu a mers cu tine.

— Ca de exemplu? Ce anume ar putea face pe cineva să rămână alături de un om violent şi beţiv?

— Teama de a nu fi pedepsită, de exemplu, spuse ea. Sau dragostea.

— Dragostea? întrebă el nevenindu-i să creadă.

— Poate. Iubirea nu are nicio explicaţie. Poate că îl iubea în ciuda temperamentului său violent. Sau poate era prea mândră pentru a-l părăsi. Înţeleg că este foarte greu pentru o femeie să recunoască faptul că soţul ei o respectă atât de puţin încât abuzează de ea fizic.

Îi atinse faţa cu dragoste.

— Sau poate a rămas să te apere pe tine, James. Sunt sigură că a vrut să duci o viaţă mult mai bună decât a dus ea. S-ar fi putut teme că el avea să vină după amândoi dacă nu rămânea. Cred că a făcut un sacrificiu imens pentru tine. Chiar cu riscul vieţii.

Laura vedea sentimentele contradictorii în trăsăturile lui când îşi studie mâinile, întorcându-le când pe o parte când pe alta cufundat în gânduri. Simţea că el vedea acum în altă lumină hotărârea luată de Leona. Fostele lui convingeri nu mai erau atât de ferme.

— James, întrebă ea încet, ţi-e ruşine cu mama ta? Te temi că o asociere cu ea ar reaminti oamenilor de unde vii? De aceea nu mai vrei s-o vezi sau să fii văzut ce ea?

El tăcu o clipă, după care întoarse capul.

— Fir-ar să fie! Lupţi murdar, nu? Loveşti sub centură, spuse el şi, ridicându-se din nou, reîncepu să măsoare încăperea în lung şi în lat. Dacă ar fi astfel, aş fi un adevărat ticălos, nu-i aşa? întrebă el şi neaşteptând niciun răspuns, continuă: Da, bănuiesc că asta a fost în mintea mea.

Oftând, îşi trase încet mâna peste faţă.

— Ce sunt din cauza asta, Laura?

— Un om, spuse ea întinzându-i mâna pe care el i-o luă recunoscător lăsând-o să îl tragă lângă ea pe pat.

Îi cuibări capul între sâni, mângâindu-i părul.

— Mama ta e o adevărată doamnă, James, îmi place foarte mult.

— Într-adevăr?

— Da. E drăguţă şi cumsecade. Dornică să placă.

— Are cu adevărat o fotografie de-a mea?

— Într-o ramă de argint. Aşezată în locul cel mai vizibil din casă.

— Trebuie să fie singura fotografie pe care am făcut-o înainte să plec de acasă, spuse el cu o undă de amărăciune în glas.

— Probabil că de aceea ţine atât de mult la ea.

Răspunsul ei calm îl făcu să renunţe la orice ostilitate.

— Bănuiesc că n-ar fi niciun rău dacă m-aş duce la ea.

Datorită faptului că el nu o vedea, Laura îşi muşcă buza de jos şi închise ochii strâns profund uşurată.

— Ea nu va face prima mişcare spre împăcare, spuse ea după o clipă. Te respectă prea mult. Cred că te venerează.

— Ştiu, Laura, făcu el sceptic. Au trecut zece ani. S-au întâmplat o mulţime de lucruri. Probabil că nu sunt ceea ce vrea sau are nevoie ea, nici măcar ceea ce se aşteaptă să fiu.

— Să n-ai nicio teamă în această privinţă. Eşti fiul ei. Copilul ei. Te iubeşte şi ţi-ar ierta orice. Sunt sigură că nepotrivirile pe care le simţi tu nu se pot compara cu sentimentul ei de inferioritate.

Mult timp Laura continuă să îl ţină oferindu-i dezmierdările materne de care fusese lipsit copil fiind. Leona Paden îşi iubise fiul. Dar supravieţuirea, atât a ei cât şi a lui James, era o preocupare zilnică. Nu îşi permisese luxul de a-l hrăni spiritual.

La treizeci şi trei de ani el căuta acea hrană în braţele iubitoarei sale soţii. Laura îşi trecu degetele prin părul lui şi îl scărpină leneş pe spate şoptind tot felul de lucruri duioase. Era sigură că el va relua legăturile cu mama lui, dar altceva o tulbura.

— James?

— Hmmm?

— Tot mai eşti furios pe Dumnezeu?

După un timp răspunse:

— Şi-a luat revanşa față de mine şi ne-am împăcat.

— Cum?

— Mi-a dăruit-o pe Mandy, spuse el foarte simplu. Fu gata să adauge „Şi pe tine”, dar nu o făcu. Peste puţin timp adormiră amândoi.

* * *

El era deja jos când Laura se trezi a doua zi dimineaţă. Cu un zâmbet care, pur şi simplu, nu voia să dispară, făcu un duş, se îmbrăcă repede şi li se alătură lui şi lui Mandy în camera unde se lua micul dejun. Mandy chicotea.

— Ce-i atât de amuzant? întrebă Laura din prag.

James se răsuci să o vadă şi ea îşi simţi inima înălţându-se când privirile lor se întâlniră. Îşi aminti de câte ori se întinsese spre ea în timpul nopţii. Era o disperare copilărească în atingerea lui, ca şi cum ea ar fi dispărut dacă nu o mai atingea el. Însă ea fusese acolo, cu un cuvânt liniştitor, o mângâiere uşoară, un sărut.

— Tati mă gâdilă. Fă-i lui mami, fă-i lui mami, strigă Mandy ţopăind în fotoliu.

— Cu mare plăcere, spuse James ridicându-se de la masă şi venind spre Laura.

Pentru plăcerea lui Mandy îşi alunecă mâinile în sus şi în jos peste coastele Laurei ca şi cum ar fi gâdilat-o. Pentru propria plăcere, îi sărută gura fermecătoare. Buzele lui îi alunecară pe sub păr spre ureche.

— Păcat că nu te pot gâdila ca ieri. Te-am făcut chiar să te zvârcoleşti. Mai ţii minte?

Laura roşi până în vârful urechilor, iar el râse, încântat într-un fel foarte posesiv şi masculin. După ce îi mai dădu un sărut ferm şi iute, o conduse la masă. Imediat după ce luară micul dejun, el se scuză spunând că avea treburi. Laura îi zise lui Mandy să o ajute pe Gladys să ducă vasele la bucătărie, iar ea îl urmă pe James afară. Ajunse în holul de la intrare exact când el îşi punea geaca.

— Te duci undeva anume? îl întrebă ea cu un aer cât se poate de nonşalant.

El îi aruncă atunci un zâmbet ştrengăresc şi scoase un plic crem din buzunarul de la piept. Ea îl recunoscu drept unul din cele în care trimiseseră invitaţiile la petrecere. Numele Leonei Paden era trecut pe el.

— N-ai nevoie de timbru?

— Acesta va fi înmânat personal.

— Ah, James, eu…, făcu ea fiind gata să îi spună că îl iubeşte.

Se opri la timp şi se mulţumi să i se cuibărească în braţe şi să îi întoarcă îmbrăţişarea.

— Ai vrea să merg şi eu cu tine?

— Da, mărturisi el strângând-o şi mai tare, dar apoi scutură din cap şi o îndepărtă. Aş vrea foarte mult să fii

acolo cu mine să-mi oferi sprijin moral, dar este ceva ce trebuie să fac singur, zise el şi nu era nici un pic de umor în râsul scurt care urmă. Sunt mai nervos acum când trebuie să-mi văd mama decât am fost vreodată înaintea unei curse.

Ea îi netezi reverele.

— Ea va fi şi mai nervoasă decât tine.

El îşi înclină capul într-o parte privindu-şi soţia cu ochii întredeschişi.

— Ştii, pentru o bătrânică sexy, ai o bunătate extraordinară.

— Ah, domnule Paden, chicoti ea într-un fel tipic fetelor din Sud. Trebuie să recunosc! Habar n-am avut că vorbele tale au o asemenea putere.

El râse de poza pe care o făcu ea, dar după aceea redeveni serios.

— Îţi mulţumesc că m-ai determinat să fac asta.

Ea scutură din cap negând.

— Ai fi făcut-o singur mai devreme sau mai târziu. Eu te-am impulsionat doar.

— Totuşi…

Avu intenţia să îi dea un sărut tandru, conjugal, de recunoştinţă, dar braţele îi înconjurară trupul maleabil şi sărutul se prelungi, devenind din ce în ce mai fierbinte până când bărbăţia lui răspunse.

— Pe mai târziu, scumpa mea.

Înainte să se supună impulsurilor, ieşi lăsând uşa despărţitoare să se închidă brusc în urma lui.

* * *

Următoarele câteva zile le dedicară pregătirilor pentru petrecere. Lista oaspeţilor era mereu întregită, iar invitaţiile se duceau la poştă la timp pentru a pleca după-amiaza.

— De ce nu dăm mai bine un anunţ în ziar să invităm pe toată lumea din oraş? întrebă James când Laura îi dădu încă un teanc de plicuri timbrate pentru a le expedia. Glumeam, adăugă el apoi când o văzu ridicând privirea spre el îngrozită de asemenea idee.

În ciuda protestelor lui Gladys, Laura angajă pe cineva care să ajute la pregătirea mâncării pentru petrecere. Amândoi se certară îndelung, dar, în cele din urmă, căzură de acord în privinţa meniului. Avea să fie o masă tipică sudului, cu raci fierţi şi creveţi, peşte prăjit, pui prăjit, porumb, dovleac copt, bame, alături de salate, delicatese, pepene şi renumita prăjitură cu alune a lui Gladys.

James angajă câţiva băieţi care mai erau în vacanţa de vară pentru a-l ajuta pe Bo să aranjeze pajiştile din jurul casei. Pe crengile mai joase ale copacilor erau înşirate beculeţe de Crăciun pentru a oferi întregii curţi o aură de basm, ceea ce o încânta foarte mult pe Mandy. Numeroase lămpi erau agăţate pe fire invizibile care uneau un copac de celălalt, iar pe dig se aflau torţe în găleţi cu nisip. O orchestră din Atlanta avea să asigure muzica.

— Un singur lucru mă nelinişteşte, gândi cu glas tare Laura într-o după-amiază târzie când se întorceau călare dintr-o plimbare cu Mandy.

— Şi anume? întrebă James sărind de pe calul său şi ajutând-o şi pe ea să descalece de pe al ei.

Bo o ajutase deja pe Mandy.

— Ce poate să nu meargă bine? Laura, nici personalul de la Casa Albă nu se agită atâta când aranjează o masă în onoarea premierului Chinei. Ce-ai fi putut lăsa neobservat?

— Vremea, spuse ea, şi îngrijorată îşi ridică privirea spre cer. În Caraibe e furtună, iar meteorologii spun că până la sfârşitul săptămânii s-ar putea să plouă, adăugă ea muşcându-şi buza de jos. Ar strica totul.

— Nu cred, spuse James luând-o după mijloc şi ridicând-o de la pământ. I-am putea trimite pe toţi acasă mai devreme şi noi am avea petrecerea noastră în intimitatea dormitorului, adăugă el şi adulmecă decolteul ei în formă de V, care se afla chiar la nivelul nasului său. Doar noi doi. Goi si răi. AUDC.

— AUDC?

— Adu-ţi uleiul de copil.

Ea zâmbi, dar rămase încruntată.

— Uite ce e, draga mea, îi spuse James oftând. N-o să

plouă. Bine? Bine? repetă el scuturând-o uşor până când fu de acord cu el.

— Bine, mormăi ea şi el o imită aşa bosumflată, numai că el o făcea mult mal bine, arăta adorabil. Bine! spuse ea apoi izbucnind în râs.

* * *

În ajunul petrecerii, pe la prânz, James coborî treptele întunecate care duceau în pivniţă.

— Iuu-huu!

— Aici.

— Ştiu, dar unde? întrebă el ajungând în jos.

— Aici. M-a trimis Gladys să fac un inventar de ultim moment. Trece în revistă pentru ultima şi ultima oară proviziile, zise Laura care se afla în faţa unui raft completând o listă care tot creştea. Ce cauţi acasă? Am crezut că ai treabă în oraş. S-a făcut deja prânzul?

Uitându-se peste listă se lovea absentă cu creionul peste obraz.

— Ai văzut-o pe Leona? Am rugat-o să vină să o ajute pe Gladys să aranjeze florile.

— Da, am avut treabă în oraş, dar am terminat mai repede decât am crezut, spuse James prinzându-şi soţia după mijloc şi întorcând-o cu faţa spre el.

Îi luă carneţelul şi creionul din mâinile surprinse şi le aruncă pe o măsuţă pe care un străbun avusese buna inspiraţie să o pună acolo.

— Da, este deja prânzul. Da, le-am văzut pe mama, pe Gladys şi pe Trlcks pe terasă unde aranjau florile. De fapt, ele mi-au spus unde te-aş putea găsi, iar acum, că ţi-am atras atenţia, doamnă Paden, ce-ar fi să-i dai soţului tău un sărut?

Înainte ca ea să poată răspunde, el îi acoperi gura despărţindu-i şi mai mult buzele surprinse cu limba.

— Aşa, murmură el câteva clipe uluitoare mai târziu, aşa mai zic şi eu primire.

— Oricând, spuse Laura cu răsuflarea tăiată.

— Zău? făcu el ridicând un colţ al gurii într-un zâmbet sexy. Nici nu-ţi pot spune cât de mult mă bucur să aud

asta, draga mea, pentru că nu mai pot de dorinţă în clipa asta.

— În clipa asta?

El înaintă şi o împinse uşor spre măsuţă.

— Îhî. Vreau să te gust.

Îi descheie nasturii bluzei înaine ca Laura să îşi dea seama ce se întâmplă. Dedesubt descoperi o lenjerie cu volănaşe care îl făcu să murmure apreciativ.

— Voiam să-ţi văd lenjeria.

— Ce? Când?

Mâinile lui îi mângâiau sânii făcând-o să devină aproape incoerentă.

— Totdeauna. Când te vedeam trecând pe trotuar şi pe culoarele şcolii. Muream de curiozitate să ştiu ce lenjerie purtau fetele bogate, ce purta Laura Nolan. Aş fi înnebunit cu siguranţă dacă mi-aş fi imaginat aşa ceva, spuse el şi îi trase cupele dantelate peste sâni după care se aplecă şi luă unul dintre sfârcuri între buze.

Ea îl apucă de păr pentru a-şi ţine echilibrul.

— James, scânci ea pe când limba lui o atingea sublim.

— Eşti delicioasă, spuse el strângând buzele în jurul sfârcului şi sugând încet.

Ea gemu.

— Cineva ar putea să…

Aruncă o privire înceţoşată spre capul scărilor, unde pătrundea lumină prin uşa deschisă, dar imaginea abia i se înregistră în mintea învolburată înainte ca ochii să i se închidă de bunăvoie.

Mâinile îi urcară pe pulpe pe sub fusta largă şi simplă. Înaintară spre mijloc mângâind şi o urcară pe masă. El păşi apoi între coapsele ei.

— Uite ce-mi faci, spuse el apăsându-i mâna pe partea din faţă a pantalonilor.

— Este jumătatea zilei.

Niciun protest nu sunase vreodată mai stins. El se frecă de palma ei.

— Aşa sunt de dimineaţă.

— Chiar şi după noaptea trecută?

— De fiecare dată când te văd sau mă gândesc la tine.

Ea scoase un strigăt de uimire când el îi desfăcu costumul mângâind-o acolo unde era deja udă şi caldă. Sunetul fermoarului lui nici nu se auzi din cauza răsuflării lor aprinse.

— Totdeauna atât de dulce şi mică.

Acela fu ultimul lui geamăt strangulat. După aceea cuvintele lor nu mai erau de înţeles.

Câteva minute mai târziu se dădu la o parte de pe ea şi o ajută să se ridice pe marginea mesei.

— Ce părere ai despre pivniţă acum? o întrebă el cu blândeţe mângâindu-i obrazul.

— Păi, dacă nici asta nu mi-a alungat temerile, atunci nimic nu o va putea face, spuse ea şi îi aruncă un zâmbet ruşinat atât de nepotrivit cu dorinţa de mai înainte încât el zâmbi.

Atent, îi dădu o batistă. Când termină cu ea, Laura o vârî în buzunarul fustei şi îşi aranjă hainele. Printre sărutări, James o ajută. El îi închise ultimul nasture al bluzei, dar nu înainte de a mai arunca o privire sânilor.

— James, n-ai folosit…

— Uit mereu să trec pe la farmacie.

— Ştii ce riscăm.

— Chiar vrei să vorbeşti despre asta acum? o întrebă el dând-o jos de pe masă.

Ea observă că i se muiaseră genunchii. Prăbuşindu-se lângă el, i se agăţă de gât şi rămase cu obrazul lipit de pieptul lui.

— Nu, cred că nu.

El îi masă spatele uşor.

— Despre ce ai vrea să vorbim?

— Despre cât de stricată am devenit, spuse ea, smulgându-i un hohot de râs din piept. Nu există nicio lege împotriva coruperii moralei unei doamne bine crescute?

— Nu cred că ai fost atât de bine crescută, îi şopti el chiar în ureche. Cred că ai fost o depravată care se ascundea sub o deghizare de femeie cuviincioasă. Erai pregătită ca un tânăr ca mine să vină să te ia pe sus.

Ea oftă resemnată.

— Bănuiesc că aşa e. Altfel n-aş fi putut fi coruptă cu atâta uşurinţă.

— Ai fost o uşuratică.

În loc să se simtă jignită, ea zâmbi doar, inhalându-i mirosul familiar.

— Este adevărat ce se spune că un bărbat vrea ca soţia lui să fie o doamnă în salon şi o târfă în dormitor?

— De unde ai auzit asemenea lucruri? întrebă el dându-şi capul pe spate pentru a se uita la ea.

— Aşa e?

— Bănuiesc că, în general, aşa ar fi.

— Mai ţii minte seara trecută când ai dat instalaţia de aer condiţionat la minimum şi ai făcut focul în cămin?

— Da. Şi ce-i cu asta?

— Am devenit o târfă şi în salon.

Chipul şi inflexiunea vocii erau atât de neliniştite, încât el izbucni în râs. Strângând-o cu putere la piept, o legănă înainte şi înapoi.

— Eşti nemaipomenită, domnişoară Laura. Doamne Dumnezeule, mă faci să mă simt atât de bine.

O sărută din nou cu pasiune, după care zise:

— Am o întrebare pentru tine, scumpa mea.

— Ce anume? întrebă ea curioasă.

El îi aruncă atunci zâmbetul acela slab şi arogant pe care ea ajunsese să îl cunoască şi să îl îndrăgească atât de mult.

— Ce avem de mâncare la prânz?

9

Ziua petrecerii începu cenuşie şi înnorată. Vremea în legătură cu care Laura îşi exprimase îngrijorarea fusese înrăutăţită de o furtună tropicală, cu vânturi de mai mult de cincizeci mile pe oră care băteau în jurul nucleului său.

— Sunt sigur că n-o să ne dea de furcă, o linişti James când ea îşi exprimă din nou îngrijorarea după ce ascultase buletinul meteorologic la televizor. E la mile întregi depărtare. Chiar dacă se va apropia de coastă, va slăbi în intensitate până va ajunge la noi. E prima furtună din acest anotimp şi acestea rareori sunt puternice.

Laura încercă să nu se mai gândească la acest lucru şi să îşi creeze dispoziţia necesară pentru petrecere. Atmosfera era apăsătoare, dar, pe parcursul zilei, umiditatea păru să dispară odată cu indispoziţia ei. După-amiaza târziu, 22 Indigo Place căpătase un aer festiv.

Mandy era aproape tulburată. Ca un căţel neastâmpărat, se strecura printre picioarele tuturor distrăgându-le atenţia.

— Mamă, vrei să stai cu Mandy ca eu şi Laura să ne putem îmbrăca? o întrebă James pe Leona când aceasta sosi, purtând o rochie pe care şi-o cumpărase special pentru acea ocazie.

Se coafase şi îşi făcuse manichiura. Era departe de a fi vanitoasă, dar ştia că seara aceea era importantă pentru James şi nu voia ca lui să îi fie ruşine cu ea. Ridurile de îngrijorare care îi apăruseră pe chip de ani de zile erau acum îndulcite de zâmbete. Părea neobişnuit de drăguţă.

Leona fusese un vizitator frecvent de când se împăcase cu fiul său. Laura nu îi ceruse lui James amănunte în legătură cu întâlnirea lor, dar când se întorsese acasă în ziua aceea, o ţinuse mult timp în braţe înainte să spună:

— Ai avut dreptate. Mama e o adevărată doamnă..

Acum, Leona Paden îi zâmbi cu dragoste luându-şi nepoţica de mână.

— Nu vă faceţi griji pentru Mandy şi pentru mine. O să

ne întreţinem una pe alta, nu-i aşa, Mandy?

— Sigur, bunico! Hai s-o îmbrăcăm pe Annmarie pentru petrecere.

Leona plecă împreună cu fetiţa, iar James se duse sus să se îmbrace.

— Cum arăt? o întrebă el pe Laura nelinişţit privindu-se în oglindă. Să pun altceva?

— Arăţi foarte elegant. Într-un cuvânt, perfect.

Purta o pereche de pantaloni de pânză verde ca muşchiul, o cămaşă de aceeaşi culoare, dar dintr-un material mai subţire şi o haină sport crem. Culorile acelea i se potriveau cu ochii şi părul. Niciodată nu arătase mai bine.

Laura îşi agăţă braţele de gâtul lui şi îl sărută uşor.

— Nu-ţi face griji, James. Toată lumea va fi impresionată. Şi, dacă nu, cui îi pasă? Nu ei contează.

Ştia însă foarte bine că pentru el conta foarte mult ce gândeau oamenii. În fond, acesta fusese motivul iniţial pentru organizarea acelei petreceri.

— Nu vreau să arăt ca un idiot împopoţonat.

Inima ei se umplu de dragoste pentru el. Suferea pentru fiecare clipă când fusese dispreţuit. Luându-i faţa în mâini, îi şopti:

— Arăţi exact a ceea ce eşti, un om de afaceri de succes, un domn de provincie care are un cămin minunat, un tată a cărui fiică îl venerează şi un soţ a cărui soţie…

— Nu te opri aici. A cărui soţie ce face?

„Te iubeşte din toată inima”, ar fi vrut ea să spună, în schimb, dădu capul într-o parte şi spuse:

— Nu s-ar supăra dacă ar primi şi ea un compliment, chiar şi nesincer.

O supuse atunci unei inspecţii superficiale. Rochia ei era de un purpuriu aprins, o culoare care nu venea bine multor femei. Dar ei îi intensifica albastrul ochilor, îmbujorarea obrajilor şi auriul părului. Rochia fără mâneci avea un guler din volănaşe care îi trecea chiar peste claviculă, dar continua la spate până ia mijloc. Fusta largă îi învăluia gleznele atingând aproape bareta sandalelor albe. Părul îi

era strâns în creştet şi fixat cu camelii albe.

— Arăţi seducător. Şi mă gândesc foarte serios să te seduc eu pe tine. Iar, în cazul în care îmi pui sinceritatea la îndoială, ei bine…, spuse el şi o apucă de şolduri trăgând-o înainte şi lipind-o de el. Asta e sinceră.

Îi simţi gura caldă peste a ei, sorbind, atingându-i buzele uşor cu vârful limbii. Mâinile lui se aşezară pe spatele ei gol, mângâindu-i pielea netedă. Apoi, una se aventură spre un sân, dezmierdându-l.

— Hmm, James, încetează, spuse ea încet eliberându-şi gura. Nu se poate.

El îi dădu drumul atunci fără să se împotrivească.

— Aşa cum ţi-am mai spus, o să ţină.

Îi făcu sugestiv cu ochiul şi avea o expresie cât se poate de seducătoare, ceea ce o făcu pe Laura să îşi imagineze fără nicio greutate cum vor sărbători după ce se va termina petrecerea. Abia aştepta.

Toată neliniştea lui James fusese în zadar. Nu numai că era acceptat, dar toţi cei cu care făcea cunoştinţă sau pe care îi revedea i se ploconeau. Se îngrămădeau cu toţii în jurul lui. Trebuia să facă un efort pentru a ajunge să discute cu toată lumea pe tot parcursul serii.

Adesea Laura îl lua de braţ stăpânită de o gelozie posesivă când invitatele deveniră prea entuziasmate cu urările lor de bun venit înapoi în oraş. Era totdeauna încântată când el îi acoperea mâna cu a lui şi i-o apăsa cu căldură. Indiferent cât de atrăgătoare sau de hotărâtă ar fi fost vreo femeie pentru a-i câştiga atenţia, soţia lui i-o putea distrage mereu.

Cel puţin dacă i-ar fi spus că o iubeşte, măcar o dată, Laura s-ar fi considerat cea mai norocoasă femeie din lume. Dar nici chiar în timpul celui mai înflăcărat act sexual nu îi spusese acele simple două cuvinte.

Privindu-i profilul când el îi strângea mâna primarului din Gregory fixând o dată când să joace golf, Laura îşi dădu seama că ce avea îi era de ajuns. Ea îi oferise respectabilitatea pe care o dorea. Avea cel puţin recunoştinţa, dacă nu dragostea lui. Era suficient.

El le prezentă cu mândrie tuturor atât pe mama cât şi pe fiica lui. Cu greu ar fi putut cineva să o asocieze pe văduva neîngrijită a beţivanului oraşului cu acea femeie tăcută şi graţioasă care era extrem de fericită de succesul fiului ei şi de afecţiunea nepoatei.

Oaspeţii se întreţineau discutând despre gazde şi aparentul respect pe care şi-l acordau unul altuia. Au mâncat, au băut şi au admirat peisajul pentru care 22 Indigo Place era renumită.

Aproape de miezul nopţii plecară şi ultimii invitaţi spre maşinile lor, murmurând între ei că fusese cea mai bună petrecere a verii şi că va trece multă vreme până când familia Paden va fi întrecută.

— Ah, ce bine e, spuse Laura scoţându-şi sandalele.

Stătuse toată seara în picioare. Acum, lângă masa din bucătărie, încerca să îşi dezmorţească degetele de la picioare.

— Ia, iubito, mănâncă, îl spuse James aşezându-i în faţă o farfurie plină cu mâncare. Nu te-am văzut înghiţind nimic toată seara.

Umpluse o farfurie şi pentru el, aşa că se apucară să mănânce cu poftă.

— Mamă, rămâi aici peste noapte, nu? o întrebă el pe Leona printre înghițituri.

— Dacă vrei.

— Vreau. Gladys ţi-a pregătit deja dormitorul. Ce-ar fi să te duci sus cu Mandy? Arătaţi amândouă extenuate.

Mandy trecu somnoroasă pe la fiecare spunându-le noapte bună după care se lăsă dusă sus de bunica ei. Gladys se foia în jurul lui James şi Laurei certându-i că nu mâncaseră la propria lor petrecere. În timp ce făcea curăţenie prin bucătărie, le umplea mereu farfuriile.

Uşa despărţitoare din spate scârţâi când intră Bo, după ce avusese grijă ca toate lămpile şi torţele să fie stinse şi totul să fie pregătit pentru noapte. Părea îngrijorat.

— Laura, James, tocmai am auzit la radio că furtuna s-a transformat în uragan.

Pierzându-şi dintr-odată pofta de mâncare, Laura

împinse farfuria la o parte. Rosti numele soţului el cu un glas plin de disperare.

— Dă drumul la televizor.

Gladys deschise televizorul portabil pe care îl ţinea în bucătărie ca să poată urmări filmele siropoase după-amiaza când lucra.

Betty, cum fusese numit uraganul, constituia principalul subiect al ştirilor de seara târziu. Fusese un uragan puternic de ore întregi. Vânturi de peste o sută de mile pe oră erau raportate de către Marină. Chiar şi în fotografiile luate de satelit furtuna părea îngrozitoare şi posibil devastatoare. Coastele Georgiei şi ambele Caroline se aflau în calea ei.

— Indigo Place, şopti Laura palidă şi înspăimântată întorcându-se spre James. Ce o să facem?

— Nu putem face absolut nimic în seara asta decât să dormim, zise el luând-o în braţe şi mângâindu-i spatele în timp ce buzele i se plimbau prin păr. Iar mâine dimineaţă, vom analiza situaţia. Furtunile astea îşi pot schimba cursul în câteva ore.

Cei doi Burton se duseră în apartamentul lor în spatele corpului principal al clădirii, cu umerii plecaţi de îngrijorare. James încercă să o scoată pe Laura din bucătărie, dar ea rămase pe loc încăpăţânată.

— Nu, du-te tu înainte. Mie nu mi-e somn.

— Doar n-o să stai aici tot timpul cu urechea lipită de radio, Laura.

— De ce nu? Sunt îngrijorată.

— Şi eu sunt, dar la ce bun să stai aici şi să urmăreşti traseul furtunii? Nu putem face absolut nimic.

Ea îşi muşcă buza de jos şi îşi frânse mâinile.

— Nu pot să merg la culcare ca şi cum ar fi o seară ca oricare alta. Parcă aş întoarce spatele lui Indigo Place. Parcă aş părăsi-o.

El o privi ca pe un copil neascultător şi îi cuprinse umerii blând.

— Cu ce poţi ajuta Indigo Place dacă te extenuezi? Hai, gata. Fără discuţii.

Ea îl urmă şovăitoare, dar docilă. După ce el închise uşa dormitorului, ea îi transmise lui toată voinţa mişcându-se ca şi cum s-ar fi aflat în transă. Braţele îi atârnau grele pe lângă trup. Din moment ce nu se putea dezbrăca singură, o făcu el. Când termină, se dezbrăcă şi el repede şi o duse în pat. Sub pături, Laura tremura, deşi era cald.

O trase cu braţele spre el nelăsând niciun pic de spaţiu între ei. Atunci o iubea. Şi nu avea nicio legătură cu sexul.

Trecându-şi degetele prin părul ei, pe care propriile lui mâini îl desfăcuseră, îi şopti în întuneric cuvinte liniştitoare, de alinare, până când ea încetă să mai tremure.

Buzele lui se aflau aproape de tâmpla ei pe care o săruta mereu uşor, spunându-i cât de mult aprecia petrecerea pe care o dăduse pentru el şi ce succes mare credea că fusese. în cele din urmă, cu capul cuibărit pe pieptul lui păros, ea adormi.

* * *

A doua zi ştirile erau sumbre.

Unul lângă altul, pe canapeaua din piele din biroul tatălui ei, Laura şi James se uitau la televizor. Toate programele fuseseră întrerupte din cauza ştirilor despre uraganul Betty.

Au fost uitate toate cuvintele de liniştire pe care James i le şoptise cu o seară în urmă. Laura era distrusă când se gândea să trăiască fără 22 Indigo Place, pentru că acest lucru ar fi însemnat să trăiască fără James. Distrugerea casei însemna distrugerea căsniciei ei. Căsnicia lor fusese întemeiată pe casă. Nu mai era casa, nu mai era nici căsnicia.

Gladys aducea mereu cafea fierbinte, deşi nimeni nu voia să mănânce sau să bea ceva. O rugară pe Leona să rămână şi să dea o mână de ajutor cu Mandy, care, datorită faptului că nu se putea juca afară fiindcă ploua, era nevoită să stea în casa mohorâtă, plictisindu-se şi devenind, deci, năzuroasă, iritând astfel şi mai mult nervii tuturor.

Autorităţile apărării civile îi îndemnară pe oameni să

evacueze zona când faptul că furtuna avea să avanseze pe coasta Georgiei deveni o certitudine. St. Gregory's Sound începea deja să dea semne de tulburare.

— Nu vreau să plec, spuse Laura cu încăpăţânare scuturând din cap. Nu voi părăsi niciodată Indigo Place.

Gura lui James se strâmbă de iritare văzându-i lipsa de raţiune, dar nu spuse nimic. Îşi puse doar cizmele de cauciuc şi un impermeabil şi se duse să înfrunte elementele de afară. Placajele pe care el şi Bo le bătuseră în cuie în dreptul ferestrelor nu aveau să ţină piept furtunii, dar James simţea că trebuie să facă ceva ca să nu înnebunească. Nu putea sta cu mâinile în sân ca şi cum ar fi făcut de veghe la căpătâiul unui mort. Ura faptul că nu deţinea controlul. Era o frustrare teribilă ca o furtună să aibă puterea deplină.

Deşi exodul începuse din toate oraşele de pe coastă şi traficul era încurcat pe toate şoselele care duceau spre vest, James reuşi să strecoare câteva rulote cu cai. Abătută, Laura privi de pe verandă cum erau scoşi caii speriaţi şi urcaţi în rulote pentru a fi expediaţi. Disperarea ei era la fel de grea ca atmosfera. Trebui să facă un efort imens pentru a trage aer în pieptul strâns de emoţie.

— Vrei să o ajuţi pe Mandy să-şi împacheteze câteva lucruri? Mamei s-ar putea să-i scape ceva de care va avea nevoie.

James îşi găsise soţia stând singură în salon. Toate ferestrele fuseseră acoperite şi atmosfera era funestă. Nu crezu că Laura îl auzise şi tocmai voia să repete rugămintea, când ea se întoarse şi îl privi cu nişte ochi goi.

— Să împacheteze?

— Le trimit pe Mandy şi pe mama cu soţii Burton. Am reuşit să găsesc prin telefon un motel în Macon care nu este ocupat complet. Am rezervat o cameră pentru ei, dar dacă nu ajung la timp, o vor da altora.

Ea încuviinţă vag şi se duse să o ajute pe Leona să strângă lucrurile lui Mandy într-o valiză. Când erau gata de plecare, Laura se aplecă să o sărute pe Mandy de despărţire.

— Mie nu mi-e frică, dar lui Annmarie îi este, zise copilul cu nişte buze tremurătoare. I-am spus să nu-i fie frică.

— Amândouă sunteţi foarte curajoase, spuse Laura trecându-şi mâinile peste capul fetiţei.

— Nu vreau să vă las pe tine şi pe tati, dar ea a spus că o să aveţi grijă unul de altul. O să aveţi?

— Bineînţeles.

— N-o să vă fie frică?

— Nu, n-o să ne fie frică.

— Te iubesc, mami.

Laura strânse atunci în braţe trupuşorul cald şi plin de viaţă, practic luând forţă din el şi dorind să poată avea şi ea încrederea lui Mandy.

— Şi eu te iubesc, scumpa mea. Să fii cuminte cu bunica, cu Gladys şi cu Bo.

— Hai, Tricks, îi spuse James cu blândeţe, despărţindu-le. Doar nu vrei să dea camera de la motel altcuiva, nu?

Buzele lui Mandy tremurau necontrolat când Bo o duse în braţe la maşină prin ploaia puternică aşezând-o în braţele Leonei care o aştepta. Aceasta privi patetic pe geamul din spate şi le făcu semn cu mâna lui James şi Laurei până când maşina ieşi de pe alee dispărând din raza vizuală.

Laura îşi simţea inima zdrobită, dar ştia că era numai puţin din gustul durerii pe care ar simţi-o dacă James şi Mandy ar ieşi din viaţa ei pentru totdeauna.

— Aş vrea să te mai gândeşti, Laura. Ar trebui să mergem şi noi după ei la Macon.

Ea îl privi atunci cu încăpăţânare şi clătină din cap. Cu toate acestea, hotărârea nu a mai depins de ei când, peste câteva ore, ajutorul de şerif le-a bătut în uşă.

Toată după-amiaza continuase să plouă torenţial. Viteza vântului se intensificase. Furtuna nu dădea niciun semn de încetare. De fapt, experţii meteorologi care ţineau sub observaţie uraganul afirmau că va fi unul din cele mai puternice din ultimii ani.

— Iertaţi-mă, domnule Paden, strigă ajutorul de şerif în bătaia vântului, şi picături de apă îi şiroiau de pe borurile

pălăriei.

Era acoperit din cap până în picioare de un impermeabil galben.

— Se pare că o să fim loviţi zdravăn. Toată lumea trebuie să plece. Aveţi la dispoziţie o jumătate de oră, după care mă întorc.

— O să plecăm, promise James posomorât.

După ce închise uşa se întoarse să o privească pe Laura, care stătea în spatele lui în holul de la intrare.

— Vrei să iei ceva cu tine?

Ea ar fi vrut să-şi sacrifice viaţa, nu pentru salvarea lui 22 Indigo Place, ci pentru a-şi salva căsnicia. Timp! De ce nu i se lăsase mai mult timp? Dacă ar mai fi avut o zi, o săptămână, o lună, l-ar fi putut face pe James să o iubească. Dar aşa, era silită să se dea bătută. Bătălia se terminase.

Rigiditatea o părăsi şi întregul trup îi cedă înfrânt.

— Nu, nu vreau să iau nimic cu mine.

Nimic tangibil nu mai avea valoare. Doamne, cât de proastă fusese să acorde atâta importanţă lucrurilor. Proprietate. Neam. Din leagăn fusese învăţată să preţuiască toate acestea, dar ar fi trebuit să îşi dea seama demult că oamenii aveau o valoare mult mai mare decât lucrurile. Decât mândria. Decât reputaţia.

De aceea nu se măritase niciodată, nu iubise cu adevărat niciodată. Nu dăduse nimănui prioritate faţă de o bucată de pământ şi o casă. Până la James, învăţa lecţia în condiţii grele, trebuind să-l sacrifice pe cel pe care îl iubea cel mai mult.

Şi-au luat numai câteva articole de toaletă şi au pus un schimb de lenjerie într-o geantă de voiaj. James aduse maşina şi o opri chiar lângă verandă. Laura închise uşa de la intrare şi îşi rezemă mâna de lemnul rece. Era ca şi cum ar fi pus mâna pe inima unei fiinţe foarte dragi, temându-se că în orice clipă ar fi putut înceta să mai bată.

În sfârşit, reţinându-şi lacrimile, se întoarse şi coborî treptele în fugă spre maşină.

* * *

Sticla trosni sub picioarele lui James.

— E mai rău decât am crezut, spuse el aplecându-se şi luând o bucăţică din nepreţuitul candelabru care atârna odată deasupra mesei din sufragerie.

Părea furios. Azvârli bucăţica de cristal, care se sfărâmă pe o grămadă de moloz de la picioarele lui. Privindu-l, Laura îşi înghiţi disperarea şi plecă.

Ultimele patruzeci şi opt de ore fuseseră un adevărat coşmar. Drumul până la Macon constituise una din cele mai îngrozitoare experienţe din viaţa ei. Traficul bară-la-bară fusese îngreunat şi mai mult de ploaie. Oameni înspăimântaţi ca şi ea îşi părăseau casele întrebându-se dacă vor mai avea un cămin la care să se întoarcă după trecerea lui *Betty*.

Îi găsiseră pe ceilalţi deja adăpostiţi în camera de motel. Nu mai era niciuna liberă în Macon. Politicoși, James şi Bo se oferiseră să doarmă în maşină, lăsând camera doamnelor. Laura nu prea reuşi să doarmă în noaptea aceea. Mandy, care împărţea patul cu ea, dădea din picioare ca un mânz; Gladys sforăia; Leona gemea. Dar grija era cea care o ţinea mai mult cu ochii deschişi.

Cele mai rele temeri i-au fost confirmate a doua zi dimineaţă când şi în ziare şi la televizor s-a anunţat că Gregory fusese lovit cu putere de uragan. Ochiul furtunii trecuse peste oraş, aşa încât acesta suportase vânturile biciuitoare şi ploaia de două ori. Se produseseră câteva tornade care distruseseră aproape tot în calea lor. Toată ziua aceea nesfârşită se transmiseseră ştiri.

Abia după alte douăzeci şi patru de ore, când apele s-au retras şi s-a anunţat că era sigur, li s-a dat voie să se întoarcă la Gregory. James hotărâse să îi lase pe ceilalţi la Macon. Pentru a sta mai bine luă încă o cameră în motel imediat ce se eliberă una.

— Până când voi vedea care este situaţia, staţi mai bine aici, îi spusese el grupului abătut. Vom lua legătura imediat ce voi afla ceva.

Înainte să plece cu Laura, îi strecură nişte bani lui Bo, îşi sărută mama şi pe Mandy şi o însărcină pe Gladys să aibă grijă de ele.

Drumul fu parcurs aproape în întregime în linişte. Era inutil să se întrebe cât de distrusă era Indigo Place. Când se apropiară de coastă, semnele de devastare îi pregătiră pentru ce era mai rău.

Laurei îi sări inima în piept de bucurie când intrară pe poartă şi văzu că pereţii exteriori ai casei erau încă în picioare. Bineînţeles că era o dungă urâtă pe cărămida zugrăvită în alb, care arăta cât de sus urcaseră apele noroioase. O parte din acoperiş zburase, geamurile erau sparte, dar structura mai era.

Acum, însă, înjurăturile murmurate ale lui James nu făceau cine ştie ce pentru a o binedispune. Privind distrugerea lăsată de furtună, se gândea fără îndoială că făcuse o investiţie proastă. Băgase o mică avere în Indigo Place şi acesta nu meritase. Va mai fi nevoie de o altă mică avere pentru a curăţa şi repara casa, fără a mai lua în consideraţie mobila care trebuia înlocuită. Asigurarea va acoperi ceva din pierdere, dar nu tot.

Şi, în fond, de ce să se ostenească el? De ce să mai suporte atâtea bătăi de cap şi cheltuieli când nu mai era nevoie? Îşi atinsese scopul. Oraşul care îl batjocorise îi stătea acum în palmă. Obţinuse ceea ce dorise. Se dovedise demn de respect. Dacă tot avea să cheltuiască o avere pe o casă, aceasta ar fi putut fi în Atlanta sau oriunde în lume. Nu mai era nevoie să fie în Gregory.

Când va pleca, se va oferi, oare, să o ia şi pe ea? se întrebă Laura. Aceasta era principala întrebare din mintea ei. Îl ajutase să îşi atingă scopul. Se însurase cu ea pentru nume şi adresă. Acum nu mai avea nevoie de ele şi, în fond, nici nu mai valorau nimic. Ceea ce simţea în pat cu ea, putea simţi cu nenumărate alte femei.

— Mă duc să verific grajdurile, spuse ea şi ieşi repede înainte ca el să îi vadă lacrimile din ochi sau să îi audă asprimea evidentă din glas.

Trecu prin noroi, fără să se gândească la cizme sau la tivul blugilor. I se rupse inima văzând una din marile crengi ale stejarului retezată de la trunchiul masiv care rezistase furtunilor mai bine de un secol. Digul la care

James lucrase atâtea ore dispăruse. Dar toate acestea nu o dureau nici pe departe atât de mult ca renunţarea la James şi Mandy.

22 Indigo Place putea fi distrusă. Mărturii ale nepermanenţei ei se vedeau peste tot. Dar dragostea ei pentru James nu va muri niciodată. Indigo Place era trecutul. El era viitorul.

Intră în grajdul întunecat, care, printr-o minune, rămăsese intact. Apa inundase acea încăpere imensă, dar ea urcă scara până în podul pentru uscat fânul, care era neatins de apă şi parfumat. Se aşeză pe o pătură veche, se făcu ghem şi plânse.

— Laura?

Nu ştia cât timp trecuse de când plângea acolo, dar se îndreptă repede la auzul vocii lui James. îşi şterse faţa udă de lacrimi cu dosul mâinilor.

— Aici, sus, îi strigă ea.

Lumina slabă a soarelui de după-amiază târzie pătrundea prin acoperişul acoperit cu ţiglă. Firicele de praf dansau în lumina aurie. Grajdul mirosea a mucegai şi umezeală, dar nu era neplăcut.

— Nu te-am găsit nicăieri, spuse James urcând lângă ea.

— Aici obişnuiam să vin când simţeam nevoia să fiu singură ca să mă gândesc.

— Sau să plângi, spuse el cu asprime aşezându-se.

Ea îşi plecă privirea.

— N-aş avea dreptul? Nici măcar puţin?

— Cred că da.

Glasul lui sună distant şi ostil şi Laura tăcu. Când nu mai suportă, îl întrebă:

— Care îţi sunt planurile?

El îşi petrecu braţele în jurul genunchilor ridicaţi. Mesteca un pai pe care îl mută dintr-un colţ în altul al gurii.

— Bănuiesc că vom începe cu acoperişul ca să asigurăm din nou casa împotriva intemperiilor. Cred că va trebui să aducem nişte oameni… Dar ce s-a întâmplat?

Îi observase expresia surprinsă.

— Ai… ai de gând să repari Indigo Place?

— La naiba, da. Cum altfel? Crezi că am putea locui în ea aşa cum este?

Ea înghiţi repede.

— Asta înseamnă că ai de gând să locuieşti aici?

— Va trebui să închiriem ceva în oraş până se vor termina reparaţiile.

Folosea pluralul. Inima Laurei începu să se umple de speranţă. El îi observă din nou uluirea de pe chip şi întrebă imediat:

— Dar ce s-a întâmplat? Nu ai încredere în mine că pot reface casa? Te temi să nu stric proprietatea familiei?

Lacrimi îi sclipiră în ochi şi spuse scuturând din cap:

— Nu. Nu-i vorba de asta. Am crezut că nici n-o să faci reparaţiile.

El o privi o clipă.

— Vrei să-mi explici de ce ai crezut un asemenea lucru?

— Indigo Place a fost motivul pentru care te-ai însurat cu mine. Acum că nu mai e, nu mai ai nevoie de mine…

Nu apucă să termine, căci el o trase cu putere de braţ spre el, înclinând-o peste coapse. Se aplecă deasupra ei.

— Nu mai am nevoie de tine? Scumpa mea, am nevoie de tine într-un asemenea mod cum n-am crezut că voi avea vreodată de cineva, mai ales de o femeie.

Îi strânse maxilarul cu o mână puternică dându-i capul pe spate şi sărutând-o cu lăcomie. Nu se atinseseră din seara petrecerii şi erau puţin înnebuniţi din cauza absenţei relaţiilor sexuale. Trupul Laurei se topi imediat sub căldura emanată de el şi îi întoarse sărutul cu poftă, luându-i capul în mâini.

Când se despărţiră, în sfârşit, abia mai puteau respira.

— Cum adică, nu mai am nevoie de tine? întrebă el. Nu simţi? Nu vezi în ochii mei ori de câte ori te privesc? Tot timpul mi-e foame de tine.

— Ai vrut numele meu şi poziţia în societate.

— La început, da. Am venit în oraş cu intenţia de a cumpăra Indigo Place şi de a te face să te măriţi cu mine exact din motivul pe care l-ai spus. Dar nu-mi pasă dacă n-

ai mai avea nimic. Te doresc, spuse el ţinându-i capul în mâini cu putere, aproape dureros, şi ţintuindu-i ochii cu privirea. De ce ai plâns toată după-amiaza? Pentru că ai crezut că ai pierdut Indigo Place?

Îi lăsă destul spaţiu pentru a clătina din cap.

— Pentru că am crezut că a o pierde pe ea înseamnă să te pierd pe tine. Tu eşti cel de care n-aş suporta să mă despart. De casă mă pot dispensa. De tine nu.

El scoase câteva înjurături în şoaptă, ce ar fi putut trece drept rugăciuni.

— Nu exista nicio şansă să mă pierzi, domnişoară Laura, spuse el aplecându-şi capul asupra sânilor ei pe care îi acoperi de sărutări fierbinţi şi umede prin bluză. De ce crezi că am făcut tot ce-am putut să te las însărcinată? Iubito, am tot sperat să am un copil cu tine. Voiam o garanţie că n-o să mă laşi.

Ea gemu sub dulcele asalt al gurii lui şi îi întoarse sărutările cu o pasiune învăţată de la el.

— Atunci de ce ai fost atât de furios? Mi-era teamă că ne consideri pe mine şi Indigo Place o proastă investiţie.

— Nu, nu, spuse el rostind cuvintele cu buzele lipite de gâtul ei. Eram furios din cauza furtunii şi îngrijorat pentru casă. Aş fi vrut să-ţi pese mai mult de Mandy şi de mine decât de casă.

— Ah, James, dar aşa şi e! Nu ţi-ai dat seama? spuse ea trăgându-l de păr până îl făcu să ridice capul. Sunt o proastă că nu ţi-am spus ceva ce ştiu de multă vreme, adăugă ea după ce ezită.

— Ei bine?

— Te iubesc.

El rămase înmărmurit.

— Adevărat?

— Totdeauna am fost îndrăgostită de tine. Chiar dinainte de a mă salva din mâinile acelor băieţi şi de a mă aduce acasă cu motocicleta. Mă atrăgeai pentru că ştiam că erai ceva ce nu puteam avea. Apoi, când te-ai întors în oraş… ei bine, totul a reînceput. Mă făceai să nu am linişte şi am crezut că pasiunea începea din nou. Dar acum câteva

săptămâni mi-am dat seama că pasiunea se transformase în dragoste.

El îi dădu la o parte de pe faţă câteva şuviţe de păr.

— Şi eu te iubesc, Laura. Te iubesc la nebunie. N-are sens să mă prefac. Dar tu eşti o doamnă, o aristocrată. M-am gândit că vei râde de mine dacă îţi spun ce simt, aşa că n-am riscat. Dar îţi spun acum. Te iubesc.

Ea îi atinse faţa, iubind tristeţea visătoare a gurii lui, insolenţa din privire, însă cei mai mult iubindu-i vulnerabilitatea. Îşi dezvăluise acea parte sensibilă numai faţă de ea şi aceasta era o adevărată dovadă de iubire.

— Nu eşti nici pe departe băiatul rău care te pretinzi, James Paden.

— O să-mi păstrezi secretul?

— Jur.

Liniştea îi înconjură în timp ce începură să se dezbrace încet. Soarele apunea. Umbrele din pod erau pătrunzătoare, deşi câteva raze îndrăzneţe ardeau prin crăpăturile acoperişului ca nişte mici pete de lumină. Mirosea puternic a fân şi pământ, a ploaie şi trupuri.

Goi, îngenunchează pe pătură faţă în faţă, atângându-se doar cu buzele. Apoi mâinile lui îi atinseră sânii masându-i cu dragoste.

— Vrei să ai copilul meu?

— Da, da.

— Când va veni vremea, o să mă laşi să-ţi gust laptele?

Îşi lăsă capul în jos. Respira calm, dar iute. Gura lui era blândă, dar erotică.

Oftând de plăcere, ea îşi depărtă genunchii.

— Atinge-mă.

El o ascultă apăsându-şi mâna desfăcută peste triunghiul ei, strecurând-o apoi între pulpe. Degetul lui mare era captivant de priceput.

Ea întinse mâna spre el. Sub degetele ei el era tare, neted, fierbinte şi fremătând deja de pasiune.

Se mângâiară unul pe altul până îi cuprinse o frenezie extraordinară.

Cu câteva clipe înainte de dezlănţuire, el o ridică pe

coapse şi o penetră.

Mult mai târziu, trupurile lor umede de transpiraţie stăteau întinse de extenuare şi ei se priveau în ochi.

— Te iubesc, şopti ea trecându-şi unghia peste buzele lui.

— Te iubesc.

Ea îi dădu atunci un sărut uscat şi iute, după care vru să se ridice.

El o prinse de încheietura mâinii.

— Unde te duci?

În părul ei încurcat se vedeau fire de paie. Gura îi era roşie din cauza sărutărilor lui fierbinţi. Îl privi cu nişte ochi de un albastru ca porţelanul al unei femei complet vrăjită de iubitul ei. Întregul trup îi era rozaliu după acel act sexual deplin.

— Păi… credeam că ne îmbrăcăm şi mergem în oraş… să găsim un loc unde să ne petrecem noaptea… să căutăm…

Glasul i se frânse. Colţul gurii lui se ridică într-un zâmbet sugestiv. O privi cu ochi vlăguiţi, cu pleoapele grele. Expresia lui fierbinte ar fi făcut şi un înger să renunţe la aripi. Şi mai mult chiar.

— Nici gând, iubito. Tocmai am descoperit că unele din cele mai bune lucruri le fac în fân.

După aceea, petrecându-şi mâna pe după gâtul ei, o trase din nou în jos.

— Sfârşit —

Cîştigătoare a tuturor marilor premii literare, extrem de apreciată de critica din America, ***Sandra Brown*** *este extraordinar de talentată, o autoare ale cărei romane se află pe lista de bestseller-uri a ziarului "New York Times".*

"Rave Reviews" o consideră pe ***Sandra Brown*** *ca fiind "una dinre cele mai fierbinti penite ale lumii."*

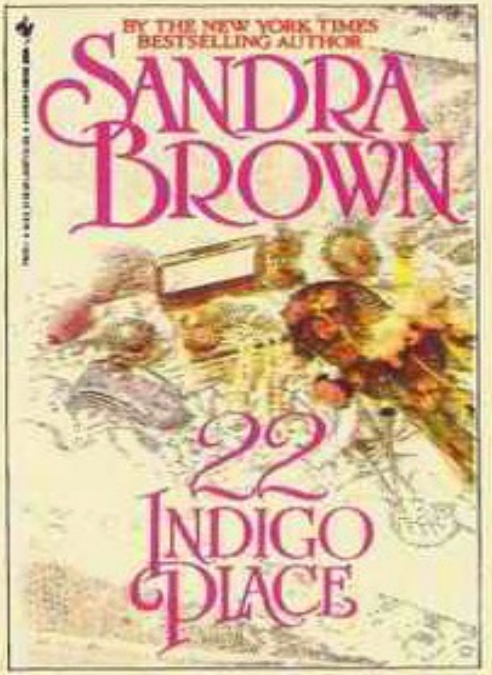

Cu ani în urmă, James Paden, oaia neagră a oraşului a fugit în lume. A trăit periculos, cu emoţia curselor de maşini profesioniste, printre femei frumoase, şi cîştigînd foarte mulţi bani. Acum s-a întors, un milionar de vis, hotărît să pună mîna pe casa din ***22 Indigo Place*** şi pe stăpîna ei, fiica bogătaşului, pentru care el niciodată nu fusese destul de bun...

Pentru frumoasa Laura Nolan, casa din ***22 Indigo Place*** nu era numai un cămin - era pasiunea vieţii ei.

El, era milionarul rebel de pe partea greşită a drumului...

BESTSELLER

I.S.B.N 973-95056-3-5

Lei 1000